KATHERINE ROBERTS

Cele șapte minuni

1

PRĂDAREA MARII PIRAMIDE

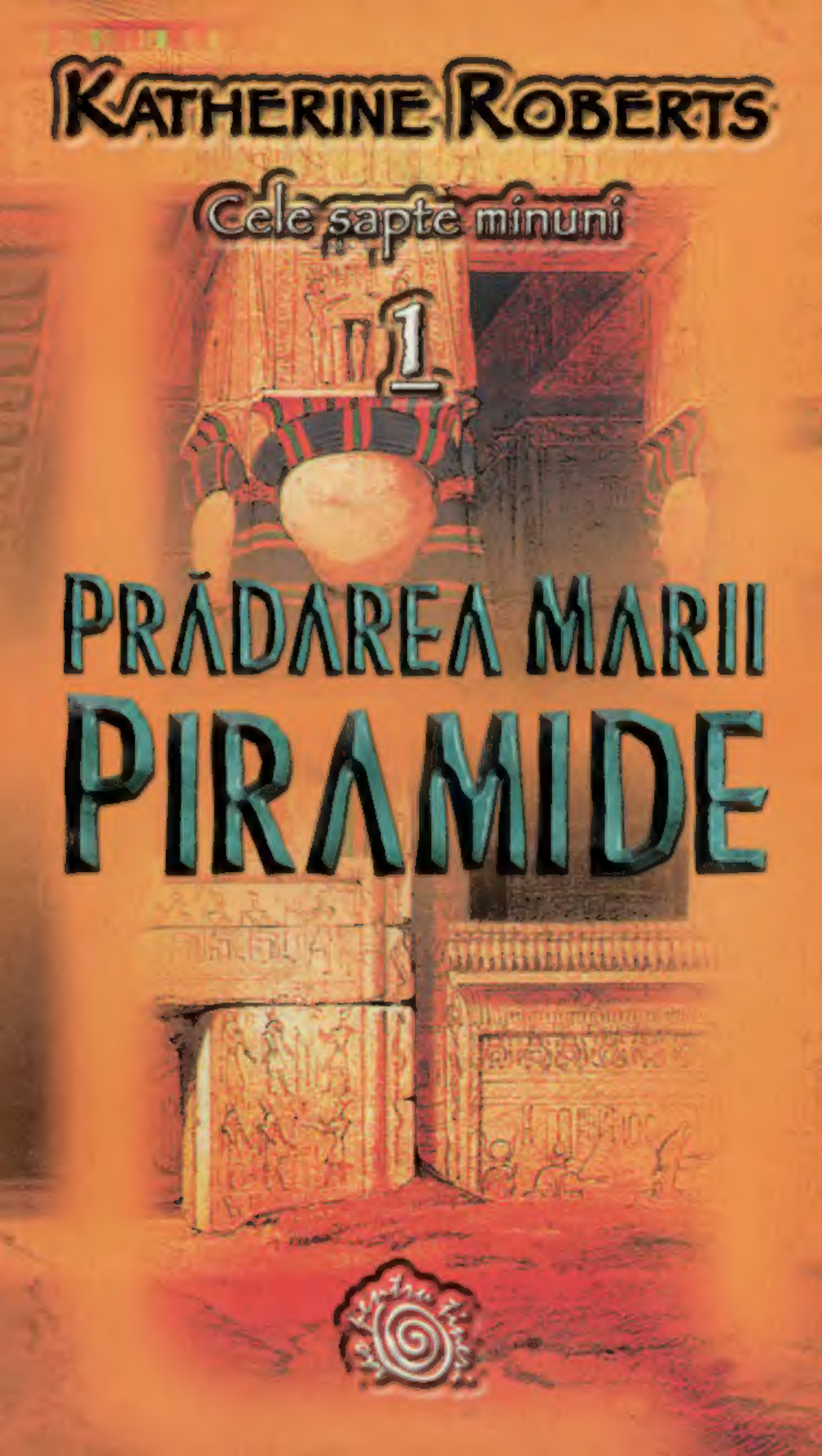

KATHERINE ROBERTS

Prădarea Marii Piramide

KATHERINE ROBERTS s-a născut la Torquay, Marea Britanie, în 1962, şi şi-a petrecut copilăria în oraşul Devon din Cornwal. A absolvit ca şefă de promoţie Facutatea de Matematică din cadrul Universităţii Bath.

De atunci a lucrat în domeniul informatic, al curselor hipice şi într-un magazin de animale. A publicat prima carte în 1999, *Song Quest*, considerată o remarcabilă nuvelă pentru copii (Premiul „The Branford Boase").

KATHERINE ROBERTS

PRĂDAREA MARII PIRAMIDE

Primul volum al seriei Cele șapte minuni

CUPRINS

Al cincilea an al domniei Stăpînului Khefren / 11
Hieroglifele / 21
Planul perfect / 32
Echipa Scorpionilor / 47
Secrete / 63
Jocul amuletei / 73
Avertismentul / 90
Heka / 110
Limba şarpelui / 126
Dispariţii / 141
Moartea / 156
Camera Oarbă / 168
Vizita regală / 186
Trădarea / 205
Uşa *ka*-ului / 219
Scarabeul de templu / 233
Procesul / 248
Iertarea regală / 268
Sfinxul / 290

Lumea lui Senu – ghid / 307
Anotimpurile / 314
Principalele clase ale societăţii / 315

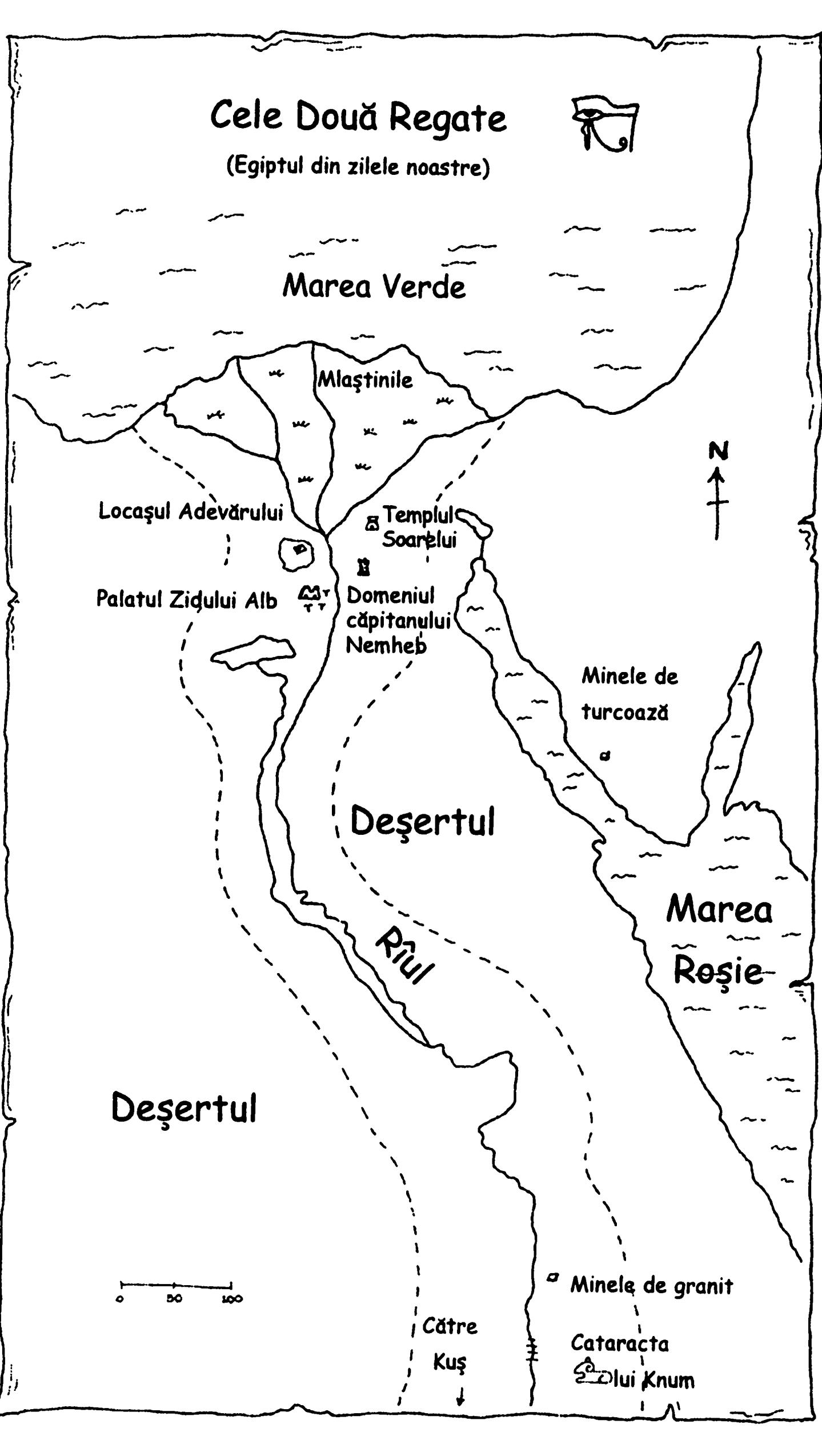
Cele Două Regate
(Egiptul din zilele noastre)
Marea Verde
Mlaştinile
N
Locaşul Adevărului
Templul Soarelui
Palatul Zidului Alb
Domeniul căpitanului Nemheb
Minele de turcoază
Deşertul
Marea Roşie
Râul
Deşertul
0
50
100
Minele de granit
Către Kuş
Cataracta
lui Knum

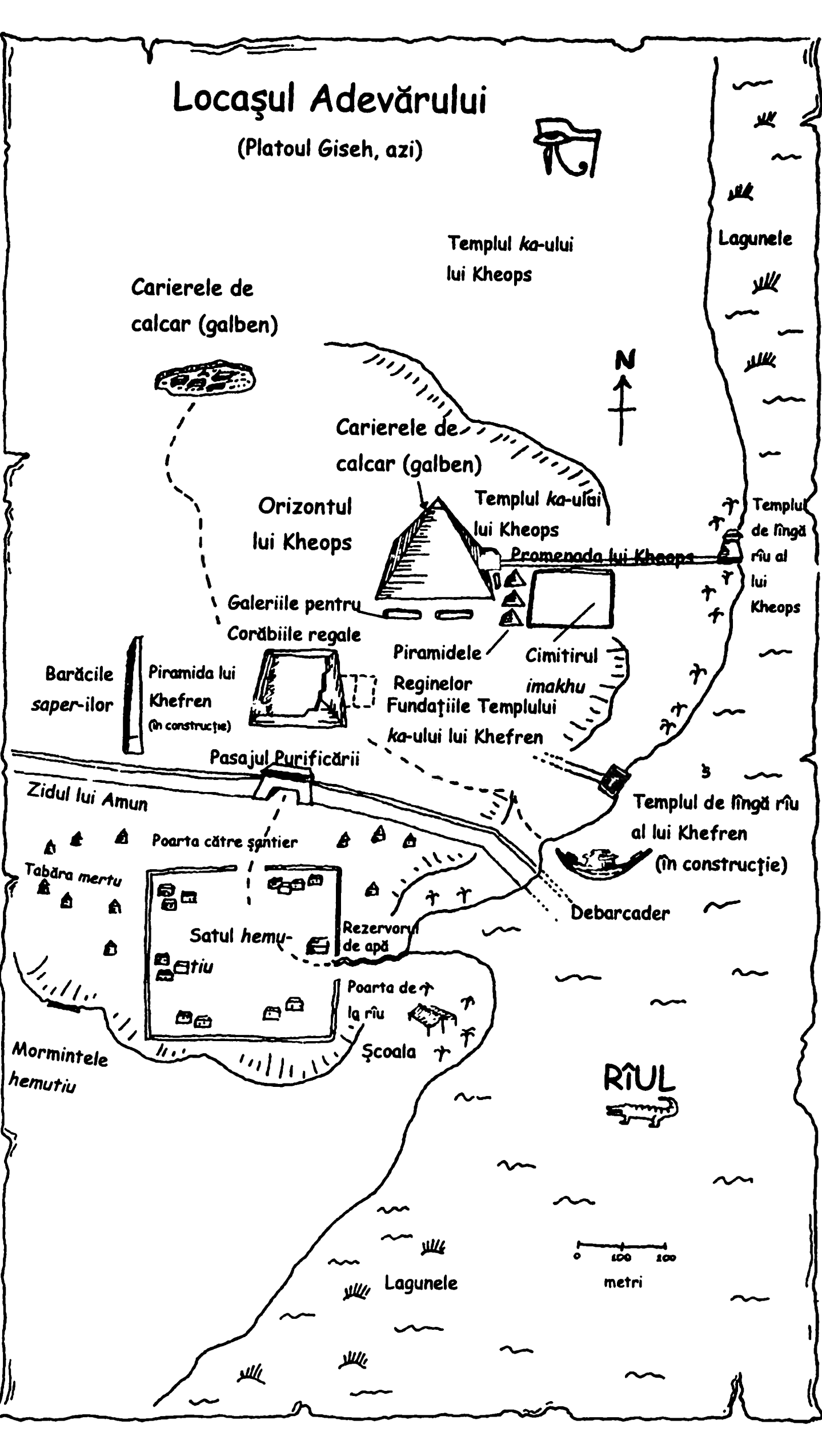
Locaşul Adevărului
(Platoul Giseh, azi)
Templul ka-ului lui Kheops
Lagunele
Carierele de calcar (galben)
N
Carierele de calcar (galben)
Orizontul lui Kheops
Templul ka-ului lui Kheops
Templul de lîngă rîu al lui Kheops
Promenada lui Kheops
Galeriile pentru Corăbiile regale
Piramidele Reginelor
Cimitirul imakhu
Barăcile saper-ilor
Piramida lui Khefren (în construcţie)
Fundaţiile Templului ka-ului lui Khefren
Pasajul Purificării
Zidul lui Amun
Templul de lîngă rîu al lui Khefren (în construcţie)
Poarta către şantier
Tabăra mertu
Debarcader
Satul hemu-tiu
Rezervorul de apă
Poarta de la rîu
Şcoala
Mormintele hemutiu
RÎUL
Lagunele
0 100 200
metri

BLESTEMUL LUI KHEOPS

Eu,
Kheops,
Stăpînul celor
Două Regate, am făcut
acest mormînt într-un loc
neîntinat, unde nimeni nu a mai avut
mormînt, pentru a proteja bunurile celui care
și-a urmat ka-ul. Oricine îl va pîngări și va intra
în el cu gînduri necurate va fi judecat de Cel Mare.

ÎNTRECEREA DE LA LOCAȘUL ADEVĂRULUI

Al cincilea an al domniei Stăpînului Khefren

„Ka-ul tău te însoțește
precum sufletul."
Incantația 23

Întrecerea fusese ideea lui Reonet, dar Senu trebuia să participe. Şi trebuia să fie cel mai bun. Ceilalţi copii îl credeau prost. Trebuia să le arate că el şi Red erau în stare să facă şi alte lucruri, nu numai să le joace feste oamenilor.

– Termină, Red, îi zise el, plin de nervi, *ka*-ului său, care mergea în mîini pe lîngă potecă. Nu e *de glumit!*

Red, cam în silă, s-a ridicat în picioare, prefăcîndu-se că-şi scutură nisipul din părul roşcat şi cîrlionţat, strîns în coadă într-o parte, o imitaţie imaterială

a cozii lui Senu. Dar odată intraţi în încăperea din fundul piramidei, care părea un fagure imens, a redevenit serios. Reonet adusese o lampă. Ceilalţi copii se îngrămădiseră în jurul flăcării de culoarea ambrei. Deşi nimeni nu văzuse niciodată un *ka*, era evident, din şoaptele şi din discuţiile copiilor, că dublurile lor din cealaltă lume se aflau foarte aproape de ei.

Şi-au continuat drumul dificil de-a lungul tunelurilor şi au ajuns în camerele mai vechi, unde simţeai că te sufoci din cauza mirosului greu. Şoaptele şi chicotelile copiilor se potoliră treptat; Senu nu mai auzea acum decît respiraţia grea şi tîrşîitul picioarelor lor desculţe.

La un moment dat, Reonet a aşezat lampa într-o nişă şi a ridicat mîna.

– Aici, zise ea în şoaptă.

S-au îngrămădit toţi în criptă, curioşi să vadă corpul femeii moarte, numit de preoţi *sahu*. Era aşezat într-o firidă tăiată în piatră; trupul nu era bandajat, iar faţa foarte palidă părea chiar frumoasă. Nu mirosea prea tare, pentru că aerul deşertului îl uscase, iar organele fuseseră puse în borcane ferecate deasupra firidei. Pe cap avea o perucă din păr de capră, împletită cu mărgele colorate. În dreptul inimii, mîinile scheletice strîngeau un lotus albastru, ofilit.

Iny, unul dintre băieţi, începu să chicotească.

– Stă aici de o grămadă de timp! Nu cred că o să înceapă să vorbească.

– Şşş! Reonet atinse uşor mîinile *sahu*-ului, se dădu înapoi şi arătă către Iny: Tu primul!

Băiatul rînji. Apoi, cu ochii închişi, a rostit o incantaţie; lui Senu i se părea că îl mai auzise la procesiunile preoţilor. Pe la sfîrşitul incantaţiei, Iny se poticni şi, ridicîndu-şi mîinile către tavan, strigă.

– *Ka*-ul acestei femei moarte ne salută. Ne spune ca moare de foame şi ne întreabă de ce nu i-am adus nimic de mîncare.

Se auziră cîteva rîsete. Reonet se încruntă şi îl dădu la o parte pe Iny.

– Foarte amuzant. Tu! zise ea, arătînd către o fată înaltă.

Fata a urmat exemplul lui Iny, la fel şi ceilalţi. Pe măsură ce mesajul *ka*-ului femeii moarte se îmbogăţea, lumina lămpii se micşora. Ultimii copii şi-au murmurat mesajele în grabă, aruncînd priviri îngrijorate, cînd spre flacăra care pîlpîia, cînd spre tunel. În sfîrşit, i-a venit rîndul şi lui Senu. Băiatul s-a îndreptat către firidă, urmărit de privirea insistentă şi sfidătoare a lui Reonet.

Respiră adînc. Ascultase ce spuseseră ceilalţi şi îşi formulase în minte ce avea de zis. Îşi ridică mîinile aşa cum făcuse Iny.

– Nu te prosti! îi murmură Red la ureche. Doar nu eşti preot! Copiii ăştia nu ştiu nimic. Nu te mişca de-aici!

Şi dispăru.

Senu îşi lăsă mîinile în jos, simţindu-se destul de penibil.

– Ei bine? întrebă Reonet, cu mîinile în şold şi cu ochii strălucitori. Ce zice?

Chicotelile se înteţeau în jurul lui, în timp ce Senu îşi tot umezea buzele, întrebîndu-se dacă să îl mai aştepte pe Red sau nu.

– Senu este prea speriat! Haideţi să plecăm de-aici înainte să se stingă focul. Mai bine mergem să vîslim.

– Nu, zise Senu. Aşteptaţi!

– Ce plictiseală! zise Iny mimînd un căscat. Eu mă duc acasă.

Şi se îndepărtă împreună cu prietenii săi, bombănind că din întrecerile astea prosteşti nu obţii decît „răsplata" de a-ţi pierde prînzul. Ceilalţi au mai stat puţin, privindu-l întrebător pe Senu. Dar cînd lampa a început să pîlpîie, şi-au exprimat dezamăgirea şi s-au grăbit şi ei să plece. Au mai rămas Reonet şi cîteva fete. Senu şi-a strîns pumnii.

– Red? zise el în şoaptă. Ce situaţie penibilă! Vino înapoi!

Lampa tocmai se stinsese. În acelaşi moment, aerul atît de stătut din încăpere a fost învolburat de o neaşteptată rafală de vînt. Prietenele lui Reonet au ţipat scurt; deasupra firidei în care era aşezat *sahu*-ul apăruse o lumină verde-albăstru. Lumina a început să strălucească şi, în întuneric, s-a căscat o gaură. În timp ce Senu se holba la gaură, încercînd să îşi dea seama de unde apăruse, aerul s-a mai învolburat o dată şi prin gaură au început se se strecoare cu repeziciune nişte umbre ciudate. Ţipetele lor erau asemenea unor aripi care îl loveau, ameţindu-l. S-a dat înapoi clătinîndu-se şi şi-a pus mîinile deasupra capului.

Fetele au început să urle şi au luat-o la fugă prin tunel, înghesuindu-se în Iny şi în ceilalţi copii.

Aceştia au început şi ei să ţipe şi toţi au alergat spre ieşire, cuprinşi de panică, învălmăşindu-se unii într-alţii. Senu s-a lipit de zid în timp ce lumina se făcea din ce în ce mai puternică, iar gaura se lărgea şi umbrele acelea înfricoşătoare se apropiau de el.

– Nu! Red era aproape transparent din cauza fricii. Ia-le de-aici, Senu! Te rog!

– Termină, Senu! strigă Reonet prin lumina orbitoare şi prin vînt. Sperii *ka*-urile. Moon, întoarce-te! E doar una dintre glumele lui Senu.

Senu nu se putea mişca. Lumina albastră îl orbise. Umbrele ţipau încă, aşa cum obişnuiau să ţipe adulţii la străinii care nu vorbeau limba din Cele Două Regate. Văzuse trupuri de om cu capete de păsări şi animale sau corpurile unor animale sălbatice cu capete de om? De groază, pentru o clipă, nevăzîndu-l pe Red, s-a gîndit că acesta fusese mîncat de monştri. Apoi Reonet a reuşit să ajungă la el şi să îl apuce de încheietura mîinii, trăgîndu-l în tunel, unde vîntul nu bătea atît de tare. Red a venit şi el. În spatele lor, siluetele spectrale erau trase înapoi în lumina care treptat şi-a redus intensitatea şi s-a micşorat, ajungînd o steluţă albastră strălucitoare deasupra *sahu*-ului. Brusc, s-a făcut întuneric.

Senu vedea încă pete în faţa ochilor. O strînse de mînă pe Reonet, continuînd să alerge după ceilalţi.

– *Sahu*-ul acela era al mamei tale, nu? zise el înţelegînd deodată totul. Ar fi trebuit să ne spui.

Reonet rosti un cuvînt al cărui uz nu era permis la şcoală şi dădu nervoasă din mînă.

– Tu şi glumele tale stupide, Senu! Trebuia neapărat să îi sperii pe toţi? Ai stricat totul. Nu o să mai avem altă ocazie.

La început nu a înţeles ce voia să spună Reonet. Apoi a auzit vocile şi tropăitul sandalelor bărbaţilor care intraseră în tunel, blocînd lumina zilei.

– Ştim că sînteţi acolo, strigă o voce aspră. Ieşiţi de-acolo, cu toţii! Mormintele nu sînt teren de joacă.

Senu aruncă o privire în spatele său, întrebîndu-se dacă s-ar putea ascunde pe undeva şi să iasă mai tîrziu. Dar gîndul de a se întoarce acolo, în întuneric, de unul singur îi dădea sudori reci. Ascultător, o urmă pe Reonet şi se alătură grupului de copii supuşi, care clipeau din ochi, în lumina soarelui, înconjuraţi de un detaşament de *saper*-i. Reonet a încercat să explice că ea doar voia să aducă o ofrandă *ka*-ului mamei sale moarte, dar i s-a spus să tacă.

Doi bărbaţi s-au aventurat să controleze mormîntul. Se întoarseră clătinînd din cap.

– Nimic, în afară de *sahu*-uri, a zis unul din ei. Cred că s-au speriat degeaba.

Explicaţiile copiilor, tulburaţi încă, nu erau prea clare, aşa că şeful *saper*-ilor a început să le ţină o prelegere despre pericolele la care se expun jucîndu-se în grote. Lovind emfatic pietrişul cu lancea, acesta le-a zis că trebuie să se considere norocoşi pentru că de data asta îi lasă în pace. Dar un raport trebuia făcut, aşa că nici unul dintre ei să nu se gîndească să mai vină pe-acolo neînsoţit de un adult, pentru că i-ar fi aşteptat necazuri mari, în cazul în care ar fi fost prinşi.

Senu tremura. De fiecare dată cînd închidea ochi, lumina albastră începea să strălucească, amestecîndu-se în capul lui cu monştrii şi cu tînguirile lor.

– Ce ai făcut acolo, Red? suspină el. Ce s-a întîmplat? Apoi l-a străfulgerat un gînd înfiorător: Acelea erau *ka*-urile morţilor, nu? Chiar au venit! Ce încercau să ne spună?

Ka-ul său, aproape invizibil acum, suspină ca vîntul. O răcoare plăcută se răspîndise în aer, peste culorile şi formele care ardeau în soare.

– Nimic, şopti Red. Nu spuneau nimic. Uită că s-a întîmplat ceva! Uită...

ȘASE ANI MAI TÎRZIU

Capitolul 1

HIEROGLIFELE

„O, Ochi al lui Horus,
salvează-mă!"
Incantația 92

Senu stătea cu picioarele încrușiate la umbra unei tende pe malul rîului împreună cu ceilalți copii din satul meșteșugarilor; pe genunchii lui arși de soare se balansa o tăbliță din calcar, iar în mîna transpirată strîngea o peniță din trestie. Era prea cald pentru a se mai putea apuca de ceva. Dinspre podiș venea un miros de canal și de pește crud, țînțarii mișunau, iar praful de pe șantier se așternuse peste tot. Totuși, bătrînul Batahotep decisese că ultima zi de școală înaintea lungii vacanțe de *Akhet* era momentul perfect pentru ca elevii lui să dea cel mai important examen al anului.

– Nu te chinui prea tare, îi șopti Red, de undeva, din aer. Oricum, nu o să treci.

Senu continua să lucreze. Într-adevăr, în fiecare an picase examenul. Dar coşmarurile se terminaseră. Toţi prietenii săi îşi făcuseră deja ucenicia în timpul celorlalte vacanţe, iar examenul acesta avea ca scop să-l aleagă pe cel care urma să-i ajute pe meşteşugari la decorarea templului de pe rîu al Stăpînului Khefren. Tatăl lui Senu era şeful echipei de artizani de la Locaşul Adevărului. Dacă Senu nu trecea examenul nici anul acesta, l-ar fi făcut de rîs pe Tefen în faţa tuturor. Ba mai rău, eşecul lui ar fi fost privit ca un motiv în plus ca să îşi taie coada *ka*-ului.

– Pleacă de-aici, Red, mormăi el încet. Nu vezi că încerc să mă concentrez?

– *Ka*-ul tatălui tău a spus că îl vei pica sigur, insistă Red.

– *Cum?*

La asta chiar nu se aşteptase. Uimit, Senu şi-a ridicat ochii de pe tăbliţă, comiţînd astfel în ochii profesorului său cel mai mare păcat posibil.

Batahotep ridicase tenda pentru ca elevii săi să nu poată vedea activitatea din spatele Zidului lui Amun. În felul acesta, se puteau concentra mai bine. În faţa lui, Senu vedea rîndurile ordonate de capete aplecate asupra tăbliţelor. Copiii mai mici, care nu aveau de ce să îşi facă griji în legătură cu rezultatul examenului, aveau încă părul strîns în coadă, într-o parte a capului, precum cea a lui Senu. Dar toţi ceilalţi de vîrsta lui Senu aveau părul aranjat ca adulţii, fapt care arăta că renunţaseră la *ka*-urile lor şi erau pregătiţi să înceapă să muncească.

Din fericire, nimeni nu părea să fi auzit exclamaţia sa. Batahotep se odihnea pe scăunelul său, în locul cel mai răcoros în care palmierii ţineau umbră, privind cum treizeci de muncitori *mertu*, cu piepul gol şi plini de sudoare, trăgeau de frînghii pentru a descărca dintr-o barcă o lespede enormă de granit. Profesorul căscă şi culese un fir desprins din peruca sa. Red era în continuare invizibil.

Senu îi aruncă o privire lui Reonet. Părul ei, acum destul de lung, era prins cu o agrafă turcoaz. Stătea ghemuită deasupra tăbliţei sale, muşcîndu-şi buzele, în timp ce scria hieroglifele lui Batahotep. Erau perfecte, Senu ştia asta. Se gîndea să îşi roage *ka*-ul să se furişeze şi să arunce o privire, dar imediat se răzgîndi. Îşi promisese ca anul acesta să nu trişeze.

– Nu este amuzant, Red! Nu e deloc uşor pentru mine, ştii doar!

Se aplecă din nou asupra lucrului, scuipă pe tăbliţă şi cu multă atenţie şterse o linie. Mestecă puţin capătul peniţei de trestie, o înmuie în funingine şi începu din nou.

– Acolo nu e bine, îi atrase Red atenţia.

Senu se încruntă.

– *Ştiu*, zise iritat.

– Ai nevoie de o mînă mai sigură. Lasă-mă pe mine.

Lîngă stufăriş, aerul a tremurat şi Senu a văzut cu coada ochiului corpul semitransparent al *ka*-ului său care devenea vizibil. Ca de obicei, era ca şi cum s-ar fi privit pe el însuşi. Membrele deşirate care se dezvoltaseră mai repede decît restul corpului,

genunchii osoşi, părul cîrlionţat şi roşcat strîns în coadă... chiar şi... privirea lui temătoare – mărturie a nenumăratelor după-amieze chinuitoare în care bătrînul Batahotep îl ţinuse după ore ca să copieze hieroglife.

Degetele lui Red, din Cealaltă Lume, i-au atins mîna, transmiţîndu-i un fior prin tot corpul. Simţea aceeaşi dorinţă intensă care, chiar şi după atîţia ani, îl împingea să îşi arunce braţele în jurul *ka*-ului său şi să plîngă. În următorul moment, pe toată lungimea tăbliţei a apărut o lunie zimţată, care a distrus într-o secundă singurele trei hieroglife făcute.

Înfuriat, aruncă peniţa în pieptul *ka*-ului său.

– Of, de ce nu te duci să te arunci în rîu?

Întrucît *ka*-urile erau imateriale, peniţa trecu prin Red, ajungînd în poala lui Iny. Băiatul, care stătea lîngă Senu nu pentru că ar fi vrut, ci pentru că aşa îi spusese Batahotep, scînci şi scăpă jos tăbliţa. Se pare însă că îşi amintise că trebuia să se poarte ca un om în toată firea pentru că deja îşi tăiase coada *ka*-ului. Privirea plină de importanţă pe care i-o aruncă lui Senu după ce îşi ridică şi îşi şterse tăbliţa de praf era demnă de un preot.

Batahotep se uită la el. Se ridică în picioare şi, cu un oftat, îşi aranjă peruca.

– Senu, fiul lui Tefen, bufonul clasei! Ar fi trebuit să-mi dau seama. Vino aici. Adu şi tăbliţa.

Senu strînse tăbliţa la piept. Munca obositoare şi dureroasă a unei dimineţi întregi. Se întrebă dacă n-ar putea oare să dea impresia că nu a auzit. Era un

zgomot asurzitor din cauza pregătirilor ce se făceau pentru primirea muncitorilor care aveau să sosească de la cîmpie peste cîteva zile. Cîţiva sosiseră deja şi începuseră să îşi construiască adăposturi dincolo de zidurile satului.

– *Acum*, Senu! Ai păţit ceva la urechi? Trebuie să chem un doctor?

Ultimul lucru de care avea nevoie el acum era o doză din amestecul de sînge de hipopotam şi păr de pisică, leacul doctorului şantierului. Sări imediat în picioare. Reonet îl cerceta, cu privirea ascunsă de breton, prefăcîndu-se că îşi continuă lucrul. Ceilalţi copii începuseră deja să se agite şi să şuşotească.

– Pun pariu că o să mănînce o bătaie!

– Da, cinci lovituri de bici...

– Ba nu, zece!

– Eşti fraier, nu în ultima zi. Nici măcar bătrînul Batahotep nu ar face asta.

– Oricum nu are nici un rost să dea examenul, adăugă repede Iny. Toată lumea ştie că ţîncii care îşi aduc *ka*-ul la şcoală nu au voie să intre în templu. Poartă ghinion.

– Tu de ce nu mai creşti odată? şuieră Senu printre dinţi, întrebare ce stîrni doar un ropot de rîsete batjocoritoare.

Profesorul bătu din palmele sale dolofane.

– Potoliţi-vă! Altfel toată clasa va rămîne după ore. Şi o să dau şi tenda jos să vă bată soarele în cap. Nu glumesc, spuse el privindu-i ameninţător pe sub sprîncenele-i negre şi stufoase.

Dintr-o dată, clasa se liniști. Nimeni nu voia să-și piardă prima după-amiază de vacanță.

Senu se apropie de scăunelul lui Batahotep, încercînd să dea impresia că nu îi pasă. Bătaia era nimic în comparație cu rușinea de a-și recunoaște încă o dată eșecul în fața tatălui său. Poate că, dacă își cerea scuze, îi dădea voie să rămînă după ore și să își termine examenul?

– Domnule, eu...

– Taci! Un băiat de vîrsta ta ar trebui să își respecte mai mult materialele. Ești un meșteșugar *hemutiu*, nu un *mertu* needucat! Într-o bună zi munca ta ar putea împodobi zidurile templului *ka*-ului Stăpînului Khefren și este de datoria mea să fiu sigur că nu îi vei dezonora numele. Pedeapsa aceasta este pentru binele tău.

Inima lui Senu s-a făcut cît un purice. Dar Batahotep nu a luat vergeaua, ci a întins doar mîna lui dolofană, în care Senu a depus în silă tăblița. Batahotep a apreciat tăcut munca apoi a ridicat surprins o sprînceană.

– Nu e rău, zise el.

Dar chiar în momentul în care Senu, plin de speranță, începea să își revină, profesorul a scos de la brîu o cîrpă șifonată, a scuipat pe tăbliță și a șters toate liniile hieroglifelor făcute cu atîta suferință.

– Nu!... zise Senu, făcînd o jumătate de pas înainte, cu pumnii strînși, înainte ca mîna lui Red să îi atingă umărul. O atingere foarte ușoară, care l-a umplut de dragoste și de duioșie.

– Nu, îi șopti *ka*-ul său. O să iei bătaie.

În clasă se făcuse liniște. Chiar și Reonet se oprise din lucru, privindu-l fix pe Senu, cu ochii ei fardați cu *kohl*[1]. El se uită repede în jurul său și se liniști. Fără nici un cuvînt, luă înapoi tăblița de la Batahotep.

– Acum, așază-te în spate și ia-o de la început, zise Batahotep. Anul acesta nu-ți voi da recomandare să ajuți în templu, pentru că este evident că îți lipsește concentrarea necesară. Dar dacă poți să îmi arăți douăsprezece hieroglife satisfăcătoare pînă la apusul soarelui, o să mă mai gîndesc la o recomandare pentru anul viitor. Poți să profiți de vacanță pentru a-ți lua rămas-bun de la *ka*-ul tău. Chiar nu îmi dau seama cum de tatăl tău te-a lăsat să ți-l păstrezi pînă la vîrsta asta, zise privind amenințător aerul din spatele lui Senu.

În alte circumstanțe, situația ar fi putut să fie amuzantă, pentru că Red se furișase pe lîngă Senu și acum stătea în mîini pe o lespede crăpată de granit, strîmbîndu-se la profesor. În spatele lui, cu mult deasupra Zidului lui Amun, vîrful aurit al piramidei lui Kheops se ridica sfidător către cer.

Senu a privit piramida, clipind de cîteva ori, apoi și-a întors capul, gîndindu-se că era prima dată în viața lui cînd încercase într-adevăr să facă ceva, iar propriul *ka* îl trădase.

La sfîrșitul celei de-a șasea ore de lumină, cînd umbrele palmierilor se micșoraseră, părînd niște degete subțiratice, Batahotep a adunat tăblițele și le-a dat

---

[1] Pulbere minerală, de culoare neagră, folosită atît de bărbați cît și de femei ca fard de pleoape. (n.tr.)

drumul celor douăzeci şi opt de băieţi şi fete care abia aşteptau s-o ia la fugă. Cu răcnete şi rîsete, aceştia au alergat spre poteca satului, în timp ce servitorii lui Batahotep au strîns tenda.

Reonet nu ştia ce să facă. De la o vreme, tatăl său îşi făcuse un obicei din a se îmbăta în fiecare zi cu fiertură de orz fermentat. Reonet nu avea o mamă care să aibă grijă de ea, aşa că de multe ori se ducea acasă la Senu, la prînz. Apoi îşi petreceau toată după-amiaza la lagună, pierzînd timpul împreună cu Iny şi cu ceilalţi copii. Dar Batahotep o privea încruntat, aşa că i-a făcut semn cu mîna şi i-a promis lui Senu că o să-i aducă o ridiche. Profesorul l-a avertizat pe Senu să nu se mişte pînă cînd nu îşi termină sarcina, şi-a adunat tăbliţele şi i-a urmat pe copii pe cărare.

Senu s-a întors la lucru. Nu îşi mai amintea exact cum trebuia scris Ochiul lui Horus. În timp ce ştergea pentru a cincea oară o linie, se întrebă dacă Batahotep avea dreptate. Dacă într-adevăr problemele lui aveau legătură cu faptul că încă îşi păstrase *ka*-ul. Pînă la urmă, Reonet îşi tăiase coada şi o eliberase pe Moon cu mulţi ani în urmă. Fata susţinea că se putea concentra mai bine fără *ka*-ul său mereu lîngă ea şi o înlocuise pe Moon cu o pisică. Ar putea şi el să îşi ia o pisică? Ar mai putea să stea de vorbă cu Red în vis, aşa cum făceau adulţii. Privi mîna transparentă a lui Red care atîrna peste marginea lespezii, cu o strîngere de inimă. Nu!

Reonet, care se ducea să le ajute pe femeile din sat la spălatul rufelor, a trecut să îi lase ridichea. Cît de repede se terminase, o îmbucătură dulce care abia îi

umezise gîtul! Ignorînd zgomotele stomacului său abia trezit, Senu umezi capătul peniţei şi se puse cu hotărîre pe treabă. Lumina soarelui tremura de-a lungul rîului. Papirusul şi frunzele de palmier se unduiau în adierea vîntului. Cîntecele şi zgomotul neîntrerupt al dălţilor de pe şantier se stingeau treptat în arşiţa după-amiezei. Liniile de pe tăbliţă deveneau confuze. De dragul tatălui său încerca din răsputeri. Dar el nu avusese niciodată pasiunea lui Reonet pentru scris. Undeva, între cea de-a opta şi a noua hieroglifă, Senu aţipi.

S-a trezit brusc; lîngă el se afla un bărbat bine făcut, cu pielea de culoarea abanosului, care îl privea. Tatuajele albe de pe obrajii bărbatului îl avertizau că făcea parte dintre războinicii cunoscuţi sub numele de *medjay*. Aceştia veneau de dincolo de Cataracta lui Knum şi intrau în slujba celui care oferea cei mai mulţi bani. Întotdeauna se găseau pe şantier cîţiva care-i ajutau pe *saper*-i să investigheze furturi sau alte nelegiuri şi din această cauză tuturor le era oarecum frică de ei. În spatele capului negru al *medjay*-ului, piramida lui Kheops se pierdea pe cer, cu zidurile sale netede cuprinse de flăcările soarelui care apunea. Toate zgomotele şantierului încetaseră. Reonet şi femeile plecaseră. Era frig acolo unde stătea, la umbra din spatele pietrei.

Senu se ridică poticnindu-se. Inima îi bătea să îi sară din piept. Tăbliţa îi alunecă de pe genunchi şi căzu la picioarele sale cu o bufnitură.

– Senu, fiul lui Tefen? îl întrebă *medjay*-ul cu accentul lui puternic şi cu o expresie impasibilă.

– Păi, da...

Se uită în jurul lui după Red, dar acesta era din nou invizibil.

– Vino cu mine.

– De ce? Nu am făcut nimic rău! Trebuie să îmi termin examenul.

Se aplecă să îşi ia tăbliţa, cu inima strînsă. Nu mai avea cum să facă douăsprezece hieroglife acum.

– Las-o, zise *medjay*-ul, apucîndu-l de mînă.

– Dar...

– Pe-aici.

Fără să îi lase timp să se dezmeticească, *medjay*-ul l-a condus spre potecuţa care ducea către partea de sud a povîrnişului.

– Unde ne ducem? întrebă Senu, simţind că i se face frică.

Red era în spatele lui, neobişnuit de tăcut. Apoi zări deschizăturile întunecate din stînca din faţă şi brusc îl trecură toate apele. Nu mai fusese aici de şase ani, din ziua întrecerii.

A continuat să meargă, dar *medjay*-ul se oprise deja. În timp ce Senu privea neliniştit intrarea în morminte, *medjay*-ul a desfăcut o fîşie de pînză de la brîu, a împăturit-o în două şi s-a apropiat de el.

– Îmi pare rău, băiete, mîrîi el. Ordinele stăpînului.

Înainte ca Senu să îşi dea seama ce i se întîmplă, fîşia de pînză i-a acoperit ochii.

Cuprins de panică a tras de ea, s-a strecurat pe sub braţul *medjay*-ului şi a luat-o la fugă înapoi pe cărare, cu respiraţia tăiată. *Medjay*-ul a înjurat în limba lui maternă şi s-a repezit după el. Senu începu să alerge mai repede, uitîndu-se înapoi. Mare greşeală!

– Fii atent!

Red apăruse deodată în mijlocul drumului, încercînd să îl prindă cu braţele lui imateriale. Nereuşind să se oprească la timp, Senu a plonjat chiar în *ka*-ul său – o senzaţie oribilă, ca şi cum ar fi făcut o scufundare – intrînd apoi într-o siluetă scundă şi îndesată, care apăruse din senin. *Medjay*-ul l-a ajuns din urmă şi l-a apucat de braţ.

Senu începu să dea cu piciorul în gleznele bărbatului şi să-i strige pe *saper*-i, pe profesori, pe Reonet, cerînd disperat ajutorul oricui ar fi trecut pe-acolo.

– Cu siguranţă că aşa nu o să meargă, zise nou-venitul cu blîndeţe. Lasă-mă pe mine.

– Nu îl lăsa să te atingă! ţipă Red. Este un monstru care nu are umbra *ka*-ului. Oh, este groaznic!

Medjay-ul îl ţinea pe Senu cu fermitate, în timp ce bărbatul bondoc se apropia de ei. Senu, disperat, continua să se zbată. Văzînd însă „monstrul" lui Red, aproape că a izbucnit în rîs. Era doar un bătrîn pitic, plin de riduri, suferind de o cunoscută boală a oaselor care îi împiedicase dezvoltarea normală a picioarelor. De la mîna dreaptă îi lipseau trei degete, iar ochii aveau culoarea norilor plumburii. Senu se linişti şi îl privi cu atenţie.

– Atenţie! îi zise *medjay*-ul. Amintiţi-vă, *ka*-ul mai este cu el!

Zîmbind, piticul se ridică în vîrful picioarelor şi îl apăsă cu unul dintre degetele lui plinuţe pe frunte. Urechile au început să-i vîjîie. Deşertul strălucea plin de stele albastre. Nu a apucat să îşi dea seama de ceea ce i se întîmplase, pentru că totul s-a întunecat brusc.

Capitolul 2

PLANUL PERFECT

„Eu sînt copilul!"
Incantaţia 42

Vechiul coşmar. Întuneric... obrazul lui stîng lipit de piatră... miros de pămînt şi de mucegai... o durere surdă în cap... ochii acoperiţi cu ceva...

Îngropat de viu!

Pentru cîteva momente, îngrozit, îşi pierdu din nou cunoştinţa. Imediat însă Red îl luă în braţe, uşurîndu-i frica.

– Nu intra în panică, îi şopti la ureche *ka*-ul. Nu eşti încă *sahu*. Pe ochi ai pînza pe care ţi-a pus-o bărbatul acela negru – îţi aminteşti? Acolo sînt o grămadă de bărbaţi. Şi monstrul fără umbră este acolo. Şş! Se întîmplă ceva. Fă-te că nu auzi!

Aici avea dreptate. Cele mai bune farse aveau loc dacă te prefăceai că dormi. Senu reuşi să stea nemişcat pînă cînd frica a început să se topească în

vacarmul vocilor. Mirosul de mormînt se pierdea în alte mirosuri, transpiraţia bărbaţilor, izul orzului proaspăt cules, care constituia principalul aliment al muncitorilor, şi încă un miros destul de familiar. Nu gîndea încă destul de clar pentru a-l putea identifica. O mînă îi amorţise, înghesuită sub el. Dar nu era legat. Putea să-şi mişte pînza de la ochi şi *ka*-urile morţilor nu ţipau la el. Acestea erau vocile unor oameni vii. Frica îi dispăruse. Se relaxă şi ascultă.

– Nu muriţi încă de foame, zicea o voce metalică. Dar anul acesta a plouat puţin şi nu se poate spune că ultima recoltă a umplut hambarele regale. Ultimul nostru stăpîn, Stăpînul Kheops – fie ca al său *ka* să umble liber pe unde voieşte – a folosit toate roadele pentru a-şi construi piramida şi pînă în acest moment hambarele nu au fost umplute la loc. Aţi văzut noile adăposturi care s-au făcut în tabăra *mertu*. Nu e nici un secret că anul acesta Stăpînul Khefren a chemat de două ori mai mulţi oameni pentru a lucra la mormîntul său. Ceea ce nu v-au spus autorităţile este că membrii nelucrători ai fiecărei familii nu îşi vor mai primi raţia de grîne. Stăpînul Khefren este îngrijorat, nu ştie dacă-i va putea hrăni pe toţi muncitorii pînă la sfîrşitul lucrărilor la piramida sa. Circulă un zvon, şi anume că membrii nelucrători ai familiilor *hemutiu* vor fi obligaţi să plece de pe şantier anul viitor pentru ca Stăpînul Khefren să poată folosi orice loc liber pentru a adăposti mai mulţi oameni. Dacă n-avem parte de recolte mai bune, raţiile se vor reduce la jumătate, şi asta foarte repede. Şi atunci o să flămînziţi, o să spălaţi, o să gătiţi pentru familiile

voastre şi în acelaşi timp va trebui să munciţi şi la ridicarea construcţiei regale. Şi ştim ce se va întîmpla dacă îndrăzniţi să vă răzvrătiţi. Amintiţi-vă ce a făcut Stăpînul Kheops – fie ca al său *ka* să umble liber pe unde voieşte – cînd preoţii s-au ridicat împotriva lui?

Discursul său a fost primit cu murmure şi cu mormăieli îngrijorate. Senu se încruntă, încercînd să înţeleagă. Să fie alungaţi? Aici era casa lui! Toţi prietenii săi erau în sat şi...

– Concentrează-te! şuieră Red. Cred că avem necazuri.

Vacarmul se potoli. Apoi altcineva începu să vorbească. Datorită accentului puternic Kuş, Senu se gîndi că este *medjay*-ul care îl adusese acolo.

– Răzvrătirile nu fac bine nimănui. Este un plan bun. *Saper*-ii nu vor face nici o anchetă, întrucît e puţin probabil ca victima să facă vreo reclamaţie autorităţilor. O dată ce luaţi lucrul de-acolo, închidem intrarea în tunel şi nimeni nu va afla nimic. Fără pedepse, fără interogatorii, iar familiile voastre nu vor mai avea de ce să-şi facă griji în privinţa hranei. Este un plan perfect!

Senu se încruntă din nou. Tatăl său spunea că, deseori, de pe şantier dispăreau unelte din cupru şi că fuseseră furate chiar şi ofrande din templul *ka*-ului Stăpînului Kheops. Dar nu auzise niciodată de vreun hoţ care să aibă nevoie de un tunel.

Cu cît auzea mai multe, cu atît înţelegea mai puţin. Alte voci mai aspre s-au alăturat şi volumul a crescut. Părea că se discutau mai multe lucruri, toate în acelaşi timp. Bărbaţii arătau îngrijoraţi de scoaterea comorii

din Locaşul Adevărului. Unde s-o ascundă în timpul pregătirii transportului? Pe cine să abordeze cînd o vor schimba pe mîncare? Cum s-o topească astfel încît piesele mai mari să nu fie recunoscute? Să îndrăznească şi să păstreze cîteva în tabără? Cît să ia? Cît ar trebui să pună deoparte pentru mită? Şi tot aşa, şi tot aşa...

Senu nu mai asculta acum, preocupat să îşi dea jos pînza de pe ochi.

Apoi cineva a întrebat de ce Stăpînul Khefren nu limita pur şi simplu numărul muncitorilor săi, avînd în vedere că era puţin probabil să moară prea curînd? În felul acesta recolta ar fi fost suficientă pentru toată lumea. În mormînt, se făcu linişte şi vocea începu să le explice:

– Totul trebuie făcut cu fast. Vocea suna amuzată. Ştie toată lumea cît de hotărît este Stăpînul Khefren să îşi întreacă tatăl, în toate. A fost distrus cînd preoţii i-au spus că nu se poate face o piramidă mai mare, pentru că nu ar rezista, şi a fost de acord cu planul actual numai după ce şeful lucrărilor l-a asigurat că piramida se va construi pe un teren mai înalt, aşa că *va părea,* cu siguranţă, mai mare decît a lui Kheops. Folosirea unui număr mult mai mare de muncitori este felul lui de a arăta tuturor cît este de puternic. Nu îi pasă dacă vouă vă este foame sau dacă se blochează canalele, sau dacă toată lumea are dureri de stomac, atîta timp cît este considerat cel mai mare Stăpîn care a condus vreodată Cele Două Regate.

Vorbele rostite au stîrnit şi mai multe mormăieli. Cîţiva au început să îşi spună cu voce tare nemulţumirile personale. Vocea aceea i-a oprit într-un tîrziu.

– Dar ce facem cu *ka*-ul Stăpînului Kheops? zise cineva.

Linişte adîncă. Senu simţea înţepături în gît.

– Nu te mişca! şuieră Red. Toţi se uită la tine. Oh, e de rău.

– De-asta se află băiatul aici? strigă alt bărbat.

– Nu s-a trezit încă?

– Eşti sigur că nu l-ai rănit, piticule?

Rîsetele lor groase au încetat în momentul în care Senu se ridică în capul oaselor, trăgînd în acelaşi timp cu unghiile de nodul de la pînză. Simţea un gol în stomac, iar picioarele parcă îi erau din paie. Dar nu mai suporta să fie orb.

Mai multe mîini l-au apucat cu fermitate de încheieturi. Cuvintele care au urmat l-au zăpăcit de tot.

– Nu, Senu, rosti o voce liniştită. Pînza de la ochi e pentru binele tău.

Senu se opri. Nu mai înţelegea absolut nimic.

– *Tată?* zise în şoaptă. Mirosul acela, mirosul de-acasă... mirosul pigmenţilor care pătau mereu degetele lui Tefen şi îi intrau sub unghii.

– Minunat! Acum te-a recunoscut! mormăi cineva.

– Ne-am înţeles să nu vorbeşti, Tefen! adăugă glasul cel tăios.

Bărbatul care mormăise se simţi încurajat de vorbele celuilalt şi continuă să mormăie nemulţumit:

– Cînd s-a trezit? Asta vreau să ştiu.

– Este şiret. Va trebui să fii cu ochii pe el, Sobek!

– Fără nume, nesăbuitule! mugi o voce groasă. Ţi-am spus fără nume pînă cînd nu sîntem siguri de băiat! Ţi-ar plăcea să tragi mîine o piatră de unul singur?

– Ajunge, Sobek! spuse vocea tăioasă. Nu uitaţi că trebuie să fim uniţi.

– Ce se întîmplă, tată? Ce cauţi aici? îl întrebă Senu cu voce sugrumată, încercînd să se dezmeticească.

– Stai liniştit, fiule! Nu îi voi lăsa să îţi mai facă rău. S-a mers prea departe.

Tatăl său îl ajută să se ridice şi îl întoarse cu blîndeţe cu faţa către adunarea neliniştită, aşezîndu-şi mîna, cu degetele sale lungi şi iscusite, pe umărul lui Senu.

– Ascultaţi-mă, voi toţi! Nu mi-a plăcut lucrul acesta de cînd a fost propus, dar acum e prea tîrziu. Senu este fiul meu. Nu ne va trăda. Lăsaţi-mă să îi dau jos pînza de la ochi. Nu are nici un rost să terorizăm băiatul în felul acesta. Vrem să coopereze cu noi de bună voie, nu?

– Şi dacă refuză? strigă cineva.

– Atunci va trebui să aveţi încredere în el! Nu a fost ideea mea să îl aducem aici în felul ăsta. Aş fi putut foarte uşor ca acasă, într-una din seri, să am o discuţie paşnică.

– Ah, da? Şi a doua zi de dimineaţă soţia ta să se ducă şi să povestească tuturor din sat? Femeile *hemutiu* sînt cam slobode la gură, după cum ştim cu toţii.

Brusc, degetele lui Tefen s-au crispat. Oamenii au început să rîdă. Dacă n-ar fi avut ochii acoperiţi, Senu l-ar fi pocnit pe bărbatul care îi jignise mama.

– Tată? zise în şoaptă. Despre ce este vorba? Şi ce spuneaţi despre *ka*-ul Stăpînului Kheops? De ce trebuie să fiu legat la ochi? Nu înţeleg.

– Şş! zise Tefen. Căpitanul Nemheb îţi va explica.

Senu nu mai simţea povara liniştitoare a mîinii tatălui său. Stătea singur în întuneric, înconjurat de nişte străini leoarcă de transpiraţie, cufundat în mirosul subteran de mormînt. Red pluti pînă la el, o prezenţă înţepătoare lîngă cotul său. Apoi nişte mîini străine i-au desfăcut pînza de la ochi. Putea să vadă din nou.

Clipi. Lumina lămpilor se proiecta pe pereţii de piatră, cu străluciri arămii ca nişte mici fulgere. Arăta ca unul dintre mormintele noi, tavanul era plin de cocoloaşe, iar podeaua acoperită de moloz şi pietriş. În spatele bărbaţilor se zăreau firidele pentru viitoarele *sahu*-uri. Tuneluri pe jumătate terminate şerpuiau în întuneric. Senu se întrebă înfiorat care dintre ele ducea la mormîntul mamei lui Reonet.

– Concentrează-te! şuieră Red. Nu e timp de pierdut.

Aproape treizeci de bărbaţi se ghemuiau în spaţiul restrîns, majoritatea muncitori *mertu* nou-veniţi de pe cîmpuri. Capetele lor rase atingeau tavanul. Cînd se mişcau, la gît le zăngăneau amuletele ieftine din faianţă. Unghiile le erau negre şi rupte. Privirile lor arzătoare îl cercetau avide pe Senu. *Medjay*-ul stătea pe vine, în umbră, undeva, în fundul încăperii. Piticul era lîngă Senu şi privirea lui cenuşie care trecea prin el era de-a dreptul înspăimîntătoare.

Apoi un bărbat scund, cu faţa slabă, şi-a făcut loc printre ceilalţi şi Senu a încremenit. Brusc şi-a dat seama că acesta era cel care dăduse ordinul să fie legat la ochi. În mînă avea un baston de scrib de care se servea ca să îi dea la o parte pe muncitorii care îi stăteau în drum. La gît îi strălucea un guler auriu, ceea ce însemna că era mult mai important decît Batahotep. Îl măsură pe Senu din cap pînă în picioare cu o privire răbdătoare.

Speriat şi furios, Senu îl privi în ochi.

În privirea bărbatului se citea amuzamentul.

– Ai crescut de cînd te-am văzut ultima dată, îi zise cu vocea lui metalică. Îmi pare rău pentru felul în care ai fost adus aici, dar sînt sigur că eşti destul de mare ca să înţelegi că trebuie să fim foarte atenţi în legătură cu toate detaliile planului nostru. I-am spus lui Pehsukher să fie cît de blînd poate fi. Cîteodată nu îşi dă seama de propria forţă. Îl privi pe pitic, care îi răspunse cu o privire, fără să clipească; scribul schiţă un zîmbet.

– Eu sînt căpitanul Nemheb. Poate te întrebi ce caut eu aici?

Senu aprobă cu un semn din cap; neîndrăznind să mai vorbească. Un *căpitan!* Era rangul care urma imediat sub cel de şef al lucrărilor.

– Adevărul este că raţiile, continuă Nemheb cu voce calmă, nemulţumirea şi răzvrătirile nu vor aduce nimănui nimic bun. Piramida Stăpînului Khefren nu va fi atît de mare pe cît şi-ar dori-o el. Şi văzînd acest lucru, va începe să recurgă la forţă. Aşadar, toată lumea va avea de suferit. Sarcina mea va deveni şi

mai dificilă şi voi fi obligat să aduc oameni în plus care să păstreze ordinea. Îl privi pe *medjay:* Viaţa va fi grea pentru toţi. Şi totuşi, există destule comori pentru a hrăni întreaga populaţie din Cele Două Regate timp de mulţi ani, mai mulţi decît puteţi voi număra, îngropate atît de aproape de locul în care ne aflăm acum. Preoţii vă vor spune că sînt puse acolo pentru viaţa de dincolo a *ka*-ului Stăpînului Kheops, dar după îndelungi discuţii purtate cu propriul *ka* despre asta, vă pot spune că nu sînt decît nişte minciuni.

Deşi zîmbea, privirea îi era la fel de rece.

Încăperea a fost străbătută de şoaptele neliniştite ale celor prezenţi. Ridicîndu-şi bastonul, Nemheb le-a pus capăt, apoi l-a privit ameninţător pe Senu.

– Ştiu că unii dintre voi nu mă cred, pentru că şi eu am slujit în templu. De ce nu îl lăsăm pe băiat să-şi întrebe *ka*-ul dacă acesta are nevoie de aur?

În mormînt s-a făcut linişte. Toţi acei ochi aţintiţi asupra lui îl îngheţau.

– Red, bîigui el cu voce uscată, stingherit să stea de vorbă cu acesta în faţa adulţilor. Păi, tu ai nevoie de aur?

– E destul de plăcut la vedere, îi răspunse Red amuzat, unduindu-se.

– Ceea ce voiam să te întreb...

– Ştiu ce ai vrut să mă întrebi. Ştii că în această lume eu nu te pot atinge decît pe tine. Aurul mi-ar folosi tot atît de mult cît îmi foloseşte mîncarea pe care o lasă preoţii în templul *ka*-ului Stăpînului Kheops! Toate *ka*-urile rîd de ei, ştii. Mai ales la

miezul nopţii cînd se furişează în templu şi mănîncă ei toate ofrandele.

Senu nu avea habar că făceau asta. Se strădui să îşi stăpînească pornirea neaşteptată de a chicoti.

Nemheb se încruntă.

– Dacă nu ai de gînd să fii serios, mai bine te ducem acum înapoi în sat şi găsim pe altcineva. Îţi dai seama ce li se va întîmpla tatălui tău, mamei tale, familiei surorii tale în cazul în care cea mai mică şoaptă ajunge la Urechea Regală a Stăpînului Khefren, nu?

Senu îngheţă.

– Nu rîdeam de dumneavoastră, domnule! Red... oh... aşa e *ka*-ul meu... Şovăia sub privirea aspră a lui Nemheb: Adică, Red spune că aurul e plăcut la vedere, domnule, zise Senu abia reuşind să articuleze cuvintele.

Nu-i plăcea să i se împleticească limba cînd era agitat.

Mormîntul răsună de rîsete. Nemheb se încruntă şi lovi cu bastonul în podea.

– Vedeţi? zise el. Pînă şi un băiat care încă nu şi-a tăiat coada ştie care este adevărul! Stăpînul Kheops se află acum în Orizontul lui. Sufletul său este în siguranţă, iar *ka*-ul său este fericit, cu sau fără aur. Şi noi oricum nu vrem să luăm toată comoara Stăpînului Kheops. Numai cîteva bucăţi care pot fi purtate cu uşurinţă, transportate şi ascunse pînă în momentul în care o să avem nevoie de ele. Îndeajuns pentru a hrăni toate familiile pînă la terminarea mormîntului Stăpînului Khefren, cînd el nu o să mai aibă griji

legate de treburile lumeşti. Voi alege cîteva bijuterii frumoase pentru a cumpăra tăcerea servitorilor mei şi cîteva mai grele ca mită pentru avansarea mea în rang. Preoţii nu trebuie să ştie despre asta. Toată lumea va fi fericită. Aşa cum a spus prietenul nostru din Ţara Kuş, este un plan perfect.

– Oh, Ra! exclamă Red, unduindu-se prin încăpere în cercuri agitate, trecînd apoi prin faţa lămpii. Forma lui semivizibilă umbrea feţele muncitorilor *mertu* şi arunca o umbră ciudată, apoasă în toată încăperea: Vor jefui *Orizontul lui Kheops!*

Senu îşi dăduse seama de acest lucru cu o fracţiune de secundă înaintea *ka*-ului său. Brusc a simţit cum îl năpădeşte o senzaţie de frig, apoi una de cald; tot corpul a început să îi tremure, cuprins de o slăbiciune ciudată, concentrată în stomac. Nu era de acord cu Nemheb şi cu *medjay*-ul. După atîtea pedepse primite de-a lungul vieţii se putea gîndi la o mulţime de lucruri care ar fi putut să meargă prost. Dar jefuirea unei piramide nu putea fi comparată cu nici una dintre festele jucate lui Batahotep. Deodată, examenul întrerupt nu mai conta. Ar avea ocazia să-i demonstreze lui Reonet şi celorlaţi că nu era nevoie să îşi alunge *ka*-ul pentru a putea fi folositor!

Nemheb îl urmărea cu atenţie. La fel şi *medjay*-ul. Iar piticul, Pehsukher, îl fixa cu privirea lui înfiorătoare. Într-un colţ, Tefen îşi rodea una din unghiile lui pătate de vopsea. Senu parcă începea să se mai liniştească.

– Oh, domnule, pentru ce aveţi, de fapt, nevoie de mine? întrebă el.

Red s-a dus plutind în spatele căpitanului, sclipind în mormîntul atît de prăfuit asemenea unei flăcări. Nemheb a răsuflat zgomotos, parcă simţind curiozitatea *ka*-ului.

– Avem nevoie de un copil, zise căpitanul. Cineva care poate distrage atenţia *ka*-ului Stăpînului Khafu cît timp avem noi treabă în camera mortuară. Nici unul dintre noi nu poate să facă acest lucru, deoarece pentru a intra în legătură cu propriile *ka*-uri trebuie să visăm, şi presupun că înţelegi că nu avem un somn prea liniştit acum cînd plănuim acest jaf.

Din nou acelaşi zîmbet care nu reuşea să topească răceala ochilor. Se auziră cîteva chicoteli, dar lui Senu nu îi mai ardea de rîs.

– Vreţi ca Red să stea de vorbă cu *ka*-ul Stăpînului Kheops? întrebă el în şoaptă.

Simţea deja frica lui Red, care tremura lipit de el.

– Te rog, nu mă pune să fac asta, îi şopti *ka*-ul său. Te rog, Senu! Ştii ce s-a întîmplat data trecută. Este periculos.

Nimeni nu îl putea auzi pe Red, bineînţeles. Dar se părea că o fărîmă din reacţia lui se citea pe faţa lui Senu. Nemheb îl privi pe Tefen care părea jenat. Pehsukher se aplecase în faţă şi, în umbră, ochii lui albaştri aveau o strălucire stranie.

– Dacă îţi este frică s-o faci, o să găsim pe altcineva, zise Nemheb, întorcîndu-se în cealaltă parte.

Red încă tremura, înfiorîndu-l pe Senu, a cărui coadă se mişca, scînteind cu reflexe arămii. Cîţiva muncitori *mertu* îl priveau amuzaţi. Ceilalţi îl priveau cu compasiune, ca şi cum ar fi privit un copilaş.

– Nu te mai purta ca un bebeluş! murmură el, cu fălcile încleştate, împingîndu-l pe Red – uşor de zis, greu de făcut, ca şi cum ai încerca să prinzi un peşte cu lancea într-un rîu. Tu eşti de vină, ştii doar! Dacă nu m-ai fi mişcat azi-dimineaţă, nu ne-am fi aflat aici. Toate tîmpeniile alea, că nu o să iau examenul lui Batahotep! Ar fi trebuit să afli de ce, în loc să faci orbeşte ceea ce ţi-a spus *ka*-ul tatălui meu! Ce o fi atît de greu să vorbeşti cu un *ka*, fie el şi al unei persoane moarte? Dacă ai putut să o faci cînd aveam opt ani, poţi să o faci şi acum!

Red, care încă tremura, dispăru.

Senu se încruntă. Un moment, amintindu-şi coşmarurile pe care le avusese după întrecerea aceea din morminte, s-a simţit neliniştit. Dar era doar un copil atunci, fugise din mormînt atît de repede, încît nu auzise nimic din ceea ce spuneau *ka*-urile. Ce fraier!

Îşi îndreptă umerii, respirînd adînc.

– Va trebui să intru în camera mortuară?

– Nu. Ar fi mai bine dacă ai putea să îl scoţi afară pe *ka*-ul Stăpînului Kheops. Noi vom lua ce avem de luat şi vom fereca totul la loc. Cînd *ka*-ul Stăpînului Kheops se va întoarce, nu îşi va da seama de nimic.

Uşurarea lui Senu s-a topit însă repede în dezamăgirea de a nu vedea fabuloasa comoară.

– Nu mi-e frică! zise el. Dar eu cu ce mă aleg dacă vă ajut?

Nemheb îl privi năucit.

– Familia ta îşi va primi partea ei, bineînţeles. Depinde de tatăl tău cît va vrea să îţi dea, dar sînt

sigur că vei avea şi tu parte de o recompensă, zise privindu-l pe Tefen.

Acesta confirmă cu un semn din cap, încercînd să-şi ascundă un zîmbet. Senu se gîndea la Reonet: „Cît o costa oare să te duci la şcoala de scribi?"

– O s-o fac, zise el hotărît.

Se uită în jur după Red, dar *ka*-ul său se ascundea încă undeva, la hotarul dintre cele două lumi.

Nemheb a dat din cap, de parcă nici nu i-ar fi trecut prin minte că băiatul ar fi putut refuza.

– Bine. Vei intra în Echipa Scorpionilor şi vei rămîne cu ei pe toată durata *Akhet*-ului, ceea ce înseamnă că vei lucra sub îndrumarea lui Sobek, şeful echipei, care se află şi el aici. Oamenii lui l-au poreclit „Crocodilul", aşa că fereşte-te de colţii lui!

Senu s-a uitat cu neîncredere la bărbatul acela voinic, amintindu-şi cum acesta îşi ameninţase unul dintre oameni că va trage de unul singur un bloc de piatră. Sobek i-a făcut însă cu ochiul, aşa că şi el i-a zîmbit timid.

– Sobek te va anunţa cînd vom avea nevoie de tine, continuă Nemheb. Probabil că te vom chema în timpul pregătirilor pe care le avem de făcut înainte. Oamenii pe care îi vezi aici au jurat toţi să păstreze secretul. Nici o vorbă nimănui. Voi fi cu ochii pe tine. Ne-am înţeles?

Senu îi aruncă o privire *medjay*-ului cu pielea de culoarea abanosului, care nu se mişcase deloc pe parcursul întregii întîlniri. Acesta dădu din cap. Au urmat nişte discuţii plictisitoare referitoare la stabilirea părţilor, după care Nemheb a încheiat întîlnirea.

Lămpile scînteiau straniu în timp ce muncitorii *mertu* se îndreptau spre ieşire, aplecaţi ca să nu-şi zgîrie capetele de tavanul tunelului. Piticul a plecat împreună cu Nemheb, iar *medjay*-ul în spatele lor îi urma asemenea unei umbre tăcute.

După ce toată lumea a plecat, Tefen şi-a pus mîna pe capul lui Senu, oftînd.

– Nu va fi uşor pentru tine, fiule, zise el. Ceilalţi băieţi te vor tachina pentru că lucrezi pe şantier. Vor fi înclinaţi să creadă că este pedeapsa pentru eşecul la examenul de azi, dar tu nu ai cum să le spui altceva, oricît de greu îţi va fi. Îţi dai seama de lucrul ăsta, nu?

Senu dădu din cap afirmativ.

– Dar pot să îi spun măcar lui Reonet, nu? Ea ştie să ţină un secret.

Tatăl său se încruntă.

– Nu poţi să spui nimănui, Senu. Am crezut că ai înţeles ce ţi-a zis căpitanul Nemheb. Privi o secundă tunelul apoi îl trase uşor de coadă pe Senu: Hai, ar trebui să ne ducem acasă, altfel mama ta o să-şi închipuie că ne-au mîncat crocodilii. I-am spus că o să te iau în seara asta la pescuit ca să nu îşi facă griji. Cum îţi simţi capul? Te-a rănit cumva piticul acela ciudat al lui Nemheb? I-am spus că nu te vei duce cu un străin şi că toată povestea cu legatul la ochi e o tîmpenie, numai că nu e deloc uşor să te înţelegi cu el...

Senu abia auzea. Tot timpul cît tatăl său l-a condus prin tuneluri, apoi afară, sub cerul albastru strălucind de stele, nu s-a putut gîndi decît la faţa lui Reonet cînd va vedea aurul cîştigat de el.

Capitolul 3

ECHIPA SCORPIONILOR

„Nu te arăta ostil față de mine în prezența Celui-Care-Ține-Balanța, pentru că tu ești *ka*-ul meu."

Incantația 30B

A durat cîteva zile pînă cînd totul a fost gata. Muncitorii veneau de pe cîmpuri la orice oră din zi sau din noapte, dornici să își construiască un adăpost cît mai comod pentru a putea dormi bine înainte de începerea muncilor. Locul stîncos dintre sat și Zidul lui Amun se umpluseră de bărbați cu capete rase și de băieți cu înfățișare aspră care ridicau case din cărămidă și corturi din piele de animale. Strigătele de salut umpleau aerul. Cîntece obscene. Voci furioase. Lupte cu pumnii. Într-una din nopți, fusese comisă o crimă și *saper*-ii îl ridicaseră pe unul dintre muncitori și-l duseseră la judecată în spatele Zidului Alb. Dimineața, casa pe jumătate construită a criminalului

a fost revendicată de o familie nou-venită de pe cîmpuri, care s-a şi pus pe treabă pentru a o termina cît mai repede.

În ceilalţi ani, în timpul *Akhet*-ului, Senu se ducea să vîslească în lagunele proaspăt umplute pînă cînd Ra se cufunda în deşert şi era nevoit să se ducă acasă. Dar, întrucît anul acesta se număra printre ucenici, acum trebuia să rămînă în sat. Tocmai ţopăia prin căsuţă împreună cu Red care se unduia lîngă el, cînd mama lui a început să ţipe la el să se ducă afară înainte să o înnebunească de tot de cap.

– Cu cît mai repede începi să munceşti, cu atît mai bine! îi zise ea.

Apoi îşi lăsă capul în mîini, gemînd uşor.

– Of, Senu, de ce nu te-ai străduit mai mult la examen? Nici nu pot să-mi închipui că munceşti acolo cu sălbaticii ăia. Oh, Ra! *Urăsc* perioada asta a anului!

De multe ori, tachinat de Iny şi de ceilalţi în legătură cu „pedeapsa“ lui, Senu fusese pe punctul de a dezvălui secretul. Dar ceilalţi ucenici erau destul de ocupaţi cu sarcinile pe care le primeau, aşa că n-aveau prea mult timp pentru comentarii răutăcioase. Chiar şi atunci cînd şi-a luat inima în dinţi şi i-a spus lui Reonet că urma să facă parte din Echipa Scorpionilor, nu a stat să se gîndească dacă ea înţelegea cît de ciudat era pentru un *hemutiu* să muncească pe şantier.

– O să muncesc sub directa îndrumare a tatălui tău la templul de lîngă rîu! îi zise ea drept răspuns. Batahotep crede că voi amesteca vopseaua şi voi aranja pensulele, nimic mai mult. Zice că nu are sens să învăţ incantaţii şi alte lucruri pentru că sînt fată, dar

sînt sigură că tatăl tău mă va învăţa dacă îl rog. Aşa că voi putea să mă duc la şcoala de scribi, orice ar spune bătrînul Batahotep! Nu e minunat?

– Minunat, murmură Senu, gîndindu-se: „Eu ar fi trebuit să fac asta".

Reonet se uită la el cu atenţie.

– Ţi-am găsit tăbliţa, îi zise ea. Hieroglifele nu erau deloc rele, să ştii. Ai fi putut să termini dacă mai continuai puţin. Apoi suspină: De ce renunţi întotdeauna atît de uşor, Senu?

– Ce rost avea? Batahotep mă picase deja, zise el cu asprime.

– Putea să se răzgîndească.

– Ba nu putea, da? Nu înţelegi!

Şi, întorcîndu-i spatele fetei care îl privea tristă, o zbughi spre casă înainte ca ea să mai apuce să-l întrebe ceva.

În noaptea aceea, a sosit înştiinţarea care îi anunţa pe toţi ucenicii *hemutiu* să se prezinte la Pasajul Purificării la prima oră a zilei următoare. Senu nu a reuşit să închidă ochii toată noaptea. Îmbufnat, Red dispăruse cînd auzise de convocare, nelăsîndu-i altceva mai bun de făcut decît să privească umbrele care dansau în jurul aşternutului său, asta pînă în zorii zilei, cînd uleiul din lampă, întotdeauna bine măsurat, s-a terminat. Cerul începuse să se lumineze şi *ka*-ul lui nu apăruse încă.

După un mic dejun special, cu orz vechi, dar şi proaspăt, din care n-a putut lua decît vreo cîteva guri, mama lui i-a împletit coada şi i-a prins-o cu *ankh*-ul ei preţios din aramă. Senu a protestat, dar ea l-a

apucat de mînă şi l-a privit în ochi. Ochii îi erau plini de lacrimi.

– Poart-o de dragul meu, Senu, îi zise cu blîndeţe. Te rog!

Nu voia să-şi facă mama să sufere, aşa că a lăsat amuleta în coadă, deşi era sigur că băieţii *mertu* nu poartă aşa ceva pe şantier.

Cel puţin cincizeci de oameni aşteptau să treacă prin întunecatul pasaj de sub Zidul lui Amun. Senu s-a aşezat la coadă, trecîndu-şi agitat mîna prin părul strîns. *Ankh*-ul strălucea în lumina soarelui. Cercul înăuntrul căruia era o cruce era cel mai puternic simbol al vieţii. Senu spera să îl ajute.

Scribul de serviciu a mai tăiat o persoană de pe listă şi toată lumea a mai făcut un pas înainte. Meşteşugarii importanţi, precum Tefen, fuseseră chemaţi mai devreme, pentru a evita înghesuiala. Cei care aşteptau acum împreună cu Senu erau ucenicii mai tineri sau rezervele cărora nu li se atribuiseră încă sarcini specifice. Senu se uita după Reonet, în speranţa de a-şi putea cere scuze că fugise cu o seară înainte, dar nici urmă de ea.

Încă un pas în faţă şi un alt bărbat dispărea în întunericul Pasajului. Senu începuse să transpire.

– Red? şopti el.

Dar *ka*-ul, bosumflat, încă nu-i răspundea.

Ajunsese la gura Pasajului. Încadrat perfect în deschizătura largă din depărtare, Orizontul lui Kheops tremura în aerul fierbinte, cu reflexe roz, albe şi aurii. O clipă, Senu se simţi pierdut, ameţit.

Pământul îi fugea de sub picioare. Se rezemă de zid şi îşi închise ochii.

– Numele? ţipă cineva. Spală-te în urechi, băiete! N-avem timp de pierdut!

Senu clipi.

– Mm, scuzaţi-mă, domnule...

– Ia stai puţin! Scribul îl măsură cu privirea pe deasupra papirusului său: Tu eşti fiul lui Tefen, nu? zise cu voce moale. Toată lumea îţi ştie coada roşcată.

Senu stătea cu privirea pironită asupra degetelor de la picioare.

– Ce cauţi aici? De ce nu eşti cu tatăl tău la templul de lîngă rîu? El s-a prezentat acum o oră.

– Eu...

– Este pedepsit, domnule, se auzi o voce din spate. Să muncească alături de *mertu* pînă cînd învaţă să scrie cum trebuie, nu-i aşa? Ai întîrziat, bebeluşule! O să ai probleme.

Senu se întoarse încruntat şi îl văzu pe Iny care rînjea la el.

– Hai, mişcă-te odată, împuţitule! îi zise băiatul, lovindu-l mişeleşte în spate. Du-te acolo unde ţi-e locul!

– Este adevărat? Munceşti pe şantier? întrebă scribul, cu fruntea încreţită.

Senu încercă să-i răspundă lui Iny cu o lovitură în fluierul piciorului, dar băiatul se feri.

– Da, domnule.

– Atunci n-ar trebui să fii aici. Ar fi trebuit să vii mult mai devreme. Ştii unde ai fost repartizat?

– La Scorpioni, domnule.

Scribul scrise ceva.

– Bine, avînd în vedere că e prima ta zi de muncă şi nu ai ştiut cum se procedează, nu te notez că ai întîrziat. În orice caz, cu toată confuzia de azi, nu cred că o să bage cineva de seamă. Probabil că Tefen nu ţi-a spus, dar, ca să ştii, *mertu* încep treaba cu o oră înaintea meşteşugarilor. Dacă oamenii lor întîrzie, drept pedeapsă, şefii au dreptul să îi bată cu biciul; cîte o lovitură pentru fiecare oră de întîrziere. Scorpionii aduc azi pietre, aşa că poţi să îi prinzi din urmă pe drumul către cariera de piatră. Grăbeşte-te!

Senu s-a îndepărtat grăbit, urmat de rîsetele batjocoritoare ale lui Iny. Stomacul lui, chinuit din cauza nervilor, devenise o minge dureroasă. O oră întîrziere! De ce căpitanul Nemheb nu îi spusese nimic? Chiar îşi dorea să fie biciuit în prima lui zi de muncă?

Imediat ce a ieşit de sub Zid, a fost asurzit de zgomotul puternic. Muncitorii rîdeau şi se strigau între ei cu voci groase, în timp ce îşi adunau uneltele şi se împrăştiau pe şantier. Nu fusese niciodată atît de aproape de primele pietre ale noii piramide care într-o zi urma să primească *sahu*-ul Stăpînului Khefren; dar nu avea timp de privit. A întors în silă spatele piramidei şi a început să alerge de-a lungul potecii care ducea la cariera de piatră, luîndu-se după urmele de paşi din nisip.

– Ai putea să mă ajuţi, Red! se văită în timp ce alerga, abia respirînd. Nu crezi că ar trebui să termini cu supărarea asta? E puţin probabil să ne pună cineva astăzi să contactăm *ka*-ul Stăpînului Kheops, tu ce zici? O să dureze sute de ani pînă cînd o să se ter-

mine ce vezi aici. Cel puţin, spune-mi dacă merg în direcţia bună.

Era atît de concentrat să se ia după urmele din nisip, să se uite după Sobek şi să aştepte eventuala apariţie a lui Red, încît nici nu se mai uita pe unde merge. Intră într-un zid viu de muşchi tari ca oţelul şi aterizâ pe spate în mijlocul drumului, cu răsuflarea tăiată.

– Au! gemu.

Muncitorul *mertu* de care se lovise întoarse capul către el şi rînji, dezvelind nişte dinţi orbitor de albi.

Senu se dădu înapoi, apoi se ridică.

– Mmm, mă iertaţi, eu doar...

O mînă aspră se apropia de coada lui Senu.

– Sobek, ţi-am găsit băiatul pentru apă! strigă bărbatul. Ce să fac acum cu el?

Cei aproximativ cincisprezece bărbaţi îmbrăcaţi în *perizome* murdare, cu umerii strînşi de frînghii, îşi întoarseră capetele spre el. Lui Senu i se păru că îi recunoaşte pe cîţiva de la întîlnirea secretă din mormînt. Trei băieţi care păreau cam de vîrsta lui îl priveau plini de curiozitate. Nici unul dintre ei nu avea coadă. Doi dintre ei cărau juguri din lemn de care erau prinse vase de apă.

– Ţine-l bine, tată! îi strigă băiatul care n-avea jug, cu un accent grosolan, care contrasta cu trăsăturile regulate ale feţei frumoase. A întîrziat, nu? Trebuie să fie biciuit.

Ochii negri ai băiatului îl fixau pe Senu plini de o ură scînteietoare, pe care nu o înţelegea.

„Oare biciul doare mai tare decît vergeaua lui Batahotep?“ se întrebă Senu în treacăt, pregătindu-se pentru ce urma. Dar Sobek îşi făcu repede loc printre ceilalţi.

– Ajunge, Gef, zise punîndu-şi mîna pe umărul băiatului.

Muncitorul îl ţinea încă de coadă.

– Sînt Senu, fiul lui Tefen, şi m-am prezentat la muncă! reuşi băiatul să articuleze, încercînd să se îndrepte.

Sobek îl cercetă îndelung, observîndu-i *ankh*-ul din coadă. Băiatul, care băgase de seamă privirea îndreptată către amuletă, roşi.

– Văd că l-ai cunoscut pe locţiitorul meu, zise Sobek, clătinînd din cap. Dă-i drumul, Adjedd! Dă-i un jug şi explică-i ce are de făcut. Trebuie să ne mişcăm repede, dacă vrem să depăşim azi norma.

Cei trei băieţi *mertu* mormăiră plini de ostilitate.

– Dar a întîrziat, domnule! protestă Gef.

– Este prima lui zi, zise hotărît Sobek. Astăzi putem trece cu vederea. Adjedd?

Senu l-a urmat pe locţiitor într-un loc plin de frînghii şi unelte aranjate sub o tendă la capătul drumului, simţind ochii lui Gef aţintiţi asupra lui. Doi soldaţi le împărţeau unelte muncitorilor, în timp ce un scrib nota cu atenţie ceva pe o bucată de papirus. Dălţile şi teslele străluceau, iar frînghiile noi erau aranjate în cea mai deplină ordine. Adjedd a schimbat cîteva cuvinte cu scribul, apoi a ales un jug şi l-a aşezat pe umerii lui Senu. În timp ce locţiitorul prindea vasele la capetele jugului, avînd grijă ca frînghiile să fie de

aceeaşi lungime, Gef continua să îl privească fix pe Senu, mîngîindu-şi ostentativ gîtul cu un deget.

Senu a întors capul; inima îi bubuia.

– Bine că nu eşti pitic sau schilod, zise Adjedd, înnodînd frînghiile. Ai oasele tari, deşi nu s-ar zice la prima vedere. Am avut băieţi care de-abia puteau să ridice vasele goale, nu mai vorbesc de cele pline. Gata! Împinse unul dintre vase, făcîndu-l pe Senu să se clatine, apoi rîse: O să te obişnuieşti, puştiule! Ai nevoie să pui nişte muşchi pe corpul ăsta moale de *hemutiu*. În curînd, o să te vedem la Luptele de la sfîrşitul *Akhet*-ului alături de ceilalţi băieţi. Ai grijă cum te porţi, îl avertiză el pe Senu care încerca să se familiarizeze cu jugul. Sobek este un om corect, te-o fi scăpat el azi de bici, dar data viitoare nu te va mai ierta. Mîine să ajungi la timp, da? Şi dis-de-dimineaţă înseamnă pentru noi cînd Ra apare la orizont, nu cînd ieşi tu în faţa casei tale minunate, căscînd şi frecîndu-te la ochi.

Senu tocmai se lovise în picior cu unul dintre vase şi îşi freca pe furiş genunchiul.

– Da, domnule, zise, dînd din cap.

Adjedd îl mai bătu o dată pe umăr.

– Îmi pare bine să văd puţin respect din partea ta. Ţine-o aşa şi ne vom înţelege de minune. Acum o să te duci cu Patep şi Teti la rîu să umpli vasele. Pînă vă întoarceţi voi, Sobek va pregăti deja un bloc de piatră pentru transport[1]. Şi după aceea vom vedea cît de agil

[1] Referire la modul în care egiptenii din Antichitate transportau blocurile de piatră, cu ajutorul unor butuci rotunjiţi. (n.red.)

eşti. Vezi să nu te-apuci să pălăvrăgeşti şi să pierzi timpul, în loc să munceşti! Altfel, o să simţi dinţii Şefului, cît eşti tu de *hemutiu*.

Senu s-a grăbit să îi prindă din urmă pe cei doi băieţi care o luaseră înainte pe poteca abruptă ce ducea la rîu, balansîndu-şi cu abilitate poverile. Unul dintre vase i se încurcase în picioare; îşi muşcă buza de jos încercînd să-şi menţină echilibrul. Nici nu se gîndise la munca fizică pe care trebuia s-o facă sau la posibilitatea ca băieţii *mertu* să se arate atît de ostili faţă de el. El se gîndise doar că îi va fi foarte greu să-şi ţină gura.

Se pare că nu-şi făcuse griji în legătură cu lucrurile cu adevărat dificile.

Cariera de piatră nu era departe de şantier, dacă erai un tînăr *hemutiu* pus pe şotii. Dar drumul era lung cît o călătorie pînă la Cataracta lui Knum şi înapoi, cînd purtai pe umeri povara dureroasă a două vase pline, prinse cu frînghii care îţi strîngeau umerii arşi de soare. De fiecare dată cînd ajungea la imensul bloc de granit pe care Scorpionii îl trăgeau de la cariera de piatră pe şantier, trebuia să dea jos cele două vase şi să le alinieze la marginea drumului alături de celelalte. Sub privirea atentă a lui Sobek, unul dintre băieţi turna apă pe butucii rotunjiţi de sub piatră, pe cînd ceilalţi doi alergau în spate şi aduceau ultimul buştean în faţă, asigurîndu-se astfel că sania se mişcă fără probleme pînă cînd oamenii începeau să tragă de frînghii. Scorpionii nu erau singurii care se ocupau cu transportarea pietrelor. Drumul prăfuit şi plin de

insecte era un lung şir de blocuri de piatră care erau trase de la carieră către şantier. Munca era acompaniată de cîntecele muncitorilor şi de pocnetele pe care le făceau bicele şefilor de echipă.

Senu îşi ţinea gura închisă şi făcea tot ce i se spusese, încercînd să se ţină departe de necazuri. Era răcoare lîngă rîu şi cînd se ducea să umple vasele, putea să îşi bage capul în apă, lucru care îl ajuta pe moment. La cea de-a noua anevoioasă urcare a dealului şi-a dat seama că băieţii din celelalte echipe făceau cu rîndul la cărat, aşa că aceia care tocmai aduseseră apa puteau să respire o secundă turnînd apă sau mişcînd butucii.

– Rîmele astea mici o fac într-adins! mormăi el, văzîndu-i pe Gef, pe Patep şi pe Teti privindu-l cu înţeles şi chicotind între ei.

– E timpul să îţi revii, îi şopti la ureche o voce familiară. Acum, am putea să ne ducem şi noi acasă?

Senu tresări. Pentru prima dată în dimineaţa aceea uită de toată suferinţa îndurată.

– Red! zise, întorcîndu-se brusc şi vărsînd apă pe jos.

Gef, căruia îi venise rîndul să strîngă vasele, se încruntă.

– Am crezut că ai plecat pentru totdeauna, şopti Senu mai liniştit.

Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie auzit de băieţii *mertu* că vorbeşte cu Red.

– Cum să plec? zise *ka*-ul său. Nu ţi-ai tăiat coada încă, nu?

– Mişcă-te odată! îi strigă Gef. Se usucă butucii.

– Nesimţitule, golanule! Red se învîrtea în jurul băiatului strîmbîndu-se în toate felurile. Mda! Un *mertu* îngîmfat şi murdar!

Gef bineînţeles că nu putea nici să-l vadă, nici să-l audă pe Red. Dar Senu îl auzea şi nu îşi putu stăpîni un chicot.

– De ce rîzi, Coadă-Roşcată? zise Gef, făcîndu-şi ochii mici. Vezi-ţi de treaba ta sau o să arzi şi tu aşa cum ard acum din cauza ta buştenii noştri pentru transport.

Se uită în spate, asigurîndu-se că Sobek nu îl privea, şi trase de una dintre funiile jugului lui Senu.

Senu, care abia îşi ţinea echilibrul din cauza vaselor pline care se mişcau, începu să se clatine. Deodată în faţa lui apăru piciorul lui Gef. Se împiedică, încercă să îşi reia echilibrul, dar, din cauza uneia dintre frînghii care i se înfăşurase în jurul gleznei, căzu cît era de lung cu jugul deasupra lui. Toată apa se vărsă pe jos, iar unul din vase îl lovi pe Senu în spate. Celălalt se rostogoli de-a lungul drumului chiar sub picioarele Scorpionilor, fiind imediat strivit sub buşteni.

– *Hemutiu* prost şi neîndemînatic! strigă Gef cu o expresie triumfătoare. Ai spart un vas.

Senu zăcea cu faţa în jos, iar urechile îi ardeau. Apa rece care i se vărsase pe spinare udîndu-i şi picioarele lovite era destul de plăcută. Lîngă el, Red îl ruga să se ridice. Era mult mai uşor să rămînă nemişcat. Dar în ciuda bărbaţilor care ţipau şi trăgeau de frînghii, piatra Scorpionilor se rostogolea către el. Era

prea mare pentru a putea fi oprită dintr-o dată şi drumul era în pantă.

Încercă să se elibereze de jug şi îşi mişcă puţin capul. Echipa care se afla în spatele Scorpionilor striga cuprinsă de panică trăgînd şi ea de frînghii, încercînd să încetinească viteza pietrei lor pentru a nu se izbi de cea din faţă. Toată lumea ţipa şi înjura. Norii de praf acopereau totul. Piatra Scorpionilor aproape că se oprise cînd cea din spatele ei o lovi cu zgomot. Buştenii alunecară într-o parte. Oamenii se împrăştiară ţipînd, în timp ce enormul bloc se îndrepta necruţător către capul lui Senu.

„O să mor", se gîndi cuprins de groază şi îşi închise ochii.

Simţi cum ceva rece îl apucă de încheietura mîinii şi cum pămîntul se face moale. În acelaşi timp o bufnitură asurzitoare a zguduit drumul din spatele lui. După ce şi-a şters ochii de praf şi-a dat seama că piatra nu era atît de aproape cît crezuse el.

Red îi dădu drumul.

– Să nu mă mai pui vreodată să fac asta, zise el cu voce slabă şi tremurătoare.

Senu clipi. *Ka*-ul lui era cumva *albastru?*

Sobek îşi dădu echipamentul jos de pe umeri, tuşi şi se scutură de praf, încercînd să vadă dacă Senu este rănit. Gef, căruia îi pierise surîsul, se holba încruntat.

– Gef! strigă Sobek. Du-te şi cere-i supraveghetorului un alt vas în locul celui spart.

Bombănind, Gef s-a îndepărtat. Sobek a ridicat jugul şi, fără nici un cuvînt, i-a dat vasul care nu se spărsese celuilalt băiat din echipa Scorpionilor. Senu

s-a ridicat anevoie în picioare şi s-a scuturat. Glezna îi sîngera.

Sobek l-a măsurat cu privirea de sus pînă jos, încruntîndu-se.

– Ce s-a întîmplat?

Senu se uită la Scorpioni. Stăteau rezemaţi de piatra care căzuse, relaxîndu-şi muşchii şi scărpinîndu-şi bubele lăsate de muşcăturile insectelor. Cealaltă echipă, din spatele lor, făcea comentarii ironice la adresa băieţilor. Senu roşi. Patep şi Teti îl priveau, sfidători.

– M-am împiedicat, domnule, murmură el.

– Te-am urmărit şi am văzut că te descurci, îi zise Sobek încruntat.

Senu stătea cu privirea în pămînt.

– Eram obosit.

– Înţeleg. Şeful echipei îi privi pe Patep şi pe Teti, apoi se întoarse la oamenii lui: Haideţi, asta este ultima piatră înainte de prînz. Adjedd, rămîi tu şef! Îl iau pe Senu ca să-i tratăm rana. Băieţi, voi doi duceţi-vă la rîu şi mai umpleţi o dată vasele.

Observînd feţele încruntate ale celorlalţi, Senu a încercat să protesteze, spunînd că n-avea nimic la picior, dar nu te puteai pune cu Sobek. Gef tocmai se întorcea cu noul vas. Patep şi Teti s-au oprit ca să schimbe cîteva cuvinte cu prietenul lor înainte să se ducă la rîu. Toţi trei îl priveau; Senu se strîmbă la ei.

Sobek l-a dus la capătul platoului, unde razele soarelui care se reflectau în blocurile de piatră îl orbeau. Piramidele mai mici în care era îngropată familia Stăpînului Kheops, templul *ka*-ului lui Kheops, Promenada, fresca cu animale se pierdeau într-un nor

tremurător de praf. Dar Orizontul lui Kheops se înălţa uluitor şi intangibil, peste zgomot şi arşiţă. A doua oară în ziua aceea, Senu a simţit că îi vîjîie capul.

Crezînd că slăbiciunea îi era provocată de durere, Sobek l-a condus într-un loc umbros sub o prelată unde cîteva femei *hemutiu* pregăteau porţiile de fiertură de orz proaspăt cules şi ridichi pentru prînzul muncitorilor.

– Doare, nu? îi zise Sobek. O să te simţi mai bine dacă mănînci ceva. Ne-am făcut norma astăzi, aşa că după-amiază o s-o luăm mai uşor. Să nu îţi faci griji, ceilalţi băieţi o să te accepte imediat ce o să afle că eşti aici doar pentru o vreme. Nu te lăsa intimidat de ei. Cu mine nu se glumeşte, şi ei ştiu asta. Chiar dacă Gef este băiatul cel mare al lui Adjedd, ştie că nu e scutit de bici dacă întrece măsura.

Senu a privit în jurul său. Singurii oameni care puteau să îi audă erau prea ocupaţi să ronţăie ridichi sau să soarbă fiertura direct din castroane, într-un mod dezgustător, caracteristic muncitorilor *mertu*.

– Domnule? zise el în şoaptă. Cînd... o să ştiţi?

Sobek i-a aruncat o privire tăioasă.

– O să ţi se spună cînd. Acum taci, nu putem vorbi aici. Am ajuns! zise cu voce caldă, împingîndu-l sub o prelată. Doamnele acestea servesc cele mai bune bucate de prin părţile noastre! Pentru băiatul care ne aduce apa – un prînz special şi o faşă curată, strigă el. Este prima lui zi de muncă şi nu îi este deloc uşor, bietul de el!

Femeile au aruncat o privire la coada lui Senu şi imediat s-au înduioşat. Înainte să mai apuce să spună

ceva, una dintre ele a început să îi ungă umerii zdreliți cu o pastă cu miros grețos, iar alta s-a aplecat să îi bandajeze glezna mai strîns decît piciorul unui *sahu*.

– Gata, drăguțule, zise ultima femeie, trăgîndu-l ușor de coadă. Să-i spui mamei tale că *ankh*-ul acesta te-a salvat.

Senu a ieșit din cort cu obrajii în flăcări. Chicotele lui Red parcă erau niște pene invizibile care îi gîdilau urechile. Nu i-a observat pe băieții din echipa Scorpionilor care se furișaseră în spatele celeilalte echipe. Nici privirea întunecată a lui Gef care fixa *ankh*-ul cu ochi răi și sfredelitori.

Capitolul 4

SECRETE

„Bun-venit, ţie, care
cobori în glorie, stăpîn
al tuturor secretelor."
Incantaţia 14

Spre deosebire de ucenicii meşteşugari, băieţii care făceau parte din echipele de pe şantier lucrau şi după-amiezele alături de bărbaţi. Senu era atît de obosit cînd ajungea tîrziu acasă, încît nu mai avea chef să se întîlnească nici măcar cu prietenii. Îşi umplea timpul gîndindu-se cum să-şi ia revanşa faţă de Gef pentru piedica aceea care îl aruncase în faţa pietrei.

Băiatul nu mai încercase nimic din ziua aceea. Dar Senu îi simţea ochii negri pironiţi asupra lui de fiecare dată cînd urca sau cobora poteca. Într-o, zi cînd s-a întors şi l-a privit pe Gef, a surprins o expresie nedumerită pe faţa acestuia. A presupus că Sobek îl ameninţase cu biciul şi a răsuflat uşurat.

Ocazia răzbunării a apărut la sfîrşitul săptămînii, cînd el şi cu Gef au fost trimişi la rîu să aducă apă, în timp ce Patep şi Teti au rămas ca să mişte buştenii. Senu se ţinea în spatele lui Gef care o luase, grăbit, înainte; nici unul din băieţi nu-şi dorea să se apropie şi să vorbească. Gef avea un obicei: îşi umplea vasele imediat şi le lăsa pe mal, în timp ce îşi stropea cu apă faţa şi îşi scutura praful din păr. Senu a aşteptat pînă cînd băiatul s-a întors cu spatele apoi, fără să facă zgomot, a pus în vasele lui Gef cîţiva pumni buni de pietriş luat de pe şantier. Cîţiva băieţi din celelalte echipe au văzut, dar au rînjit şi n-au zis nimic. Senu s-a furişat în trestii ca să-l urmărească.

Cînd Gef şi-a pus jugul la loc, a început, spre surpriza lui, să se clatine. Dar, văzînd privirile celorlalţi, a început să urce plin de hotărîre dealul. Nu şi-a dat seama că vasele erau pline de pietriş pînă cînd nu a ajuns la sania Scorpionilor şi a vărsat amestecul dens de nisip şi pietricele peste buşteni. Oamenii s-au oprit din cîntat surprinşi să vadă că sania începe deodată să trepideze. Sobek privi în jos, înjurînd.

– Ce ai păţit azi? ţipă Adjedd la fiul său. Parcă n-ai şti că nu trebuie să aduci apă nisipoasă!

Faţa lui Gef se întunecă. Se apropie de Senu şi azvîrli, cu ură, o piatră în piciorul acestuia.

– Aşteaptă tu numai, Coadă-Roşcată! scrîşni el printre dinţi. Aşteaptă puţin!

Senu se feri, abţinîndu-se cu greu să nu rîdă. Chiar şi Red, care stătea îmbufnat tot timpul cît se aflau de cealaltă parte a Zidului lui Amun, uită de tăcerea autoimpusă şi începu să chicotească.

După ce scribul i-a făcut controlul ca să poată pleca de pe şantier, Senu s-a îndreptat către rîu, unde venea în fiecare seară ca să se cureţe de sînge şi de praf. De-abia aici şi-a adus aminte de ameninţarea lui Gef. Locul său favorit de baie era de obicei gol la ora respectivă, dar în seara aceea în aer pluteau rîsete înfundate şi zgomote de apă împroşcată. Unde ar fi putut să-i întindă mai bine o cursă?

S-a furişat în stufăriş, cu răsuflarea tăiată, şi a început să meargă de-a buşilea în direcţia din care se auzeau zgomotele. Cînd a văzut însă despre ce era vorba, a început să rîdă. Nu erau decît cîteva fete *hemutiu*, care intraseră pînă la genunchi în apele liniştite ale lagunei şi încercau să-şi măsoare părul ud strîns într-o parte. Una dintre ele făcuse o ghirlandă din flori ofilite de lotus albastru, care strălucea în lumina apusului, primită drept coroană de fata cu părul cel mai lung.

Reonet.

Red se unduia maliţios printre ele, trecîndu-şi mîna printre petale şi prefăcîndu-se că le smulge şi le aruncă în aer. Senu se ridică din stufăriş şi zîmbi.

Auzind trosnetul tulpinilor, fetele începură să se agite.

– Un *mertu* murdar ne urmăreşte! strigă una dintre ele, strîngîndu-şi rochia pe lîngă corp, cuprinsă de frică.

– E Senu, proasto! Reonet ieşi cu pas vioi din lagună şi îşi puse mîinile în şold. În sfîrşit! zise. Credeam că o să aşteptăm aici toată noaptea.

Celelalte fete au ieşit şi ele din apă şi şi-au stors fustele. Şuşotind şi chicotind, s-au îndreptat către cărarea care ducea în sat.

– Trebuie să scapi repede de coada aia, Senu! îi strigară ele în timp ce plecau. Ea nu te poate aştepta la nesfîrşit, ştii asta.

Senu se înroşi, înfuriat.

Rochia lui Reonet, atît de curată de obicei, era acum pătată de vopsea, iar pe obraz avea o pată albastră. Îl măsură cu privirea din cap pînă în picioare. Privirea i se opri asupra bandajului cam zdrenţuit de la picior. Rîse încordată.

– Te antrenezi pentru viaţa de dincolo, Senu, fiul lui Tefen? O să ajungi repede dacă o ţii tot aşa.

– Tocmai venisem să fac o baie, zise Senu, din nou îmbujorat. Nu trebuie să mă aştepţi.

– Bine. Atunci eu am plecat.

Se priviră în ochi.

– Îmi... îmi pare rău pentru ce am spus în seara aceea, zise Senu. Eram neliniştit pentru că trebuia să încep munca pe şantier.

Ea părea derutată.

– Ar trebui să îmi fie milă de tine? îi spuse, cu buzele strînse. Este vina ta.

Obrajii îi luaseră foc acum.

Apoi Reonet zise.

– Cum este pe... ?

Şi în acelaşi moment, Senu.

– Cum este la... ?

Amîndoi s-au oprit şi s-au privit. Apoi au început să rîdă din toată inima şi, deodată, totul era ca înainte.

– Tu, prima, zise Senu, rezemîndu-se de trunchiul unui palmier umbros.

Reonet s-a aşezat lîngă el şi a început să îi povestească despre dimineţile petrecute în templul de la rîu, amestecînd culori şi privind munca lui Tefen.

– Este nemaipomenit, Senu! Vorbea şi ochii îi străluceau în timp ce descria cu mîinile arcuri în aer: Sînt atît de multe lucruri, dar am început deja să le învăţ! Ştiu cum să fac toate culorile pe care nu avem voie să le folosim la şcoală. Şi tatăl tău îmi explică tot ce face. Mi-a spus că mă descurc atît de bine, încît mîine s-ar putea să mă lase să folosesc şi eu culori. Şi, dacă muncesc serios şi învăţ în continuare în acelaşi ritm, s-ar putea să mă înveţe chiar să desenez pătrate roşii pe ziduri. Aşa că o să pot desena fără ajutorul nimănui! Celorlalţi nu prea le convine, pentru că sînt fată, iar preotul care a venit azi să vadă cum merg lucrurile era de-a dreptul nesuferit. Dar Tefen este şeful, aşa că toţi ceilalţi nu au ce face. Şi planul meu este ca, pe lîngă desen, să învăţ şi alte lucruri! Ar trebui să îi vezi, Senu! Mie, spre deosebire de ceilalţi, nu mi-e frică de ei. Eu o să învăţ tot ceea ce vreau şi într-o bună zi o să le arăt eu şi bătrînului Batahotep şi lu' tata! O să le arăt eu tuturor!

Cuprinsă de emoţie, ridicase puţin vocea. Stufărişul din spatele lor fremătă şi o raţă ieşi bătînd din aripi, făcîndu-i pe amîndoi să tresară. Reonet chicoti, apoi privi în jurul său ca şi cum ar fi spus prea multe.

– Dar ţie ce ţi s-a întîmplat? Arăţi ca şi cum te-ai fi bătut cu cineva.

La rîndul lui, Senu i-a povestit despre echipa Scorpionilor, despre Sobek, Adjedd, Gef şi ceilalţi; totul, în afară de prima zi cînd aproape era să moară sub un bloc de piatră. Fata tocmai îi spusese că e un caz disperat. Examinîndu-i băşicile şi vînătăile, Reonet şi-a exprimat compasiunea cu o curiozitate morbidă. Era atît de bine să ai un prieten care să te asculte, că au tot vorbit pînă cînd cerul s-a umplut de stelele care se reflectau în apă.

– Cît trebuie să munceşti acolo? întrebă Reonet la un moment dat. Nu văd cum ar putea să te înveţe să scrii. Mai degrabă poţi să rămîi fără degete ca bietul soţ al surorii tale şi aşa nu o să mai poţi să ţii niciodată o peniţă în mînă.

Gîndindu-se la sora lui mai mare, Senu simţi o durere ascuţită în stomac; familia ei nu avea niciodată destulă mîncare. Unul dintre obeliscurile destinate cimitirului *imakhu* alunecase în momentul în care soţul lui Tamuway sculpta numele proprietarului la bază, strivindu-i astfel mîna; tînărul sculptor nu a mai putut de-atunci să lucreze. Tamuway se învîrtea tot timpul în jurul casei lor, cerşind mîncare pentru cele două fetiţe.

Senu privi laguna, ridicînd din umeri.

– Nu ştiu. Cît o să hotărască tata că trebuie, presupun.

Reonet se încruntă.

– Mie mi se pare că e destul. Nu înţeleg de ce nu vrea să te lase la templul de la rîu. Nu eşti chiar un caz disperat.

Senu schiţă un zîmbet.

– De ce vrei atît de mult să fiu acolo? Credeam că îţi place să fii ucenica favorită a lui Tefen.

Reonet a strîns din buze. Brusc, s-a ridicat în picioare, şi-a pus mîinile în şolduri şi i-a aruncat o privire plină de reproş.

– Aş vrea să te maturizezi şi tu odată! zise.

Lui Senu îi ardeau obrajii.

– Ce vrea să însemne asta?

– Ştii bine! Eşti un mare fraier, Senu! Uită-te la tine! Chiar crezi că merită să te schilodeşti numai ca să le faci în ciudă tatălui tău şi bătrînului Batahotep? Vrei să îţi petreci restul zilelor cu pielea tăbăcită şi cu oasele rupte? Chiar dacă reuşeşti să îţi păstrezi toate degetele, să ştii că praful de-acolo îi orbeşte pe oameni.

Senu simţi încă o durere în stomac.

– Nu este adevărat! zise el. Se întîmplă şi lucruri interesante pe şantier. Sobek spune că săptămîna viitoare ajungem pe piramidă. Mîine o să văd cum funcţionează maşinăriile care ridică blocurile de piatră şi o să fiu nevoit să învăţ cîte ceva despre măsurători şi alte lucruri. Oricum, nu o să stau pe-acolo prea mult. Numai pînă cînd...

Brusc, îşi înghiţi cuvintele. Dar ea îl privea, încruntîndu-se din ce în ce mai tare. Red gemu şi îşi puse o mînă la ochi.

– Pînă cînd?

– Nimic.

– Ba nu. Tocmai voiai să spui ceva important. Aveai privirea aceea tîmpită, ochii strălucitori, aşa cum îi ai cînd te uiţi la *ka*-ul tău.

– Dar eu *nu* am niciodată o asemenea privire tîmpită...

– Nu schimba subiectul. Pînă cînd?

Reonet semăna mai mult decît Sobek cu un crocodil. O dată ce prindea ceva, îl învîrtea şi tot îl învîrtea pînă cînd acesta înceta să se mai zbată.

– Pînă cînd... pînă cînd îmi voi da seama că prefer să fiu scrib decît un muncitor, presupun, a mormăit Senu.

Reonet l-a privit lung şi cercetător, apoi a clătinat din cap şi şi-a prins mai bine părul.

– Trebuie să plec. Trebuie să îi dau de mîncare lui Miu, şi mai este ceva ce vreau să încerc în seara asta. Ar fi bine să te grăbeşti, dacă vrei să te speli. În curînd o să închidă porţile satului şi atunci o să ai de două ori mai multe probleme, Senu, fiul lui Tefen! zise ea şi imediat se ridică şi începu să meargă pe cărarea întunecată, fără frică, mişcîndu-şi băieţeşte mîinile pe lîngă corp.

Senu a urmărit-o pînă cînd a dat colţul, apoi şi-a ciupit nasul şi a sărit în lagună. Era plăcut, dar n-a rămas mult în apă. Vînătăile îl dureau şi tot şi-l imagina pe Gef alături de o bandă de băieţi *mertu* năpustindu-se asupra lui de undeva, în întuneric, ca să-şi ia revanşa. Nici chiar Red, care înota pe spate printre stelele ce se oglindeau în apă, n-a reuşit să îl înveselească.

A ieşit din apă, tremurînd din cauza răcorii nopţii, s-a şters cu *perizoma* şi a început să meargă către sat. Cărarea era mai întunecată decît crezuse el. Un nou şir de colibe *mertu* proiecta umbre cenuşii în lumina

lunii. I se păru că se furişează cineva în spatele său şi întoarse capul, cuprins de nelinişte.

„De ce, of, de ce a trebuit să stau atît de mult de vorbă cu Reonet?“

– Cine e acolo, Red? întrebă el în şoaptă.

– Nu ştiu, îi suflă în ureche *ka*-ul său, sporindu-i neliniştea. Grăbeşte-te, Senu!

Senu începu să alerge, deşi picioarele îl dureau îngrozitor.

Cînd a ajuns la Poarta dinspre Rîu abia respira, cu inima cît un purice. *Saper*-ul de gardă îl lăsă să intre.

– Te-ai speriat, băiete? N-ar trebui să stai pînă la ora asta. *Ka*-ul Stăpînului Kheops se duce la lagună noaptea ca să se plimbe cu corabia lui regală, aşa se spune. Ar fi bine să te păzeşti pentru că poate să îţi fure *ka*-ul, îi zise el, în bătaie de joc.

Tremurînd, Senu începu să alerge pe aleile luminate de lună, îndepărtîndu-se repede de porţi. Se rezemă de zid şi-şi trase răsuflarea. Red veni lîngă el, imitîndu-l, deşi nu era nevoie să facă asta. *Ka*-urile nu aveau probleme cu respiraţia. Nu aveau nevoie de aer pentru a trăi.

– Nu este adevărat, nu-i aşa, Red? zise el gîfîind. Tot ce zicea despre corabia regală a Stăpînului Kheops.

Se auzi vocea înăbuşită a lui Red, apoi acesta dispăru. Senu a îngheţat în momentul în care un bărbat cu pielea de culoarea abanosului a răsărit de undeva, din umbre. Fusese tot timpul în urma lui, invizibil, asemenea lui Red. Acum era prea tîrziu ca să mai fugă. Senu s-a lipit de perete, cu inima cît un

purice, în timp ce *medjay*-ul se apropia cu paşi mari de el.

Dar *medjay*-ul nu s-a oprit.

– Mîine, îi şopti el din colţul gurii, trecînd pe lîngă el. Sobek o să îţi spună cînd.

Capitolul 5

JOCUL AMULETEI

„Am venit la tine ţinînd
în mînă această amuletă,
protecţia mea împotriva
blestemelor de zi cu zi."
Incantaţia 182

– Hai, Red, trebuie s-o faci şi pe-asta, zise Senu mai senin decît de obicei, în timp ce mergea grăbit către Pasajul Purificării, a doua zi de dimineaţă. Şi după asta n-o să mai călcăm pe-aici.

Nici un răspuns. După întîmplarea cu pietrele puse în vasele lui Gef, Red îşi schimbase dispoziţia, nu mai era posomorît; ba mai mult, dacă Gef venea lîngă Senu, *ka*-ul se băga imediat între ei cu pumnii strînşi ca şi cum ar fi vrut să se bată cu băiatul. Spera ca asta să însemne că Red se resemnase. Evident, nu era aşa.

Apropiindu-se de locul de întîlnire al Scorpionilor, Senu începu să încetinească pasul. Ajunsese la timp. Soarele nu răsărise încă şi pe platou se mai simţea

răcoarea nopţii. Piramida lui Kheops se ridica întunecată către cer şi, văzînd-o, Senu simţi o strîngere de inimă. Nu sosise încă toată lumea. Oamenii stăteau aşezaţi la baza rampei sau rezemaţi de blocurile de piatră, care urmau să fie ridicate, rîzînd şi spunînd glume grosolane. Senu îi privea de la distanţă pe băieţii din echipa Scorpionilor care tocmai se îndreptau către şantier, plini de voie bună. Gef şi Patep îşi aruncau unul altuia un lucru, Senu nu putea să vadă ce, în timp ce băiatul mai scund, Teti, tot sărea după el, încercînd să îl prindă.

Imediat ce l-a zărit, Sobek s-a dus către el, rînjind cu toată faţa. Încercînd să vadă cu ce se jucau Gef şi prietenii săi, Senu s-a împiedicat de un colac de frînghie, gata-gata să cadă.

– Vezi ce faci, băiete! îi zise Sobek apucîndu-l de umăr. Voiam să vorbim ceva înainte să ajungă ceilalţi aici...

„Asta e. GATA!“

– Aşa că să nu îţi fie teamă să întrebi dacă nu înţelegi ceva, adăugă Sobek. Imediat se încruntă. Senu? Mă asculţi?

– Da... da, domnule, răspunse el umezindu-şi buzele. Vreau să... spun, aţi putea, vă rog, să repetaţi? Nu am auzit bine. Zgomotul...

Făcu un gest vag cu mîna către echipele care se vedeau pe pantă. Deşi munciseră timp de zece zile cărînd pietre de la cariera de piatră pe care acum urmau să le ridice pe cele şapte niveluri deja terminate ale noii piramide, bărbaţii nu păreau obosiţi. De fapt, păreau că de-abia aşteaptă o nouă sarcină.

Sobek rînji din nou.

– Mda, încă nu te-ai obişnuit cu gălăgia de-aici. Am spus doar că Stăpînul Khefren ne va face o vizită peste cîteva săptămîni, aşa că trebuie să ne mişcăm mai repede. Sarcina ta de azi este să aduci sus apa care serveşte pentru butuci şi, din cînd în cînd, să ne aduci şi nouă, bieţii de noi, băuturi răcoritoare, ca să ne dregem gîtlejurile! Nu vii lîngă maşinării decît atunci cînd eşti chemat, mai zise el cu o privire ameninţătoare.

Senu a înghiţit în sec şi a dat din cap.

– Am înţeles, domnule.

Aşadar, mai avea de stat. Poate că Gef şi prietenii lui o să îi trîntească o piatră în cap pînă cînd o să plece. Asta l-ar scuti de efortul de a-l convinge pe Red să îi distragă atenţia *ka*-ului Stăpînului Kheops.

Ca de obicei, primul lucru făcut dimineaţa era ca băieţii să se ducă la rîu după apă. Gef şi ceilalţi au luat-o imediat la fugă, plini de zel, ca niciodată, să se întoarcă repede cu vasele pline. Ce uşurare, dar şi ce pacoste, în acelaşi timp! Pe de o parte, îi dădea lui Senu speranţa să îl vadă pe Red. Dar, pe de altă parte, pînă s-a întors el cu apa, muncitorii îşi montaseră deja maşinăriile şi nu era nimeni care să îl ajute să ridice vasele peste rampă.

Senu a găsit un loc lîngă un colţ unde nu erau schele, a dezlegat funiile de la jug, apoi şi le-a legat în jurul taliei. A pus piciorul pe prima treaptă, s-a ridicat, apoi a tras pe rînd cele două vase pline şi a sărit jos ca să îşi ia jugul. Nu i-a acordat nimeni prea multă atenţie. Toţi păreau ocupaţi cu un fel de întrecere între

echipe: cine reuşea să aranjeze mai repede blocurile de piatră. Pe toate cele patru laturi, bucăţile de piatră erau legate cu pîrghii, gata să fie ridicate pe rampe pînă la primul nivel al maşinăriilor.

Pe platforma netedă a celui de-al şaptelea nivel, celelalte echipe aşteptau cu săniile şi cu buştenii pregătiţi să tragă pietrele şi să le aşeze la locul lor. Cel de-al optulea nivel era construit dinspre centru către extremităţi. În mijloc, aşezate unul lîngă altul, se aflau aproximativ zece blocuri de piatră. O mînă de meşteşugari leneveau rezemaţi de ele, cu uneltele alături, în timp ce supraveghetorul, care părea foarte agitat, însoţit de cîţiva scribi, se plimba în lung şi în lat, verificînd ca totul să fie în regulă. Senu se aşezase pe o piatră ca să îşi tragă răsuflarea, legănîndu-şi picioarele. Deşi se ridicaseră doar şapte niveluri, nici măcar întreaga temelie, piramida parţial construită oferea o privelişte minunată. Apele revărsate umpleau valea şi o mulţime de şlepuri şi bărci pluteau printre coroanele palmierilor scufundaţi. La stînga sa, Orizontul lui Kheops strălucea în lumina soarelui care abia răsărise. Promenada lui Kheops, cu animalele şi păsările ei sculptate şi atît de colorate, părea coada unui animal fantastic, tolănit pe deal, care se termina cu un pătrat – templul lui Kheops de lîngă rîu – inundat şi el puţin. Pe mal, puţin mai sus, era templul lui Khefren, neterminat încă şi oarecum izolat.

Tatăl lui era pe undeva, pe-acolo, împreună cu Reonet, amestecîndu-şi vopselele. La dreapta sa, de la marginea rîului pînă la deşert, se întindea Zidul lui Amun, pe care patrulau *saper*-ii, ale căror lănci

scînteiau în soare. Brusc, Senu şi-a întors capul. E mai bine nici să nu te gîndeşti la lăncile acelea ascuţite şi la lucrurile pe care le-ar face *saper*-ii unor hoţi de piramide.

Apoi băiatul şi-a luat vasele şi s-a dus în centru, care părea locul cel mai sigur pînă la sosirea noilor blocuri de piatră. Unul dintre meşteşugari îl recunoscu şi îl întrebă de tatăl său. Senu mormăi grăbit ceva drept răspuns. Gef şi ceilalţi băieţi din echipa Scorpionilor se zăreau undeva, într-o mulţime, alături de băieţii din celelalte echipe. Aceştia, din nou, îl ignorau.

Se uită în jurul său, asigurîndu-se că nimeni nu îl aude, apoi strigă încet.

– Red? Ieşi odată la lumină, laşule! Dacă nu apari acum, va trebui să stăm pe şantierul ăsta nenorocit toată vacanţa!

Nici un răspuns.

Oftînd, Senu şi-a pus mîinile în jurul genunchilor, rezemîndu-şi bărbia de ei. Cu un ochi îi urmărea pe Gef şi pe ceilalţi băieţi, cu celălalt – partea de sud a piramidei unde Scorpionii îşi instalaseră maşinăriile. Se auzeau strigăte, sunetele biciurilor care pocneau şi al funiilor care se rupeau. Şi, ca în fiecare dimineaţă, cîntecele muncitorilor umpleau aerul ca şi cum munca îi absorbea cu totul pe aceşti oameni. Patep s-a desprins din mulţime, a alergat pînă la margine, a aruncat o privire, apoi s-a întors în fugă. Şuşotelile s-au înteţit.

Senu era încordat şi curios să vadă ce se întîmpla acolo, dar, în acelaşi timp, precaut cînd era vorba de Gef.

– Dacă el crede că o să mă duc acolo pentru ca prietenii lui să mă poată îmbrînci, mai bine s-ar gîndi la altceva, murmură el.

Zgomotele de jos se auzeau din ce în ce mai tare. Apoi, ca prin minune, a apărut un bloc de granit de culoarea chihlimbarului, plutind în aer. Supraveghetorul ţipă şi echipa care se afla cel mai aproape alergă către margine. Cu multă abilitate, aceştia au tras piatra pe platformă şi au pus-o pe sănii. Băieţii au turnat apă şi, sub atenta supraveghere a şefului de echipă, piatra a fost dusă la meşteşugarii care o aşteptau.

– Scorpioni pentru totdeauna! strigă Gef.

Ceilalţi băieţi au mîrîit nemulţumiţi, cînd Gef, Patep şi Teti au ales mai multe amulete din grămada din mijlocul grupului şi şi le-au pus imediat la gît.

Gef, ale cărui amulete noi zăngăneau şi străluceau în soare, se apropie de Senu.

– Vezi, Coadă-Roşcată? Sîntem în continuare cei mai buni, deşi avem un dezavantaj: te avem pe tine! Cred că ar trebui să îţi mulţumim. Ceilalţi, în mod normal, nu pun atît de multe amulete la bătaie.

Ceilalţi băieţi au rîs şi ei.

Gef îl măsura cu privirea pe Senu, ochii lui negri strălucind sfidători. Senu îşi încleştă pumnii, cu gîndul la jaf. N-avea cum să se bată, cel puţin nu astăzi.

Era evident că Senu nu muşca momeala, aşa că Gef îl apucă de coadă şi privi cu atenţie amuleta *ankh* a băiatului.

– Măi, măi, ce minunăţie de *hemutiu!* Şi din cupru! Cred că valorează ceva. Hai să facem un pariu,

amuleta ta pe hipopotamul ăsta cu trei picioare; eu spun că pînă la pauza de prînz Scorpionii o să ridice cele mai multe pietre. N-ar trebui să conteze prea mult pentru tine. Ai întotdeauana *ka*-ul tău care te scoate din orice bucluc, nu?

Îi aruncă o privire tare ciudată lui Senu, apoi îl trase de coadă cu putere şi lui Senu îi intră amuleta în ochi. Chicotind, se îndreptă, către ceilalţi, urmat de Patep şi Teti.

Senu se uită după ei, plin de furie, dar şi îngrijorat, oarecum. Gef nu putea să-i facă prea multe aici, de faţă cu toată lumea. Oricum, s-a hotărît să se ţină departe de margine. Pentru orice eventualitate.

Trecuse şi pauza de prînz. Băieţii fuseseră trimişi la rîu de mai multe ori. Alte pariuri, cîştigate în mare parte de Gef, a cărui colecţie de amulete se îmbogăţea cu fiecare oră, deşi părea, din fericire, că a uitat de pariul la care Senu nu îşi dăduse acordul. Mai multe blocuri de piatră fuseseră ridicate şi aranjate. Muncitorii cîntau, meşteşugarii dăltuiau şi răzuiau şi peste tot pluteau nori de praf care ascundeau Orizontul lui Kheops. Cînd Ra a început să coboare către dunele vestice, Senu a început să se relaxeze. Era posibil ca mesajul transmis de către *medjay* să fi fost greşit. Era posibil ca Nemheb să se fi răzgîndit. Oricum, ce om normal s-ar gîndi să jefuiască o piramidă în plină zi?

Pînă la urmă, curiozitatea şi plictiseala l-au determinat să se ducă aproape de maşinării ca să vadă şi el cum funcţionează. Rampele aprovizionau primele două etaje şi de pe ea, fiecare echipă îşi lua cîte o piatră. Cel mai puternic bărbat ridica marginile pietrei,

pe cînd ceilalţi puneau scînduri dedesubt, construind treptat o platformă îndeajuns de înaltă pentru ca piatra să poată fi ridicată la următorul etaj. Apoi muncitorii de la etajul respectiv repetau procesul. Maşinăriile erau fixate astfel încît, dacă ar fi căzut vreun bloc de piatră, oamenii de jos nu ar fi fost loviţi. Senu nu se gîndise niciodată de cîţi oameni este nevoie pentru a ridica asemenea construcţii înalte precum piramida Stăpînului Kheops. Dar, urmărind drumul unui bloc de la rampă pînă în poziţia lui finală, în centrul celui de-al optulea nivel, Senu a avut o revelaţie.

– Este inteligent, Red, murmură el. De fiecare dată mai puţine pietre, aşa că ai nevoie de acelaşi număr de muncitori, oricît de înaltă trebuie să fie piramida.

– Ce zici, puştiule, te pricepi la matematică? zise încet Sobek din spatele lui, făcîndu-l să tresară. Şşş! scribul ne aude.

Şeful cel mare al echipei îşi scutură mîinile de praf şi îl conduse pe Senu către partea de nord a nivelului din centru. Scribul, cu papirusul împăturit sub braţ, îi privi îndepărtîndu-se.

– Funcţionarii ăştia băgăcioşi, murmură Sobek. Dacă nu le dai ceva de lucru, sînt mereu cu ochii pe tine. Acum stai aici, e plăcut, e linişte şi... ştii tu.

Lui Senu i se uscase gura.

– Acum?

– De-asta te afli aici, nu? O să se facă puţin tărăboi în partea de sud. Oamenii or să vină ca să vadă ce se întîmplă. Nimeni nu o să fie atent la tine. Stai liniştit,

totul a fost aranjat. Nimeni nu pățește nimic decît dacă se duce în locul nepotrivit.

– Vai, dar Red...

– Șșș!

Scribul îi privea din nou, vorbind acum cu supraveghetorul. Tocmai îi făcea semn lui Senu. Supraveghetorul se ridică pe vîrful degetelor ca să poată vedea mai bine. Sobek înjură și îl împinse în jos pe Senu.

– Ține capul plecat! Lasă totul în seama mea!

Sobek se furișă peste margine la muncitorii săi. Meșteșugarii erau încă ocupați cu dăltuitul, încercînd să își termine norma înainte de apusul soarelui. Toate pietrele din partea de nord fuseseră ridicate, așa că Senu putea vedea destul de bine piramida lui Kheops, printre norii de praf care deveniseră portocalii în lumina apusului. Supraveghetorul și scribul se uitau încă după el. Se rezemă de piatra fierbinte și șuieră:

– Red! Hai odată! Trebuie să facem asta. *Acum!*

Rămînînd invizibil, *ka*-ul său îi șopti încet:

– Nu trebuie.

– Ba da.

Senu ridicase vocea și unul dintre meșteșugari îi aruncă o privire suspicioasă.

– Hai, Red! mai încercă el o dată. Dacă facem asta, o să se termine toate necazurile și o să ne îmbogățim. Nu ai prefera să ne petrecem restul *Akhet*-ului vîslind și pescuind, în loc să stăm pe șantierul ăsta mizerabil unde murim de cald?

– Mie nu mi-e cald și nici nu mă murdăresc.

– Nu-i asta ideea! Tu eşti *ka*-ul meu. Te rog, Red! Fă asta pentru mine astăzi şi, chiar dacă nu terminăm aici, eu o să fac tot ce vrei tu. Nu mai vin, pe motive de sănătate, dacă vrei. Promit!

Linişte. Supraveghetorul şi scribul fuseseră chemaţi de un meşteşugar ca să rezolve o problemă tehnică, dar în orice moment îşi puteau aminti de el.

– Red!

– Nu pot. Ai auzit ce au spus *ka*-urile.

Tăcu brusc şi în jurul lui Senu se aşternu o mare linişte apăsătoare.

Senu se încruntă, încercînd să îşi amintească exact ce spuseseră *ka*-urile morţilor în mormînt. În zadar. Singurul lucru care îi venea în cap era panica prostească care îi făcuse să fugă chiar în braţele *saper*-ilor.

– Am supravieţuit, nu? zise cu gravitate. Pînă la urmă, nu a fost chiar atît de rău. Hai, Red, du-te la piramidă! Termină cu tîmpeniile!

Aceeaşi linişte desăvîrşită. Senu începuse să se îngrijoreze.

– Red? Mai eşti aici? Nimic. Oftă: Bine, dacă nu vrei să...

– Nu trebuie! zise *ka*-ul său, apărînd brusc şi privindu-l ciudat pe Senu. Am fost la piramidă; el nu poate să îi vadă.

Senu se încruntă din nou.

– Ce vrei să spui?

– *Ka*-ul Stăpînului Kheops. El este... Şi îi aruncă din nou aceeaşi privire ciudată... Oarecum ocupat. Aşa că nu trebuie să îţi faci griji.

– Dar...

Însă o bubuitură cu ecou lung care veni din stînga piramidei îi întrerupse brusc. Imediat au început să se audă ţipete, urlete şi trosnete de lemn şi piatră. Un nor imens de praf plutea întunecînd apusul. Toată lumea se agita neliniştită. Meşteşugarii s-au oprit din lucru, grăbindu-se să vadă ce se întîmplă. Băieţii se împingeau unul pe altul, curioşi. Supraveghetorul care abia mai respira trăsnea şi fulgera, cu scribul după el, chinuindu-se să-şi facă drum prin mulţime.

– Înapoi! striga el. Faceţi loc!

Şefii echipelor dădeau ordinul mai departe, zbierînd cu mîinile făcute pîlnie, modificînd uşor mesajul.

– OAMENI ÎN PRIMEJDIE! TOATĂ LUMEA LA PIRAMIDĂ! ALARMĂ! OAMENI BLOCAŢI!

Muncitorii din toate colţurile şantierului s-au îmbulzit la locul accidentului, abandonîndu-şi activităţile şi strigînd prin praf.

– Ce s-a întîmplat?... Nu se vede nimic!... Cîţi morţi sînt?... Atenţie!... Mai cade o piatră!

Apoi se auzi zgomotul unei alte avalanşe. Spaima cuprindea mulţimea asemenea unui foc înteţit de vînt. *Saper*-ii îşi părăsiseră posturile grăbindu-se să vină şi să restabilească ordinea.

– Nu, idioţilor! ţipă supraveghetorul. Nu s-a întîmplat nimic grav. Nici un mort, nici un rănit.

Bineînţeles că era prea tîrziu. Aproape toată lumea de pe şantier, inclusiv băieţii care aduceau apa şi femeile care se ocupau de mîncare, mişuna pe rampele din partea de sud – o mulţime confuză de trupuri agitate şi asudate...

Senu sărise şi el ca ars, la fel ca toţi ceilalţi. Imediat însă şi-a dat seama că piatra căzuse din maşinăria Scorpionilor. Aşa că s-a aşezat la loc, rînjind şi privind piramida lui Kheops, puţin dezamăgit că nu poate vedea jaful în curs. Dar bineînţeles că se aflau de cealaltă parte a piramidei, ascunşi vederii.

– Cît crezi că o să dureze, Red? întrebă el în şoaptă. Privi lumea de jos care era cuprinsă de panică, străfulgerat de un gînd oribil. Dacă vine *ka*-ul Stăpînului Kheops să vadă ce se întîmplă?

Red, într-o dispoziţie mai bună acum, întrucît scăpase de discuţia cu morţii, îi aruncă o privire dispreţuitoare.

– Ce prost eşti! Pe *ka*-urile morţilor nu prea îi interesează ce se întîmplă cu cei vii.

– Dar am crezut...

– Ce drăguţ! zise o voce familiară. Coadă-Roşcată vorbind cu al său *ka*.

Senu se ridică repede. Gef şi ceilalţi băieţi *mertu*, plictisiţi de „accident", erau în căutarea unor distracţii mai interesante. Senu săgetă cu o privire piramida, de la un capăt la altul. Toată lumea urmărea încă activitatea de dedesubt. Băieţii se apropiau, încolţindu-l. Gef mergea în faţă; avea la gît o mulţime de amulete care străluceau în lumina apusului, orbindu-l. Îl împinse pe Senu, lipindu-l cu spatele de piatră.

– Mă întrebam pe unde eşti. Trebuia să vin după amuleta mea *Ankh*, nu? Scorpionii au cîştigat azi-dimineaţă, în caz că nu ştii.

Senu simţea fiori reci pe şira spinării.

– Nu pot să ţi-o dau, îi zise el. Este a mamei mele.

Unul dintre băieţii mai mari din altă echipă luă de jos o teslă lăsată de cineva în grabă şi îi controlă lama. Apoi cu o privire îndrăzneaţă îi zise.

– Să îl tai, Gef? Să-i arătăm puţin ce se întîmplă cu ăia care nu îşi plătesc datoriile.

Dar Gef îl lovi cu umărul, împingîndu-l în spate, apoi îşi apropie faţa lui frumoasă de cea a lui Senu.

– Nu cred că este necesar. Eu şi Coadă-Roşcată ne putem înţelege, nu? zise el cu voce joasă. Nu cred că îţi doreşti să vă denunţ pe tine şi pe preţiosul tău *ka*, nu? Aşa că dă-o încoace, îi zise făcîndu-i semn cu mîna.

Patep şi Teti rîdeau cam forţat. Ochii lui Senu se uitau cînd la Gef, cînd la băiatul cu tesla.

– De ce să mă denunţi? zise el încet; îşi simţea picioarele moi; îi era teamă că Gef îl auzise vorbind cu Red despre *ka*-ul Stăpînului Kheops. Nu am făcut nimic rău.

– Stai liniştit, nu ştiu nimic, îi spuse Red şi începu să plutească, încercînd să-şi ia o expresie amenin-ţătoare pentru Gef.

Singura problemă era că nici unul dintre băieţi nu putea să îl vadă. Gef zîmbi.

– Of, hai odată, Coadă-Roşcată! Să ştii că nu sînt orb. Ori amuleta, ori *ka*-ul tău. Alege!

Îl ameninţau cumva pe Red?

– Nu puteţi să vă atingeţi de *ka*-ul meu, zise Senu, uşurat că discuţia nu avea nici o legătură cu jaful. Nu sînt prost.

– Dar pe tine putem să te atingem, ce zici? se băgă băiatul cu tesla. Şi doare la fel de rău.

Gef îl privi aspru.

– Nu te băga, Hori! O să facem cum zic eu. Îi zîmbi lui Senu, arătă cu degetul către amuletele de la gît şi suspină: Poate am pe-aici şi un scarabeu de templu. Ia întreabă-l pe drăguţul şi micuţul tău *ka* despre asta.

Deşi încercă să nu le privească, ochii lui Senu alunecară fără să vrea pe amuletele lui Gef. Erau nişte poveşti, despre lucrurile pe care le făceau preoţii...

– Nu este decît un *mertu* jegos, zise Red. Minte.

Dar vocea *ka*-ului său suna ciudat.

– Ei bine? zise Gef scrutîndu-l cu privirea pe Senu. Ce a zis?

Senu îşi umezi buzele. Cu coada ochiului vedea cum pe şantier lucrurile începeau să reintre în normal; muncitorii se duceau la locurile lor. Nu peste mult timp, supraveghetorul sau scribul lui ar fi observat ce se întîmplă.

Îşi îndreptă umerii şi îl înfruntă cu privirea pe Gef.

– A spus că minţi!

Mare greşeală! Hori, băiatul cu tesla, roti unealta cu un ţipăt. Imediat, Red se postă între Senu şi tesla care zbura, dar unealta trecu prin *ka*. Un firicel roşiatic brăzdă obrazul lui Senu. Apoi se auzi un zgomot îngrozitor, un fel de ronţăit, ca şi cum ar fi spart un os între dinţi. Gef urlă şi îl apucă pe Hori de braţ. Hori îl ameninţă cu tesla, în timp ce Patep şi Teti încercau să-şi apere prietenul. Ceilalţi băieţi au sărit şi ei la bătaie şi piramida s-a transformat imediat într-un freamăt sălbatic de pumni şi picioare. Lui Senu îi intră un cot în ochi şi începu să vadă stele

verzi. Se zbătea cu disperare, în timp ce o grămadă de mîini îl trăgeau de coadă, tîrîndu-l către margine. Vedea totul ca prin ceaţă. Praf... sînge... ameţeli, cerul care se învîrtea. Apoi se auzi un: „Of" şi nişte mîini îl eliberară. Cineva a strigat *Heka!* şi imediat băieţii s-au împrăştiat.

Senu zăcea ghemuit pe jos, nemişcat. Nu înţelegea nici cum reuşise Red să lovească pe cineva, nici de ce striga lumea: *Heka.* Apoi şi-a amintit că uneori doctorii foloseau nişte puteri magice numite *Heka* atunci cînd bolnavii aveau nevoie de o incantaţie ca să grăbească vindecarea. Îl chemase oare cineva pe doctorul şantierului? Spera asta. Îşi simţea coada ca şi cum i-ar fi fost smulsă din rădăcini. Obrajii îi ardeau. Peste tot era sînge.

Răcnetul lui Sobek s-a auzit cu mult înainte ca el să apară.

– Ce se întîmplă aici, pentru numele lui Ra? Gef, parcă ţi-am spus să ai grijă de puşti! Tu ai făcut asta? Dacă tu eşti vinovatul, din acest moment nu mai lucrezi în echipa mea, fie că eşti sau nu fiul locţiitorului!

Îl ajută pe Senu să se ridice şi se uită la obrazul lui. Red veni plutind, încercînd să oprească sîngele de la rana de pe obraz cu mîinile lui imateriale. Senu gemu, ascunzîndu-şi faţa la pieptul lui Sobek. Chiar şi atingerea atît de uşoară a *ka*-ului său era dureroasă.

– Am făcut un pariu, zise Gef, încruntat, cu ochii lui negri aţintiţi asupra lui Senu. Nu am început eu. Ceilalţi au sărit la bătaie.

Sobek se încruntă la Senu.

– Este adevărat, puştiule? îl întrebă calm. Ai făcut un pariu cu Gef?

El aprobă cu un semn din cap. Părea cel mai uşor lucru de făcut. Între timp, sosise şi supraveghetorul, abia respirînd, cerînd să i se spună ce s-a întîmplat. Unul dintre băieţi i-a arătat tesla care îi căzuse lui Hori; lama avea încă pe ea sîngele lui Senu. Supraveghetorul a aruncat o privire şi a trimis imediat după *saper*-i. Capul lui Senu se învîrtea încă într-o minunată lumină albastră. Între timp, sosiseră doi bărbaţi cu aer grav care începuseră să le pună întrebări băieţilor. Apoi aceştia i-au legat lui Hori mîinile la spate şi l-au tras după ei. Tesla a fost înfăşurată în pînză şi luată şi ea, probabil ca probă. Red, agitat, se mişca de colo-colo prin aer. Senu era prea ameţit ca să poată gîndi.

Sobek oftă.

– Ar fi trebuit să te pună cineva în gardă în privinţa pariurilor cu Gef. Băieţi, ajutaţi-i pe ceilalţi să cureţe acolo, zise el încruntîndu-se la grupul de băieţi care stăteau cu capetele plecate. Apoi îl ridică pe Senu tot atît de uşor ca pe un vas gol de apă şi îl duse către margine.

– Domnule? zise Senu, străfulgerat de un gînd. Cum... a mers bine?

Sobek îl privi surprins, apoi rînji uşurat.

– Încă mai trăieşti?! Da, a mers totul după plan. Au început bine şi *ka*-ul nu le-a făcut probleme. Bine lucrat. Aşa să faci şi data viitoare şi totul o să meargă după plan. În afara bătăii, însă, adăugă el cu un alt

rînjet. Căpitanul Nemheb nu o să mă ierte niciodată dacă pleci invalid de pe şantier.

„La fel? Data viitoare?“

– Eu credeam... dar comoara nu a fost luată?

– Şşş! Sobek privi neliniştit în jurul său. Puştiul deliriează, explică el unui *mertu* care se afla aproape de ei. A pierdut foarte mult sînge.

– Nu au luat-o? insistă el.

În spatele lui Sobek vedea faţa îngrijorată a lui Red. Unul dintre obraji *ka*-ului său era de un roşu strălucitor, asemănător a sîngelui lui Senu. Închise ochii, simţindu-se rău. Sobek îl aşează pe margine, îi prinse o frînghie pe sub subsuori şi, cu multă abilitate, făcu un nod zdravăn.

– Doar nu te-ai gîndit că o să terminăm totul astăzi? îi zise el în şoaptă. Tot ce-am făcut azi a fost să ducem în galerie uneltele şi alte lucruri de care o să avem nevoie. A durat ceva pînă s-a săpat tunelul. Tu ai grijă să te faci bine. Avem nevoie de tine aici, cît mai curînd.

– Atenţie! Sosesc răniţi! strigă, lăsînd în jos frînghia de care îl legase pe Senu.

De-abia atunci, legănîndu-se în lumina apusului, deasupra rămăşiţelor maşinăriei sfărîmate, Senu şi-a dat seama de viclenia lui Gef.

Capitolul 6

AVERTISMENTUL

„Am venit și am alungat răul."

Incantația 4

Sobek l-a dus pînă în satul *hemutiu*, trecînd prin Pasajul de Purificare, pe lîngă plasele în care era uscat peștele, pe lîngă vasele cu pîine, urmărit de privirile și de suspinele femeilor. Foarte repede în urma voinicului *mertu* plin de praf s-a format un șir de copilași gălăgioși cu coadă, care tot scoteau limba în spatele lui și cărora Sobek nu le-a dat nici cea mai mică atenție, continuîndu-și drumul.

Mama lui Senu s-a repezit să își ia băiatul din brațele lui Sobek și l-a îmbrățișat îndelung, în timp ce șeful de echipă încerca să îi povestească incidentul de la piramidă, cerîndu-și în același timp nenumărate scuze pentru ceea ce i se întîmplase lui Senu. Ea i-a aruncat o privire rece și i-a spus să iasă. Senu, în mod

normal, ar fi fost stingherit de situaţie, dar acum se simţea foarte rău şi era prea ameţit.

Mama lui a trimis după doctorul satului. Obrazul trebuia cusut şi doctorul a presărat nişte pudră verde peste rană. Ustura rău de tot. Senu şi-a muşcat limba şi a strîns în pumnii transpiraţi cea mai frumoasă pătură a mamei sale, hotărît să nu ţipe. Stînd deoparte, în camera principală, mama lui şi Tamuway urmăreau îngrijorate operaţia. Tefen era la templul de lîngă rîu şi nu ştia încă de accident, dar un mesager se îndrepta deja către el. Cele două fetiţe ale lui Tamuway stăteau agăţate de picioarele mamei lor şi îl priveau cu ochii mari pe Senu, care li se părea neobişnuit de tăcut. Red se uita peste umărul doctorului, tresărind de fiecare dată cînd acul înţepa pielea lui Senu. Senu a închis ochii ca să nu fie nevoit să vadă şirul ordonat de copci care urmau să apară pe obrazul *ka*-ului său.

După căldura îngrozitoare şi zgomotele de pe şantier, îşi regăsea casa răcoroasă şi liniştită. Mirosea a ulei de peşte, a pîine proaspătă şi a orz, şi se simţea parfumul mamei sale pe care şi-l făcea chiar ea din lotus sălbatic. Acasă. Suspină, simţindu-se deja mai bine.

– Deschide gura, îi zise doctorul şi una dintre fetiţele lui Tamuway gemu, cuprinsă de frică.

– Uhh, zise Red. Trăieşte.

Senu îşi deschise ochii. Doctorul era aplecat deasupra lui, iar pe gură îi pusese ceva lung şi negru, care se mişca. N-a avut timp să îşi dea seama ce i se întîmpla, întrucît doctorul l-a apucat repede cu o mînă de bărbie şi l-a forţat cu degetele care aveau un gust

amar să îşi deschidă gura. Lucrul acela negru îi alunecă între dinţi şi imediat pe gît.

Senu s-a repezit la încheieturile groase ale doctorului încercînd să se ridice şi să scuipe, dar doctorul mai avusese de-a face cu pacienţi de felul lui şi înainte. A chicotit, i-a închis gura lui Senu şi l-a ciupit de nas pînă cînd Senu a fost nevoit să înghită făptura aceea neagră, mişcătoare. Se răsucea pe toate părţile, simţind că se sufocă.

– Ţiparul o să înghită otrava de la rană şi o s-o scoată din trupul băiatului, explică doctorul. Am pe-aici pe undeva o incantaţie... zise el, scotocind prin cutia sa cu leacuri, desfăcînd şi înfăşînd la loc suluri de papirus. Rosti o înjurătură nevinovată şi se uită la mama lui Senu. Se pare că l-am uitat acasă. Pot să ţi-o aduc dacă vrei. Dar, fie vorba între noi, mai bine după ce se odihneşte. *Heka* e bună pentru preoţi şi pentru boli nevăzute, dar cînd e vorba de răni de acest fel, gîndirea din zilele noastre ne învaţă că prafurile şi ţiparii fac mult mai bine.

Mama lui clătină din cap, prea supărată ca să se poată hotărî. Dar Tamuway o luă de mînă şi îi şopti.

– Uită-te, are dreptate! Ţiparul îi face bine.

Toţi ochii s-au îndreptat plini de interes către Senu care încerca să vomite.

Doctorul zîmbi, împingîndu-l la loc pe aşternut.

– Nu vomiţi pînă cînd nu se închide rana; ar trebui să se ridice şi să-şi revină în cel mult două zile. Ai un băiat rezistent şi sănătos. *Ka*-ul lui o să-l ajute să treacă peste asta, stai liniştită.

Pentru serviciile sale doctorul a primit două vase. Senu era prea ocupat, chinuindu-se să dea afară țiparul, așa că nu a putut să vadă ce pusese mama lui în ele.

– Termină, îi zise Red, trăgîndu-l de încheietura mîinii, încercînd să-l împiedice să își mai bage degetele în gît. Ai auzit ce a zis doctorul. O să îți facă bine.

– Lasă-mă în pace, gemea Senu. Tu ce treabă ai? Tu habar n-ai ce înseamnă să te simți rău. Întoarce-te pe Tărîmul Visurilor sau unde vrei tu și lasă-mă în pace.

– A fost altcumva, azi după-amiază, din cîte îmi amintesc eu, zise Red, părînd jignit.

– Gata, Red! Nu sînt în stare să mă cert acum.

După ce a plecat doctorul, Tamuway și-a desprins de la gît una dintre amuletele sale și i-a pus-o lui Senu la gleznă. Mama lui l-a adus lîngă capul său pe Bes, zeul micuț cu picioarele bandajate. Apoi și-a pus mîna pe statuetă și a murmurat repede o rugăciune.

– Gata, zise ea cu voce slabă, dar fermă. Nu te mai întorci acolo, orice ar spune tatăl tău.

– Dar trebuie! protestă Senu.

Tamuway clătină din cap.

– Încearcă să dormi puțin. Acum nici nu poți gîndi limpede. După ce o să iasă țiparul, o să îți dai seama că avem dreptate.

Fetița mai mică a lui Tamuway a încercat să atingă copcile lui Senu, dar acesta i-a dat mîinile la o parte. Cealaltă fetiță, care suspinase cînd văzuse țiparul, îl întrebă.

– Unchiule Senu, îl simţi cum se răsuceşte înăuntrul tău?

Se uită prin cameră şi apoi chicoti. Imediat, cele două fetiţe începură să se tăvălească pe jos, ţinîndu-se de burtă, rîzînd în hohote de ceva ce le spuseseră *ka*-urile lor.

– Şşş! au zis femeile cu asprime, după care le-au ridicat de jos şi le-au scos afară din cameră.

Senu tocmai voia să-şi bage din nou degetele în gît cînd şi-a auzit numele. Brusc se opri, uitînd de ţipar.

– Tefen se poartă ciudat în ultima vreme, îi spunea mama sa lui Tamuway. Ştiu că a fost supărat de rezultatele lui Senu, dar merge prea departe...

– Aşa crede el că o să se maturizeze? Este cel mai mare copil dintre cei care mai au coada *ka*-ului aici în sat. Lumea a început să creadă că nu e în regulă ceva cu el... cîteodată, parcă e un copilaş. Nu se culcă dacă nu îi las lampa aprinsă... nu crezi că ar trebui... ştii tu... ?

– Mă tot întrebam, cînd era mai mic, zise mama lui după o mică pauză. Toate glumele şi păcălelile pe care le punea la cale *ka*-ul lui! Dar nici unul dintre celelalte semne...

– Băieţii de vîrsta lui au cîteodată anumite secrete...

– Nu, nu are secrete. Dacă ar avea vreunul, ar fi folosit *Ankh*-ul ca să se apere şi nu l-ar fi pierdut atît de uşor...

– Poate că o să îi dăm de cap după ce o să iasă ţiparul...

În timp ce Tamuway vorbea, Senu a simţit cum i se zbate din nou stomacul. S-a întors pe cealaltă parte, gemînd. Red se răsucea şi el plin de compasiune. *Ka*-ul său îi transmitea atîta dragoste şi căldură!

– Dormi, şopti Red. Uită!

Cînd Tefen a sosit acasă, Senu s-a trezit. După o discuţie aprinsă pe care Senu nu ar fi trebuit s-o audă, tatăl lui a venit lîngă el, i-a pus mîna pătată de vopsea pe fruntea înfierbîntată şi i-a şoptit:

– Stai liniştit, fiule! O să vorbesc eu cu căpitanul Nemheb. S-a mers deja prea departe.

Senu a deschis ochii, a văzut că lampa încă ardea, apoi i-a închis zîmbind. În noaptea aceea, el şi Red au dormit unul lîngă altul; nu mai dormiseră aşa de cînd Senu avea opt ani şi avea coşmaruri cu mormintele de *hemutiu*.

Un singur lucru bun a adus rana lui Senu. Mama lui era atît de fericită că Senu nu fusese strivit de vreo piatră în accidentul de pe şantier, încît nu a făcut caz de amuleta pierdută. Iar vacanţa decretată de doctor l-a bucurat nespus. O dată ce familia s-a convins că soarele nu îi face rău, lui Senu i s-a dat voie să se ducă să vîslească împreună cu ceilalţi copii de *hemutiu*.

Bineînţeles că, între timp, Reonet auzise o grămadă de bîrfe de la ceilalţi ucenici de la templu şi o parte din adevăr de la Tefen. Cu toate astea, cînd l-a văzut, s-a arătat de-a dreptul şocată. Cînd s-au întîlnit la lagună în prima după-amiază, ea a rămas pentru o

vreme tăcută, a privit îndelung obrazul şi l-a întrebat cu buzele strînse.

– Cine ţi-a făcut asta?

– A fost un accident.

– Senu! Sînt prietena ta, nu mama ta! Spune-mi adevărul, altfel o s-o rog pe Moon să afle tot de la Red.

– Red nu o să spună nimic.

– Nu aş fi atît de sigură de asta. Ştiu o incantaţie care cheamă *ka*-urile.

Senu a simţit un fior rece pe şira spinării.

Ceilalţi băieţi îşi luaseră deja canoele şi se duseseră în stufăriş, rîzînd şi strigîndu-i lui Reonet să aibă grijă în cazul în care Senu ar încerca vreo glumă grosolană învăţată de la *mertu*. Laguna era ferită de vînt. Vîrfuri pufoase, imense, de papirus, pe care culegătorii le scăpaseră din vedere, se unduiau în aerul fierbinte. Senu îşi simţea capul greu, ca şi cum ar fi fost umplut cu pîine doar pe jumătate coaptă. Nu se simţise prea bine de cînd ţiparul îi ieşise din corp, cu toate că nu ar mai fi trebuit să aibă probleme. Oricum, obrazul nu îl mai durea.

Reonet îl privi cu atenţie.

– Nu te mai uita aşa, prostuţule! Ce ţi-au făcut acolo? Înainte îţi plăceau glumele bune. Hai să luăm canoea mea! Am o surpriză pentru tine.

Senu nu se credea în stare să mai suporte alte surprize. Dar să se certe cu cineva i se părea atît de obositor, încît a preferat să urmeze cuminte, printre trestii, agrafa turcoaz din părul lui Reonet. Cînd i-a văzut canoea, a zîmbit. Era la fel ca a celorlalţi, o

grămadă de trestii legate la capete cu funii şi cu o platformă de lemn la mijloc. Dar Reonet decorase lemnul cu animale şi păsări, viu colorate, în galben, roşu şi albastru. Miu, ghemuită într-un coş în mijlocul acestei platforme strălucitoare, sufla ameninţătoare la orice foşnet al trestiilor. Cînd şi-a văzut stăpîna, pisica şi-a pus lăbuţele pe marginea coşului şi a miorlăit plină de încîntare.

– Poţi să ai necazuri dacă vreun funcţionar vede ce ai pictat aici, îi zise Senu.

Reonet îşi băgase degetele prin găurile coşului pentru ca Miu să i le poată linge.

– Ba nu... A rămas nişte material şi Tefen mi l-a dat mie. Oricum, nu mai putea fi folosit. Miu, frumuşica mea! Te-ai speriat? Ştii că eu nu te voi părăsi niciodată. Se întoarse către Senu. O antrenez să vîneze păsări. Poţi să mă ajuţi, dacă promiţi să fii serios.

Pisica crescuse mult de cînd nu o mai văzuse Senu. Blana nu mai era aşa moale şi acum avea dungi aurii şi maro. În stufărişul de-acolo era mai greu de văzut decît Red cînd se bosumfla.

– Nu ţi-e teamă că o s-o pierzi pe-aici? întrebă el, ca răspuns la aluzia ei că nu ar fi în stare să se comporte ca un om matur.

Reonet îi aruncă o privire nimicitoare.

– Pînă cînd învaţă o să stea în zgardă. În afară de asta, ea mă iubeşte – nu-i aşa, Miu?

Deschise coşul şi luă pisica în braţe, mîngîindu-i blana aurie şi murmurîndu-i la urechea pufoasă.

Senu privea stînjenit, amintindu-şi ceea ce îi spusese Reonet odată, anume că pisica o înlocuise pe Moon.

– Ia să încerci tu să mă cocoloşeşti aşa, să vezi cum te muşc, îl avertiză Red plutind uşor cu picioarele încrucişate către canoe.

Senu zîmbi şi, luînd unul dintre beţele ce serveau drept vîslă, îl învîrti pe deasupra capului, făcînd-o pe Reonet să se lase în jos.

– Ei bine? zise el. Ce mai aşteptăm? Hai să găsim nişte păsări!

Nu se putea vîna bine în apropiere de Locaşul Adevărului. Prea mult praf şi zgomot, prea multă lume, prea multe mirosuri. Orice pasăre cu puţină minte migrase către mlaştini, la începutul anotimpului, şi chiar şi cele fără prea multă minte se grăbeau să zboare cînd vedeau canoele *hemutiu* şi auzeau chicote şi zgomot de vîsle. În fiecare zi, Senu şi Reonet se aventurau tot mai departe de ceilalţi, în căutarea unui loc mai liniştit în care Miu să se poată concentra asupra antrenamentului. Începuseră să exploreze lagunele ascunse de pe malul vestic al rîului, croindu-şi drum către canalele de irigare în speranţa descoperirii unui loc secret. În apa adîncă se reflecta soarele, Reonet nu îl mai sîcîia în legătură cu adevărata poveste a rănii de pe obraz, aşa că Senu chiar începea să se distreze.

Aerul curat şi rîsul îi făceau într-adevăr bine, mai mult chiar decît ţiparul doctorului. Nu după mult timp a început să se simtă mai puternic decît înainte ca

Batahotep să-i şteargă hieroglifele. Zilele petrecute pe şantier începeau să i se şteargă din memorie, ca nişte amintiri nedorite. Aproape că se convinsese de unul singur că jaful putea să reuşească fără ajutorul lui şi al lui Red şi că tatăl lui îi va da oricum nişte aur, după ce doctorul va decide că s-a vindecat şi poate să se întoarcă la muncă.

Reonet a hotărît să sărbătorească întoarcerea lui pe tărîmul celor vii chinuindu-se din răsputeri să prindă ceva. Aşa că în ultima lor după-amiază de libertate s-au aventurat mai departe ca niciodată, ajungînd într-o lagună. În laguna nou descoperită, înconjurată de papiruşi înalţi, mişunau cîteva păsărele pe care Senu a încercat fără succes să le doboare cu vîsla. Miu, al cărui interes de-abia fusese stîrnit, a încercat şi ea să le prindă, reuşind să îşi înnoade de minune funia de la gît printre trestii. Senu a sărit în apă ca să recupereze vîsla pe care tot el o aruncase. Chicotind, Reonet s-a întins pe toată platforma ei decorată ca să desfacă funia pisicii.

Senu tocmai punea mîna pe vîslă, cînd Red a apărut deasupra apei şi l-a apucat de coadă.

– Cineva ne urmăreşte, zise el încet. Acolo.

Senu se ţinu la suprafaţa apei dînd din picioare şi întoarse capul. Nu vedea pe nimeni. Dar trestiile erau dese acolo. Deodată, şi-a dat seama cît de mult se îndepărtaseră şi ce linişte domnea acolo. Nici măcar piramida lui Kheops nu se vedea la orizont. Luă vîsla şi începu să înoate către canoe, cuprins brusc de nelinişte.

– Cine este, Red?

– Monstrul. *Ka*-ul său licări puţin, apoi dispăru complet. Monstrul care nu are umbră.

Pe Senu l-a cuprins frica. Se ridică pe platformă, în spatele lui Reonet, concentrîndu-şi privirea doar asupra stufărişului. I se păru că vede o altă canoe. O siluetă scundă şi îndesată, ghemuită pe platformă, îi privea.

– Reonet! zise el printre dinţi. Grăbeşte-te!

Ea se uită în jur, oprindu-se brusc din chicotit.

– Ce s-a întîmplat?

– Acolo, în stufăriş, e cineva

Văzînd silueta, Reonet s-a mai liniştit.

– E vreun copil care ne spionează. Mi se pare că e Iny. E gelos, înţelegi... îi zise ea chicotind.

– Nu, eu cred că este un pitic...

Nu era timp pentru explicaţii.

Deodată, trestiile s-au aplecat trosnind şi canoea a început să vină către ei, silueta aplecîndu-se acum incomod peste vîslă. Cu picioarele lui micuţe ghemuite sub el, cu muşchii încordaţi şi umerii strînşi arăta exact ca Bes, zeul casei. Dar ochii aceia de culoarea norilor argintii erau uşor de recunoscut. Era Pehsukher.

Reonet o luă repede pe Miu, aproape sugrumînd-o.

– Repede, Senu! Desfă funia!

Acesta aruncă o privire îngrozită la nodurile din trestii.

– Hai, grăbeşte-te... Oh, Miu, termină, mă zgîrii!

– Spune-i fratelui-geamăn al lui Moon să lase pisica, sugeră Red.

Senu aruncă o privire disperată către canoea care se apropia. Venea din ce în ce mai repede, din ce în ce mai sigură. Ochii piticului sclipeau straniu, mult mai înfiorător decît în timpul întrunirii din mormînt.

Reonet a dat drumul pisicii şi a luat în mînă vîsla. Luase o poziţie de atac cu vîsla pe post de armă, picioarele depărtate şi bărbia ridicată.

– Dacă te atingi de noi, te denunţ *saper*-ilor! zise ea.

La auzul vocii, piticul şi-a ridicat capul încercînd să oprească canoea. Prea tîrziu însă. Canoea continuă să se mişte şi se izbi de cea a copiilor, umplînd-o de apă. Coşul lui Miu căzu în apă şi pisica se pomeni direct în noroi. Trestiile se aplecară şi funia se desprinse. Din nefericire, Reonet desfăcuse celălalt capăt al funiei de la gîtul pisicii ca s-o poată descurca mai bine din stufăriş. Funia dispăru şi ea după coada tărcată a pisicii.

– MIU! strigă ea, cuprinsă de panică.

– Scuze, zise Pehsukher cu vocea lui moale. Mi se întîmplă uneori să calculez greşit distanţele.

Reonet s-a întors către el, ţinînd încă vîsla în mînă.

– E numai vine ta, ciudatule! Pleacă de aici! Dacă îndrăzneşti să... Deodată tăcu privind atentă ochii lui. Mişcă de cîteva ori vîsla în aer, apoi o lăsă în jos cu un aer războinic. Eşti orb, nu? Cine eşti? Nu ştii că aici sînt crocodili şi hipopotami, şi...

Faţa plină de riduri a piticului se încreţi într-un zîmbet.

– Şi doi tineri *hemutiu* şi o pisică, singuri-singurei, atît de departe de sat. Eu pot să îmi port singur de grijă. Dar voi?

Reonet ridică din nou vîsla.

– Să nu îndrăzneşti să te apropii de noi. Pleacă de-aici... acolo... acolo unde ţi-e locul!

– Înainte, vreau să vorbesc ceva cu băiatul.

– Senu? Reonet se încruntă: De ce?

Pehsukher oftă.

– În curînd o să îmi urmez şi eu *ka*-ul şi o să îmi primesc judecata. Am făcut la vremea mea cîteva lucruri care mi-au împovărat sufletul, dar nu pot să stau pur şi simplu şi să văd cum viaţa unui adolescent este distrusă aşa cum s-a întîmplat cu a mea. Pentru o clipă în ochi i se aprinse o luminiţă. Fereşte-te de căpitan, băiete! El este şarpele care vorbeşte cu două limbi. Spune-i asta tatălui tău.

În tot acest timp, Senu nu-şi desprinsese privirea de la mîna cu un singur deget a lui Pehsukher. Îşi atinse fruntea, înfiorat. Îi aruncă o privire plină de nelinişte lui Reonet, dar ea îl privea încă încruntată pe pitic.

– Iar în ceea ce te priveşte pe tine, copilă... spuse acesta îndreptîndu-şi atenţia către Reonet, ai grijă ce întrebări pui. S-ar putea să nu îţi placă răspunsurile.

Îşi îndreptă capul, ascultă o secundă ţipetele gîştelor, apoi se lăsă în jos şi începu să vîslească încet către stufăriş.

– Hei, unde te duci? îi strigă Reonet, încercînd să-şi păstreze echilibrul pe platforma care se clătina. Ce înseamnă asta? Aşteaptă!

Pehsukher nu se opri.

Reonet îşi strînse buzele.

– Cine se crede? A speriat-o pe Miu, iar pe noi era gata-gata să ne scufunde. Şi cui îi spune el „copilă“? Mi-am tăiat coada acum trei ani! zise ea plină de hotărîre, băgă vîsla în apă şi începu să urmărească cealaltă canoe.

– Nu te duce, zise el în şoaptă, ţinîndu-se cu mîinile de margini.

Ea continua să vîslească.

– Reonet, termină!

– Nu îmi plac oamenii care mă sperie şi care îmi alungă pisica. Nu îmi plac piticii tîmpiţi care vorbesc aiurea! Ce tot zicea despre chestia aia cu două limbi? Şi... de unde te cunoaşte?

Fiecare cuvînt era întărit de o mişcare a vîslei, care, mînuită cu neîndemînare, abia mişca apa. În ciuda handicapului său, bătrînul pitic se îndepărtă şi dispăru.

Reonet rosti un cuvînt care, dacă ar fi fost auzit de Batahotep, i-ar fi adus o lovitură zdravănă de vergea. Apoi se auzi un miorlăit înăbuşit şi Reonet uită subit de urmărire.

– Miu! Vino la Reonet, hai!

Pisica sări pe platformă, tîrînd după ea zgarda udă; botul îi era plin de o grămadă încîlcită de pene. A depus raţa la picioarele lui Reonet, miorlăind şi dînd mîndră din coadă.

– Bravo, Miu! Ai văzut, Senu? Nu-i aşa că e deşteaptă? Diseară la cină avem carne.

– A mîncat deja jumătate din ea, murmură Senu. Nu o să vrea nimeni.

Dar lui Reonet nici nu îi păsa; era prea ocupată să își laude pisica. Nu au mai pomenit nimic despre pitic, pînă au început să se apropie de casă. Soarele apunea în spatele Orizontului lui Kheops și ultimele bărci se grăbeau către debarcaderele aflate dincolo de Zidul lui Amun. Miu se ghemuise pe canoe, în față, alături de Red, și dormea fericită. O corabie care ducea o statuie imensă a Stăpînului Khefren, destinată templului de lîngă rîu, trecu pe lîngă ei. Statuia era așezată în picioare și ochii ei negri din granit îl priveau fix pe Senu, ca și cum i-ar fi cunoscut gîndurile. Senu începu să tremure.

– Îți cam dă fiori, nu? îi zise Reonet.

Pentru o secundă, Senu a crezut că Reonet se referea la statuie.

– Ce... zici?

– Spală-te în urechi! Piticul acela bătrîn de la lagună, ce ciudățenii zicea! Chicoti. Înfiorător, ca preoții!

Senu își luă genunchii în brațe, cuprins din nou de un tremur. Stătuseră prea mult. Îi era frig, chiar dacă rana de pe obraz îl ardea.

– Și tu erai speriată, ținu el să menționeze.

– Doar la început. Era bătrîn și orb. Puteam să îi dau o vîslă în cap și să îl arunc în apă.

Senu își umezi buzele.

– Da, cred că asta era. Nu are umbră.

La început, el crezuse că piticul nu mai avea *ka*, pentru că acesta plecase, așa cum li se întîmpla

deseori adulţilor, mai ales cînd erau foarte bătrîni, ca Pehsukher. Acum nu mai era atît de sigur.

– Tu l-ai mai văzut vreodată?

– Păi... nu.

Ezitarea lui o făcu pe Reonet să se încrunte.

– S-ar putea să îl fi văzut pe şantier. Îţi dai seama cît de greu e să... îţi aminteşti toţi oamenii. Sînt cîţiva bătrîni care vin pe-acolo, ca să se uite şi ei.

– Chiar şi tu ţi-ai fi amintit un pitic bătrîn şi ciudat! Oricum, el nu are cum *să se uite!* E orb. Şi nu vorbeşte ca un *mertu*.

– Păi... poate îi place să asculte? Sau să miroasă? Ai ce să miroşi pe şantier! zîmbi, încercînd să facă o glumă.

Reonet intră cu canoea în stufăriş, apoi aşează vîsla pe genunchi, încruntată.

– Îmi dau seama cînd minţi, Senu. Piticul te cunoştea şi tatăl tău se poartă foarte ciudat de cînd ai fost rănit. Eu sînt prietena ta, e adevărat? Înainte ne împărtăşeam toate secretele. Hai, Senu! Poţi să ai încredere în mine. Buzele mele sînt pecetluite, asemenea unei statui. Promit. Pe viaţa lui Moon.

Nu exista jurămînt mai serios decît acesta.

Senu a închis ochii. Ce mai conta acum? Oricum, pe şantier nu mai avea de stat prea mult. Şi Reonet *era* prietena lui.

Red îl trase de coadă.

– Nu-i spune! O să avem necazuri! Te rog, Senu, nu face asta!

– O să jefuim Orizontul Stăpînului Kheops, şopti el.

Nimeni nu s-a repezit din papiruşi ca să îl ia la rost. *Ka*-ul Stăpînului Kheops nu a venit din piramidă ca să-l atace pe Red. Iar Miu a continuat să toarcă. Senu începea să se liniştească.

La început, Reonet nu a avut nici o reacţie.

– Ce? zise ea după cîteva clipe.

– O să jefuim piramida Stăpînului Kheops. Căpitanul Nemheb – despre care vorbea piticul – are nevoie de mine ca să îl scoatem afară pe *ka*-ul Stăpînului Kheops şi astfel oamenii să sape tunelul fără probleme. Ce uşurare să îşi împărtăşească problemele, aşa că se grăbi să continue, fără să îşi dea seama că Reonet îl privea neîncrezătoare. Dar Red este prea speriat ca să facă asta, aşa că noi ne-am prefăcut doar, şi sper să nu fim obligaţi s-o facem din nou, pentru că, dacă noi ne prefacem şi *ka*-ul Stăpînului Kheops se întoarce şi îi vede pe oameni înăuntru, aceştia şi Sobek o să intre în bucluc. Mie îmi place de Sobek, s-a purtat frumos cu mine. Aşa că ar fi mai bine dacă ar găsi pe altcineva care să facă treaba asta...

– Hei, hei, ia-o mai încet! Reonet îl luă de mînă. Miu s-a trezit, s-a întins, a clipit somnoroasă, apoi s-a ghemuit la loc. Vrei să spui că un căpitan o să jefuiască piramida Stăpînului Kheops? E puţin probabil, nu crezi?

Senu se încruntă.

– Ei bine, e adevărat! Poate că nu o să intre chiar el, totuşi. Sînt şi alţii implicaţi, şi fiecare o să primească o parte din aur. La început, mi-a plăcut ideea, dar asta înainte să încep să muncesc pe şantier. *Mertu* sînt îngrozitori, chiar şi atunci cînd stau închişi în colibele lor. Şantierul este un coşmar oribil de care nu mai pot să scap.

Buzele lui Reonet tremurau. Încerca să se stăpînească, dar pînă la urmă izbucni în hohote de rîs.

– Oh, Senu! exclamă ea. Asta a fost bună! Eram gata-gata să te cred! Tu împreună cu Red şi un căpitan *imakhu* jefuind o piramidă? Nemaipomenit! Chicoti din nou şi luă vîsla: Hai, s-a făcut tîrziu! Ar trebui să ne întoarcem.

– Dar este adevărat, zise Senu.

– Da, ca şi atunci, în mormînt, cînd ne-ai speriat pe toţi, spunîndu-ne că ne urmăresc *ka*-urile morţilor? Şi atunci cînd ne-ai zis că bătrînul Batahotep era un agent trimis de Palat ca să ne spioneze? Şi cînd ai povestit cum Red s-a dus în templul *ka*-ului şi i-a văzut pe preoţi trecînd printr-un zid?

– Bine, recunosc, am mai inventat şi eu cîte ceva. Senu se înroşi: Dar acolo, în mormînt...

– Le-ai inventat pe toate, Senu. Te cunosc prea bine.

– Şi atunci cu piticul cum rămîne? zise el, deja plictisit.

– Da, îţi convine, nu? Sînt sigură că ţi s-a părut foarte amuzant să îmi tragă o sperietură. Cu cît te întorci mai repede la muncă, Senu, fiul lui Tefen, cu atît mai bine! Totuşi, ar fi mai bine să nu povesteşti

nimic despre jafuri, dacă te afli în templul de lîngă rîu, a adăugat ea, privindu-l. Preoţii nu prea ştiu de glume. Ar putea să te creadă şi să te ducă în spatele Zidului Alb, ca să te judece Stăpînul Kheops şi apoi să te tragă în ţeapă, ca să te vadă toată lumea. Durează zile întregi ca să mori în felul acesta, sau, cel puţin, eu aşa am auzit. Eu sper să-l tragă în ţeapă pe cel care ţi-a făcut rana asta pe obraz.

– L-au luat *saper*-ii...

Senu îşi muşcă buza cînd Reonet începu din nou să rîdă.

– Vezi! *Ştiam* eu că nu a fost un accident! Pînă la urmă tot te-am făcut să spui tot, nu?

Vîsla ei lovi apa cu zgomot. Senu îşi încleştă pumnii, privind fix agrafa ei din păr, stăpînindu-se să nu înceapă s-o zgîlţîie şi să-i strige că era adevărat, adevărat, ADEVĂRAT! Dar asta nu ar fi convins-o; dimpotrivă. Ea chicotea încă înfundat. Senu clătină din cap.

– Bine, nu trebuie să mă crezi, murmură el. Eu voiam să îţi dau şi ţie din partea mea din comoară ca să te poţi duce la şcoala de scribi. Dar, din moment ce acest aur nu există, nu o să te poţi folosi de el, nu? Oricum, cel puţin nu am de ce să mă preocup de toţi preoţii tăi. Mîine mă întorc pe şantier.

Reonet se opri din rîs şi privi jur.

– Dar eu am crezut...

– Este complicat. Căpitanul Nemheb a fost plecat şi ştii cum este, orice trebuie să fie semnat de trei ori pînă să fie aprobat. Tata spune că ar fi mai bine să mă

întorc. Doar pentru cîteva zile, pînă cînd se rezolvă toate lucrurile cu autorităţile. În afară de asta... Am ceva de făcut, zise cu hotărîre. Unul dintre băieţii din echipa Scorpionilor a furat ceva ce îi aparţine mamei mele. Vreau să îl recuperez.

Reonet privi suspicioasă obrazul lui, apoi îi spuse cu voce gravă .

– Senu... nu crezi că îţi ajunge prin ce-ai trecut?

– De data asta, nu eu, ci altcineva va avea de suferit...

Capitolul 7

HEKA

„Eu sînt cel adorat de tatăl meu, eu sînt cel care își iubește nespus tatăl."
Incantația 99

Senu n-a închis ochii toată noaptea, încercînd să găsească un mod prin care să-şi recupereze *Ankh*-ul de la Gef. Red a venit şi el cu nişte sugestii tîmpite care nu i-au fost de nici un folos; de exemplu, să fure o lance din barăcile *saper*-ilor şi să îl atace pe Gef în Pasajul Purificării. După ce Senu şi-a epuizat imaginaţia, a fost cuprins de nelinişte, amintindu-şi de avertismentul piticului; apoi s-a gîndit cum ar putea-o convinge pe Reonet că era adevărat ceea ce îi spusese. În timpul acesta, Red dispăruse complet. Lampa de lîngă aşternutul lui scînteia. Demonii stăteau la pîndă în umbră. Senu şi-a aţintit ochii pe fereastră şi a privit cerul pal, cu un sentiment ciudat, un amestec de uşurare şi de anxietate.

Mama lui a tăcut tot timpul cît i-a împletit coada, după micul dejun. A ţinut strîns vîrful şi a murmurat o rugăciune către Bes, apoi l-a lăsat să plece. Tefen i-a spus lui Senu să stea liniştit, că el o să rezolve tot. Plecase de-acasă înaintea lui Senu, aşa că acesta n-apucase să îi transmită mesajul acela ciudat din partea piticului. Senu s-a prezentat la muncă la ora obişnuită; tocmai stătea în mijlocul prafului, la locul de întîlnire al Scorpionilor, cînd s-a pomenit că nu are nici cea mai vagă idee despre ce urma să îi spună lui Gef.

Sobek l-a zărit şi a rînjit.

– Cum te simţi, puştiule? Îmi pare bine că te-ai întors. Astăzi o să săpăm, aşa că nu o să avem nevoie de prea multă apă. Poţi să aduci unelte şi să faci unele comisioane. Asta ca să te linişteşti pînă îţi intri în mînă, ce zici?

Era sau nu de bine?

– Mă simt mult mai bine, mulţumesc, bîigui Senu.

Locţiitorul, Adjedd, îl mîngîie cu stîngăcie pe cap.

– N-o să se mai întîmple, îi promise. Am avut o discuţie cu fiul meu.

Spera într-un fel ca băiatul să apară acolo cu mersul lui ţanţoş şi cu amuleta la gît, pentru ca în felul acesta să îl poată înfrunta în faţa lui Sobek şi a celorlalţi. Dar Gef era prea deştept. Cînd l-a văzut pe Senu, ochii lui negri s-au mărit uşor. Le-a zis ceva în şoaptă lui Patep şi Teti, care se holbau la Senu ca şi cum i-ar mai fi apărut un cap. Apoi cei trei băieţi s-au dus să îşi ia uneltele, de parcă dimineaţa aceea ar fi fost ca toate celelate.

„De fapt pentru ei aşa şi este, se gîndi Senu. Eu sînt cel care nu are ce căuta aici."

– Cel puţin, dacă sîntem în cariera de piatră, nu avem de ce să ne facem griji că o să ne pună să vorbim cu *ka*-ul Stăpînului Khufu, îi spuse el încet lui Red.

Pînă la pauza de prînz, Scorpionii tăiaseră cinci blocuri de piatră din platou, pe care fasonatorii *hemutiu* le aranjaseră, ţinînd cont de măsurătorile stricte ale supraveghetorului. Cariera de piatră era ferită de vînt. În aerul fierbinte, plutea un praf dens de culoarea ambrei; oamenii tuşeau, iar pe Senu îl ustura îngrozitor rana de pe obraz. Nimeni nu pomenise nimic, nici de accident, nici de iminenta plecare a lui Senu. Poate că nu aflaseră încă.

Ostentativ, a început să îşi mănînce prînzul în văzul tuturor, fiertură de orz şi o ceapă dulce. În timp ce îşi ronţăia ceapa, îl privea cu coada ochiului pe Gef. La rîndul lui, băiatul era cu ochii pe el. De cîteva ori, Gef i-a dat impresia că ar vrea să îşi lase prietenii şi să vină pînă la el. Pînă la urmă, i-a indicat cu privirea un loc, o aglomerare de pietre de la marginea carierei, şi i-a făcut un semn cu capul.

Senu se uită repede în jurul său muşcîndu-şi buzele. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să joace după regulile lui Gef. Dar nu peste mult timp începeau din nou munca şi pînă seara nu ar mai fi avut vreo altă ocazie pentru a-l înfrunta.

Red apăru lîngă el, pîlpîind.

– Eşti de-a dreptul idiot dacă te duci singur acolo, îi şopti el.

Senu înfulecă şi ce mai rămăsese din orz şi ceapă.

– Nu scapă el aşa uşor, îi răspunse Senu în şoaptă. *Ankh*-ul era amuleta specială a mamei. E foarte supărată. Oricum, vezi că e o grămadă de lume în jur. Dacă se întîmplă ceva, poţi să vorbeşti cu unul din *ka*-urile celor de-aici şi să le ceri ajutorul.

– Ştii că nu pot! Adulţii nu pot intra în legătură cu *ka*-urile lor decît în somn; o să fie prea tîrziu, pentru că tu vei fi deja mort.

– Sobek doarme. Chiar l-am auzit adineauri sforăind.

Red pluti pînă la Sobek, care îşi rezemase capul ras de cea de-a cincea piatră a Scorpionilor; ochii îi erau închişi, iar gura deschisă. Red dădu din cap şi se întoarse.

– Nu doarme.

– Atunci, o să te audă dacă se întîmplă ceva, nu? întrebă Senu.

Se simţea mai bine, acum după ce mîncase. În plus, îl întărea şi gîndul că nu o să îşi petreacă toată viaţa acolo. Doar cîteva zile, cel mult. Cu puţin noroc, tatăl lui ar fi putut să rezolve chiar în seara aceea, din moment ce căpitanul Nemheb trebuia să se întoarcă.

Încercînd să pară sigur pe el, se îndreptă cu paşi măsuraţi către locul indicat de Gef. Pietrele de-aici erau mult mai mari decît crezuse el, trecînd cu mult peste capul lui. Gef aruncă o privire către Sobek care moţăia, apoi îşi băgă degetele mari în *perizoma* şi îl urmă.

Au ajuns la o deschizătură îngustă, ascunsă privirilor celorlalţi. S-au oprit amîndoi, măsurîndu-se cu

privirile. Inima lui Senu îşi acceleră bătăile. Observase cu atenţie peretele din spatele lui, atît de înalt şi neted, că era imposibil de escaladat. A uitat subit toate lucrurile pe care plănuise să le spună. Stătea în faţa lui Gef şi se uita la el cu o privire tîmpă.

Gef nu îşi desprindea privirea de la el.

– Nu mă gîndeam că ai să te întorci, îi zise el.

– Sigur că da. *Mertu* ticălos ce eşti! Hoţule! Mi-ai luat *ankh*-ul, nu? Credeai că în halul în care eram nu o să îmi dau seama, dar nu sînt prost.

Ochii negri ai celuilalt se îngustară. Gef făcu un pas către el; faţa lui frumoasă era încordată şi întunecată. Îl apucă pe Senu de coadă.

– Ascultă, *hemutiu* idiot ce eşti! Nu ţi-am luat eu preţiosul tău *ankh*, e clar? Am spus adevărul în legătură cu bătaia la care am fost martor şi m-am ales cu o vergea pentru asta!

Băiatul era puternic. Senu îşi luă inima în dinţi şi îl privi în ochi.

– Dacă mă mai atingi o dată, îl chem pe Sobek, îi zise el încet.

– N-ai decît. Dar nu o să mai auzi ce am să îţi spun.

Se priveau în continuare. Ochii lui Senu erau plini de lacrimi. Îşi muşcă buzele, hotărît să nu-i arate lui Gef cît de tare îl durea.

Băiatul slăbi puţin strînsoarea şi îi spuse cu voce mai moale.

– Se întîmplă ceva, Coadă-Roşcată. Spune-mi ce urmăreşti şi poate te ajut... dacă mă ajuţi şi tu.

– Nu se întîmplă nimic! zise Senu, simţind cum i se strînge stomacul. Dă-mi drumul!

Gef clătină din cap, încruntat încă.

– Mai întîi fratele meu mai mic e nevoit să plece de-aici, tocmai el care urma să muncească tot anul pe şantier; şi, ca şi cum asta nu ar fi fost de-ajuns, toate raţiile familiei noastre sînt tăiate din cauza asta. Şi apoi apari tu, un *hemutiu* înfumurat, şi îi iei locul. E evident că eşti la fel de folositor precum un vas de apă crăpat, dar te pedepseşte cineva pentru neîndemînarea ta? Nu! Nici măcar atunci cînd ţi-am pus piedică şi ţi-a căzut vasul. Oricare alt băiat ar fi fost biciuit pe loc. Pe tine însă, ca pedeapsă, Sobek te mîngîie pe cap. În sfîrşit, te îmbolnăveşti şi toată lumea răsuflă uşurată. Dar cînd întreb dacă fratele meu se poate întoarce pe şantier în locul tău, Sobek mă biciuieşte *pe mine* pentru că tu ai fost rănit. Ţi se pare corect?

Senu vru să protesteze. Auzindu-l însă pe Gef, care recunoştea că în ziua aceea îi pusese piedică, cuvintele îi rămaseră în gît. Închise gura şi îl împinse pe Red care încerca să îi desprindă degetele lui Gef din coada lui Senu; era tot atît de neputincios ca un copil care ar fi încercat să-i deschidă fălcile unui crocodil.

– Tu l-ai lovit pe Hori, nu? zise el, clarificîndu-şi acum unele lucruri. Am crezut că Red, dar...

Gef făcu o grimasă.

– Tu eşti atît de fraier, încît nici măcar nu ştii să îţi foloseşti puterile cu care te-ai născut. Măcar recunoşti asta. Îi dădu drumul lui Senu, dar rămase în faţa ieşirii. Ai puteri *Heka*, Coadă-Roşcată! Te-am

văzut cum te-ai făcut albastru. De ce nu le-ai folosit ca să te scapi?

Aşadar, despre *asta* vorbeau mama şi sora lui.

Senu se scărpină în cap, apoi îi aruncă o privire războinică.

– Dar eu nu am avut... nu am...

Aşa s-ar explica însă unele lucruri. Red apărea şi dispărea, clătinînd din cap. Senu se simţea din nou ameţit.

Gef înjură încet şi îi dădu ceva.

– Ţine! zise el. N-a fost prea uşor s-o iau înapoi. Sper că apreciezi!

Senu se uita zăpăcit la micuţul *ankh* din cupru. Şnurul se rupsese cînd amuleta îi fusese smulsă în încăierarea de pe piramidă. Se uită încruntat la Gef, incapabil să gîndească, apoi strînse amuleta în mînă, cu fălcile încleştate. ++

– Deci, tu ai luat-o! Crezi că totul se aranjează acum că mi-ai dat-o înapoi.

Gef se încruntă şi el.

– Cînd ai de gînd să creşti şi tu odată, Coadă-Roşcată?

Era prea mult. Tot ce se întîmplase de la începutul *Akhet*-ului, secretul care îl chinuia, rana, furtul, tratamentul cu ţiparul, avertismentul piticului, reacţia lui Reonet, totul explodă într-un pumn neaşteptat care îl lovi pe Gef drept în ochi. Gef, luat prin surprindere, se dădu în spate clătinîndu-se. Imediat însă îi întoarse lovitura.

– Nu! strigă Red, băgîndu-se între ei. Oh, nu, nu din nou!

În timp ce Senu stătea cu mîna la ochi, văzînd stele verzi, simţi cum *ankh*-ul din mînă se răceşte şi, deodată, un vînt albastru îl împinge în spate. Cu răsuflarea tăiată, Gef şi Senu se aşezară, privindu-se printr-o coloană de nisip mişcător.

– Scuze, murmură Red. Eşti mai puternic decît aş fi crezut.

La început, Senu n-a înţeles ce se întîmplase. Dar, spre surpriza lui, Gef a început să rîdă.

– Aşadar, poţi s-o faci, Coadă-Roşcată! Ţi-era teamă că o să afle lumea, asta era? Tu eşti spion, nu? Preoţii te-au trimis aici ca să fie siguri că nu scriem vreo incantaţie malefică pe pietre, nu? Să nu uiţi să le spui că eu ţi-am recuperat amuleta, Coadă-Roşcată. Fratele meu ar avea încă nevoie de slujba asta. Rînjind încă, se ridică în picioare şi se scutură de praf: Ai fi avut mai puţine probleme dacă ţi-ai fi folosit puterile din timp. La fel şi Hori.

Se auzeau paşi apăsaţi care se îndreptau către ei, alertaţi de coloana de nisip.

– Ce s-a întîmplat cu Hori? întrebă Senu, curios.

Gef trase aer în piept.

– Cincizeci de lovituri zdravene de la căpitanul *saper-ilor*. Toată lumea ştie că nu avem voie să ne atingem de uneltele meşteşugarilor.

Senu clipi încercînd să îşi imagineze cum ar fi fost să primească cincizeci de lovituri cu vergeaua lui Batahotep.

Gef chicoti.

– Tu eşti plăpînd. El o să supravieţuiască. Numai că s-a învăţat minte.

Oamenii sosiseră deja. Cîţiva l-au dat pe Gef la o parte şi l-au ajutat pe Senu să se ridice. Adjedd îşi privea fiul furios. Sobek era şi el încruntat. Red plutea de colo-colo, neliniştit. Ochiul lui Gef începuse să se învineţească. Praful i se lipise de tot corpul, iar cotul îi sîngera. Privindu-l pe Red, Senu îşi dădu seama că şi el arăta la fel de rău.

Sosi şi supraveghetorul, gîfîind, şi întrebă de ce în după-amiaza aceea munca nu începuse la ora obişnuită. Oamenii murmurară ceva despre o încăierare. Senu îi privea pe sub sprîncene, neîncrezător. Văzuseră lumina albastră?

Sobek clătină din cap şi oftă.

– Ce mă fac eu cu tine, Senu? Ia ziceţi, cine a început?

– Nimeni, domnule, zise Gef. A fost un mic incident.

Adjedd îi aruncă o privire ameninţătoare.

– Dă-le cîte zece bice la fiecare, îl sfătui şeful uneia dintre echipe. Biciul face minuni cu băieţii mei.

– Na, leagă-le gleznele cu o funie scurtă pînă cînd se învaţă să muncească împreună, strigă altcineva. În felul acesta, nu trece mult şi nu o să le mai ardă de bătăi. O să vedeţi.

– Linişte! interveni supraveghetorul. Dacă nici unul din băieţi nu recunoaşte că a început bătaia, o să chem *saper*-ii ca să rezolve problema. Nu vreau să se mai repete ce s-a întîmplat pe piramidă. Nu în cariera mea de piatră.

Senu încremeni.

– Nu cred că este necesar, domnule, zise Sobek clătinînd din cap. Mie mi se pare că a fost o revanşă. Băieţi, acum aţi terminat?

Gef îl privi pe Senu, clipi şi aprobă cu un semn din cap. Stăpînindu-se cu greu să nu rîdă, Senu dădu şi el din cap. Ceilalţi oftară uşuraţi.

Supraveghetorul îi privi cu suspiciune pe amîndoi, apoi bătu din palme.

– Bine, înapoi la muncă! Distracţia s-a terminat. Aveţi timp să vă împăcaţi, dacă nu vreţi să vă tai din raţii diseară.

Toată după-amiaza, Senu s-a gîndit cît de puţin ştia despre *Heka*. Inutil de menţionat, lecţiile lui Batahotep nu trataseră acest subiect. Elevii erau bătuţi dacă puneau întrebări legate de acest subiect. Senu ştia doar că *Heka* avea legătură cu magia. De-asta era folosită de doctori. Şi de preoţi. Era posibil ca tatăl lui să ştie că el are puteri *Heka?* Sau Reonet? Nu, ea s-ar gîndi doar că glumeşte şi ar rîde din nou de el.

Clătină din cap. Gef se înşelse. Oricum, de unde să ştie un *mertu* asemenea lucruri?

După încăierare, Sobek le dăduse voie celor doi băieţi să îşi clătească ochii şi rănile. Dar abia la apus, cînd s-a terminat lucrul, au primit permisiunea de a se duce la rîu ca să se spele. Senu era aproape sigur că şeful echipei nu văzuse nimic neobişnuit, altfel l-ar fi luat deoparte şi i-ar fi spus ceva pînă acum. Sau – şi o suspiciune începu să îl sîcîie, întunecînd victoria de a fi luat înapoi *ankh*-ul – poate că ştiuse tot timpul? Îl privi cu coada ochiului, încercînd să se decidă.

Sobek îl chemă la un moment dat, dar numai pentru a-l trimite pe şantier ca să înlocuiască un ciocan. După ce s-a întors, a aflat că Gef fusese trimis şi el să facă un comision. Şi tot aşa. Şeful echipei îi ţinea în mod deliberat separaţi pe el şi pe Gef. Senu şi-a dat seama de acest lucru tîrziu, atunci cînd soarele începuse să coboare în spatele dunelor. Se consolă cu gîndul că mama lui o să se bucure de amuletă.

– N-ar fi amuzant ca eu chiar să am puteri *Heka*, Red? îi şopti el *ka*-ului său în timp ce se îndreptau grăbiţi către casă prin Pasajul Purifiicării. Am putea să facem nişte glume trăsnet. Poate că...

Deodată tăcu. Red şuiera printre dinţii lui fantomatici, aşa cum făcea numai cînd se întîmplau lucruri extrem de rele.

Senu îngheţă. Străzile erau liniştite, femeile îşi chemaseră deja familiile înăuntru la cină. Micuţele case din cărămidă păreau că vin către el, umbrele lor părîndu-i deodată ameninţătoare. Deasupra zidului satului, norii serii erau roşii ca focul. La colţul străzii lor, mama lui îl aştepta nemişcată ca o statuie, uitîndu-se către el.

– Ce e? zise Senu în şoaptă, simţind un gol în stomac. Red? *Ce se întîmplă?*

Ka-ul său şuieră, pîlpîind în umbrele serii.

Senu o luă la goană. Mama lui alergă către el, cu părul ei negru desfăcut, cu obrajii pătaţi de lacrimi. Tamuway apăru în spatele ei, cu fetele ei agăţate de picioare şi suspinînd. Din casele vecine, o grămadă de ochi îi urmăreau de la ferestre.

– Ce e, mamă? şopti Senu. Ce s-a întîmplat?

Mama lui căzu în genunchi şi îl luă în braţe, strîngîndu-l atît de tare, încît Senu abia mai respira.

– Senu, oh, Senu... tatăl tău...

Jumătate din sat îi privea şi nu suporta să fie îmbrăţişat în public, dar nu o dădu la o parte. Panica din vocea ei îl speriase.

– Ce s-a întîmplat cu tata? o întrebă el cu voce stinsă, simţind cum i se înmoaie picioarele.

– L-au luat, Senu, zise ea gîfîind, încercînd să fie calmă. *Saper*-ii l-au luat de la templu şi l-au dus pe o corabie, legat cu lanţuri la glezne! continuă ea, ridicînd vocea. Tefen al meu, artizan-şef la Locaşul Adevărului! Prizonier ca un *mertu* oarecare!

Brusc, frica şi disperarea l-au copleşit. Se uită la Red care pîlpîia încă în lumina apusului asemenea unei flăcări care se stinge.

– Dar de ce? Cînd? Nu se putea concentra asupra vorbelor mamei lui. Unde l-au dus?

Mama lui izbucni în lacrimi. Tamuway începu să îi explice cu o voce calmă şi îngrijorată.

– A fost recrutat şi dus la minele de granit la Cataracta lui Knum, îi zise ea. Vasul a plecat azi după-amiază. Îmi pare rău, Senu!

– Nu... Senu se desprins din braţele mamei lui, ameţit, abia ţinîndu-se pe picioare. Cataracta lui Knum. Acolo unde animalele sălbatice cu piele neagră vin din munţi şi atacă, acolo unde oamenii mor din cauza unei febre ciudate din sud şi din cauza muncii grele. Nu! ţipă el, imaginîndu-şi degetele fine ale lui Tefen pline de băşici şi strivite sub imensele blocuri negre de piatră. Nu, tată! Nu!

Îşi smulse *ankh*-ul din coadă şi i-l aruncă mamei lui. Apoi o luă la fugă, orbit de lacrimi, pe străzile întunecate, îndreptîndu-se către Poarta dinspre Rîu.

– Senu! strigă Tamuway, cu voce stinsă. A plecat, Senu, noi nu putem să facem nimic. Întoarce-te! Mama ta are nevoie de tine, toţi avem nevoie de tine...

Nu voia s-o audă; începu să alerge mai repede şi cu pumnii încleştaţi. Cicatricea de pe obraz îl ardea, iar sîngele îi colora obrajii. Un singur gînd, un gînd îngrozitor, îl mistuia.

– Trădare! îi zise lui Red în timp ce alerga. Cineva ne-a trădat!

Poarta dinspre Rîu era închisă în timpul nopţii şi păzită de un *saper*. Acesta trebuia să păzească pe *hemutiu* de *mertu* nelegiuiţi care îşi făcuseră tabăra dincolo de zidul satului. Pentru prima oară, Senu se îndoia de acest lucru.

Coti pe o alee întunecoasă, aşteptă momentul în care garda privea în altă parte şi se repezi la zid. Red trecu fără probleme printre cărămizi şi se întîlniră în cealaltă parte a zidului.

– *Ce faci?* îl întrebă el în şoaptă. La ora asta toţi *mertu* sînt beţi. Dacă te văd, te snopesc în bătaie.

Senu era prea atent la orice umbră sau foşnet pentru a-i putea răspunde.

Pe şantier tocmai se făcea un control. În jurul noii piramide scînteiau mai multe luminiţe. Cu inima cît un purice, începu să traverseze tabăra *mertu*. Nu îl urmărea nimeni. Cărarea către rîu era pustie, argintie în lumina lunii. Senu scurtă drumul pînă la lagună, luînd-o pe lîngă şcoală, mergînd mereu pe sub

umbrele palmierilor. Nici un ţipăt. Se repezi în ascunzătoarea stufărişului, respirînd uşurat.

– E de-a dreptul idiot, mormăi Red, apărînd lîngă el, din tulpinile negre.

Senu se chinuia să îşi păstreze echilibrul. Fluxul era furios. Locul în care stătuse cu Reonet în noaptea aceea era acum sub apă. Seminţele papiruşilor îi intrau în ochi şi în gură, în timp ce încerca să îşi croiască drum prin stufăriş. Continuă să meargă poticnindu-se la fiecare pas, trecînd prin canalele de irigare ascuns sub apă. Făcea prea mult zgomot, ştia asta. Dar cu cît mergea mai repede, cu atît îi creşteau şi şansele de a ajunge din urmă barca.

Canoea lui Reonet era la locul în care ea o ţinea de obicei, legată cu grijă de trunchiul unui palmier. Desfăcu frînghia şi o trase în apă. Cîteva gîşte se împrăştiară, speriate. De undeva, din întuneric, se auzi răgetul unui hipopotam. Senu se simţea încă slăbit din cauza căldurii de la carieră şi a confruntării cu Gef. Stelele se învîrteau deasupra capului său, în timp ce vîslea de-a lungul unui şanţ către cursul principal al rîului, înjurîndu-i pe Hapi şi pe toţi zeii pe care şi-i mai amintea cînd, brusc, canoea s-a blocat în mîl.

Red se tot învîrtea agitat în jurul canoei.

– Unde te duci? Este periculos. O să te scufunzi din cauza hipopotamului pe care l-am auzit! O să te mănînce crocodilii! Te rog, Senu, hai să ne întoarcem acum!

– Am sau nu puteri *Heka?* scrîşni Senu printre dinţi, vîslind plin de furie.

Ka-ul său tăcu.

Stufărişul a început să se rărească şi, deodată, în faţa lui a apărut scînteind marele rîu, o întindere vastă de apă neagră cu reflexe argintii, care se roteau sub clarul lunii. Undeva, aproape de malul din depărtare, se zărea o corabie, o mică pată neagră pe dune.

– Tată! ţipă el. Sosesc!

Picioarele îi tremurau. Canoea se înţepenise din nou în nişte crenguţe şi Senu începu să lovească obstacolul cu furie. Acum era în curent, liber, simţind răcoarea brizei.

Fără să se gîndească o clipă, fără să ia în seamă avertismentele mamei sale privind forţa curentului în acea perioadă a anului, se avîntă înainte. Canoele mici ca aceea în care se afla trebuiau să rămînă aproape de mal în timpul *Akhet*-ului, altfel riscau să se răstoarne.

Red încercă să îl oprească, luîndu-l de mînă, asemenea unei pisici furioase, dar total neajutorate. Senu ridică vîsla la Red.

– Termină, Red! Tata este acolo!

– Nu fi prost! Nu e nimeni pe corabia aceea. Au ancorat de mult timp.

Tîrziu, prea tîrziu, Senu şi-a dat seama că Red spunea adevărul. A început să vîslească înapoi, dar curentul prinsese deja canoea şi o învîrtea la vale. Se apropia de Zidul lui Amun şi panica creştea. *Saper*-ii, după lăsarea nopţii, aveau permisiunea de a ucide orice intrus.

Apoi s-a întîmplat un lucru îngrozitor. Din întuneric, s-a repezit la el un monstru cu nişte braţe imense şi ţepoase care tîra nişte trestii amestecate

cu mîl. Un nor a trecut prin dreptul lunii. *Ka*-ul său dispăruse.

– Întoarce-te! strigă Senu, cuvintele lui pierzîndu-se în adîncurile negre ale apei. Red!

Trestiile din pluta lui Reonet începuseră să se desfacă rapid. Senu făcea încercări disperate să ţină bucăţile împreună, dar asta ar fi însemnat să se oprească din vîslit. Monstrul cu mai multe braţe rotea acum o creangă uriaşă şi noduroasă, care, cu siguranţă, se afla în rîu de pe vremea lui Knum, cel puţin. Senu a îngenuncheat pe plută, prinzîndu-se de marginile acesteia. În următoarea secundă însă a căzut în apă.

– RED! urlă el, încercînd să înoate către mal.

O bucată ţepoasă de lemn îl lovi în ceafă, scufundîndu-l; reuşi să iasă la suprafaţă şi începu să tuşească şi să dea din mîini.

„Heka, îi trecu prin cap. Trebuie să îmi folosesc puterile Heka."

Dar, înainte să îi vină vreo idee despre cum ar putea să le folosească, apa îl înghiţi din nou.

Capitolul 8

LIMBA ȘARPELUI

„Înapoi! Pleacă de aici, tîrîtoare! Lasă-mă în pace, șarpe!"

Incantația 39

Senu se chinuia să distingă ceva în întuneric, surprins să descopere că încă putea să respire. Pe ochi simțea ceva greu și rece. Un parfum dulce, necunoscut îl mîngîia. Niciodată, în toată viața lui, nu simțise un așternut atît de moale. Auzea ca prin vis un clinchet ciudat, care îi aducea aminte de muzica de pe corăbiile *imakhu* care, în drumul lor către Templul Soarelui, treceau pe lîngă Locașul Adevărului.

Oftă. Dacă asta însemna să fii mort, de ce se chinuise atît de tare să rămînă în viață?

– Nu ai murit, fraiere! Deși era cît pe ce, îi șopti Red la ureche, stricînd totul.

Chiar în timp ce Red rostea aceste cuvinte, Senu începu să simtă rănile dureroase care zvîcneau. Se

întoarse pe cealaltă parte, gemînd. Simţi cum îi intră fulgi în nări şi strănută. Lucrul pe care îl avea pe ochi căzu pe podea cu un zgomot înfundat.

Undeva, în apropiere, se auzi un trosnet şi o mînă moale îi atinse fruntea.

– Cum te simţi? îl întrebă o voce de femeie. Am vrut să chem doctorul cînd te-au adus aici, dar Stăpînul nici n-a vrut să audă. A zis că n-avea rost să îl deranjăm în mijlocul nopţii pentru un fleac. Ai dormit atît de mult, încît începusem să mă îngrijorez.

Senu a deschis ochii şi, pentru o clipă, a crezut că se afla din nou pe rîu. În jurul patului, o mulţime de păsări şi peşti de toate felurile zburau sau mişunau printre trestiile dese. Culorile străluceau în lumina puternică a soarelui şi Senu, ameţit, închise ochii. „Pereţi, îşi zise el. Doar picturi pe pereţi." Tavanul era mult mai înalt decît cel din casa mamei sale, neted şi alb, plin de rîndunele pictate, gata să îşi zborul.

Se ridică, sprijinindu-se într-un cot pentru a putea vedea mai bine. Era un templu? Nu, astfel de picturi nu se găseau în temple. Tatăl său se plîngea mereu că picta la nesfîrşiţi zei şi zeiţe, încadraţi perfect în pătrate, cînd el ar fi vrut să picteze şi alte lucruri.

Tatăl lui!

Deodată, îşi aminti totul. Împinse la o parte mîinile femeii şi dădu să coboare din pat. Observă uimit suportul din lemn al patului, pe care nu şi l-ar fi putut permite decît un *imakhu* bogat. Strănută din nou, din cauza norişorilor de fulgi cenuşii şi albaştri care zburau.

– Stai liniştit, îi zise femeia, strîngînd bandajele care căzuseră; îl împinse înapoi în pat şi în acelaşi timp îi turnă o băutură. Era gata-gata să te îneci. Norocul tău că Stăpînul era în apropiere de rîu noaptea trecută ca să observe stelele, altfel ai fi fost dus de curent direct în mlaştini. Dar ce făceai acolo în canoe, atît de departe de mal?

– Unde este tatăl meu? o întrebă Senu.

– Tatăl tău? Ea se încruntă. Era drăguţă, observă el în treacăt. Peruca împodobită cu mărgele colorate îi ajungea pînă la umeri şi purta o rochie din pînză fină. Totuşi, era desculţă. O slujitoare. Erai cumva la pescuit? A fost un gest necugetat din partea lui să te ia cu el în perioada asta a anului. Fluxul era foarte puternic. Ar fi trebuit să ştie mai bine.

Senu roşi.

– Nu sînt un copil mic!

– Da, într-adevăr, eşti mare, dar...

Degetele ei îi mîngîiară coada. Senu se dădu într-o parte şi se uită la şirul de ferestre înalte. Soarele era pe cer de mult timp.

– Am de făcut ceva important pe şantier, îi zise el. Am întîrziat. Trebuie să plec.

Nu avea deloc intenţia de a se întoarce pe şantier, dar ea nu trebuia să ştie acest lucru. Începea să înţeleagă. Casa asta frumoasă era, cu siguranţă, a unui scrib important. Probabil că privea stelele cînd l-a văzut pe Senu luptîndu-se cu apa. Norocul lui!

– Nu are nici o legătură cu norocul, zise Red, terminînd de examinat picturile de pe pereţi. Eu i-am cerut ajutorul.

Senu se încruntă.

– Ai chemat *ka*-ul unui străin?

Red îşi făcea de lucru cu coada, deja încîlcită, mimînd agitaţia de care era cuprins Senu.

– Nu... nu chiar... zise, evitînd privirea lui Senu. Nu am avut de ales. Te înecai! Şşş! uite-l că vine din nou!

Se auzea zgomotul unor sandale care se apropiau de uşă, cu mers grăbit şi sigur. Femeia renunţă la încercarea de a-l face pe Senu să se întindă în pat şi se retrase într-un colţ, ţinînd încă în mînă vasul şi pocalul. Un om slăbuţ, îmbrăcat după moda veche, cu un şorţ din pînză fină, care îi ajungea pînă la glezne, intră în cameră şi femeia lăsă ochii în jos. Senu sări ca ars, deşi ar fi trebuit să îşi imagineze dinainte. Cine ar fi avut permisiunea de a-şi construi o asemenea casă atît de aproape de Locaşul Adevărului?

Ochii fardaţi cu *kohl* ai căpitanului Nemheb îl cercetau amuzaţi.

– Aşadar, eşti cu noi? Bravo!

Vocea sa metalică îi deşteptă teroarea primei lor întîlniri din mormîntul *hemutiu* şi Nemheb părea că îşi dă seama de acest lucru. Zîmbi din nou şi pocni din degete.

– Adu băiatului ceva de băut. Mi se pare puţin slăbit, îi zise el femeii.

Senu se ridică în capul oaselor, cu pumnii strînşi.

– Mă simt bine, zise el.

Nemheb ridică o sprînceană.

– Domnule! adăugă Senu.

Căpitanul rînji din nou.

– Îmi pare bine să aud asta. Dar cred că ar trebui să bei ceva. Oamenii mei ştiu să prepare un ceai special, care îţi limpezeşte capul. Trebuie să stăm puţin de vorbă şi nu vreau să leşini în timpul discuţiei noastre.

Femeia se duse la Senu, păşind în vîrful picioarelor. Aruncînd o privire neliniştită stăpînului său, îi întinse vasul băiatului. Senu cercetă cu suspiciune conţinutul acestuia.

– Bea, insistă Nemheb.

Senu luă vasul şi îl mirosi, în timp ce Red se rotea agitat prin cameră. Mirosea bine, a miere caldă. Luă o înghiţitură. Dulce. Apoi începu să bea şi suspină cînd simţi lichidul dulce care aluneca pe gît, alinîndu-i durerea.

Nemheb îi făcu femeii semn să iasă din cameră şi trase un taburet aproape de pat. Se aşeză şi îl privi pe Senu în ochi.

– Aşadar, ce făceai aseară pe rîu?

Senu îşi muşcă buzele. Îşi aminti de avertismentul lui Pehsukher şi se întrebă dacă e înţelept să îi spună despre el lui Nemheb. Dar băutura îl întremase. Praful dansa în razele soarelui. Picturile erau atît de colorate, camera – atît de liniştită şi răcoroasă! Prin ferestre se auzeau cîntecul păsărilor şi sunetul unei fîntîni. Era atît de confortabil şi de bine! Iar căpitanul Nemheb îi salvase viaţa. Piticul ce făcuse? Îl ameţise cu o lovitură în cap, cînd fusese dus în morminte, şi îl speriase în lagună.

– E vorba de tatăl meu... Se înecă, apoi încercă din nou: Căpitane Nemheb, a fost arestat şi dus la Cataracta lui Knum!

Expresia de pe faţa scribului nu se schimbă. Oftă.

– Ştiu. Am auzit aseară. Îmi pare rău, nu am putut să fac nimic pentru a împiedica acest lucru.

Senu îl privi îndelung.

– Ştiaţi? Dar... dar *de ce?* Nu înţeleg.

Nemheb îi atinse mîna lui Senu. Mîna căpitanului era rece şi umedă. Senu simţi fiori reci pe şira spinării, dar nevoia lui de compasiune era atît de mare, încît nici nu se mişcă.

– Senu, îi zise Nemheb. Trebuie să înţelegi. Nu putem să punem în pericol planul nostru pentru un om. *Saper*-ii au auzit un zvon cum că Tefen ar fi implicat într-un complot împotriva Stăpînului. Este mai bine pentru el să stea acolo pentru moment, crede-mă! Şi pentru noi e mai bine. Stai liniştit, cînd terminăm cu asta o să fac tot posibilul să îl eliberez.

Nu era deloc o uşurare să descopere că avusese dreptate în privinţa trădării. Nu îşi putea imagina ce auziseră *saper*-ii sau cine le spusese. Gef? Dar el nu bănuia nimic legat de jaf, credea doar că Senu era spion.

– Dublura umană a lui Moon ştia, şopti Red.

Senu închise ochii. Dacă Reonet spusese ceva vreunui copil, continuînd să creadă că este o glumă, şi vreun *saper* auzise? Îngheţă.

– Dacă fac acum scandal, şeful lucrărilor o să intre la bănuieli, zise Nemheb, luîndu-i reacţia drept îngrijorare pentru tatăl lui. Apoi îl mîngîie pe Senu

pe mînă. Tu trebuie să îţi vezi mai departe de treburile tale, ca şi cum nu s-a întîmplat nimic. Azi o să te iau cu mine şi o să explic de ce ai întîrziat. Lumea o să-şi dea seama că ai fost mîhnit din cauza tatălui tău. Să nu îţi faci griji, o să mă asigur ca raţiile familiei tale să nu fie reduse. Mama şi sora ta se bazează acum pe tine, Senu! Se încruntă: Eşti conştient de acest lucru, nu?

Senu se cutremură. Ceea ce îi spusese Nemheb părea să aibă logică. Totuşi, nu avea pe deplin încredere în el, reamintindu-şi de întrunirea din morminte.

– Este foarte frumos din partea dumneavoastră să mă primiţi în casa dumneavoastră, domnule, zise el cu hotărîre. Dar tata mi-a spus că nu o să mă mai lase pe şantier şi ar fi mai bine să nu mă întorc acolo pînă nu vine el acasă, dacă nu vă supăraţi. Mama o să îşi facă griji în privinţa lui. Ultimul lucru de care ar avea nevoie este să înceapă să îşi facă griji şi din cauza mea.

Atitudinea lui Nemheb se schimbă brusc. Îşi îndreptă spatele, cu privirea întunecată.

– Dacă nu te întorci la lucru, nu am cum să te ajut. Mama ta şi familia surorii tale vor fi alungate din casă şi vor fi nevoite să cerşească împreună cu gloata resturi de mîncare dincolo de Zidul Alb. Soţul lui Tamuway nu o să mai poată munci prea mult şi la Locaşul Adevărului nu e loc pentru leneşi.

Lui Senu i se puse un nod în stomac.

– Dar nu este corect! Ei nu au nici o vină!

– Nu. Dar tatăl tău are – cel puţin aşa consideră autorităţile. Pînă cînd se întoarce de la Cataracta lui Knum, familia ta va fi privită cu suspiciune, inclusiv tu.

– Atunci va trebui să găsiţi pe altcineva care să se ocupe de *ka*-ul Stăpînului Kheops! zise Senu, uşurat, cel puţin în această privinţă. Dacă sînt urmărit de *saper*-i, Red nu va putea face nimic.

– Situaţia nu se schimbă. Sobek o să aranjeze totul, aşa cum a făcut şi înainte. Te-ai descurcat de minune data trecută, în ciuda încăierării. Nu îţi face griji! O să mă asigur să nu te mai deranjeze nimeni.

Senu începu să tremure.

– Dar nu înţeleg. Aţi zis că aţi putea să găsiţi un alt copil care să vă ajute dacă eu v-aş refuza. De ce nu folosiţi pe unul dintre băieţii *mertu?* În celelalte echipe sînt cîţiva băieţi care încă nu şi-au tăiat cozile, i-am văzut eu.

Nemheb luă vasul din mîna lui Senu şi îl aşează cu zgomot pe podea. Se aplecă spre Senu, îl luă de încheietură şi îl privi în ochi. Senu ar fi vrut să se elibereze şi să fugă, dar nu putea de căpitan şi de taburetul pe care acesta stătea. Red, care, auzind de *ka*-ul Stăpînului Kheops, se făcuse nevăzut, îl privea acum pe Senu pe deasupra perucii lui Nemheb.

Căpitanul se apropie atît de mult de urechea lui, încît Senu îi simţea respiraţia caldă. Mirosea a curmale.

– Nu îţi dai seama cît eşti de deosebit, nu? îi zise el cu voce moale.

Senu se dădu în spate, atingînd zidul cu umerii.

– Nu sînt deosebit... Dar imediat se întrerupse amintindu-şi ce se întîmplase cînd îl lovise pe Gef.

– Tu ţi-ai păstrat *ka*-ul, în timp ce toţi ceilalţi de vîrsta ta nu îl mai au de mulţi ani. Nu te-ai întrebat niciodată de ce?

Senu se uită la Red, care dădea energic din cap.

– De ce? întrebă în şoaptă Senu, simţind fiori reci pe şira spinării. Dar bănuia ceva.

– Gîndeşte-te puţin! De ce crezi că atît de mulţi oameni care nu ştiu să scrie apelează la scribi pentru a scrie morţilor? Nu ar fi mai uşor şi mai simplu dacă lumea ar pune *ka*-urile copiilor să ceară direct sfatul înaintaşilor lor?

– Presupun că da.

– Mai exact, cîte din *ka*-urile prietenilor tăi au vorbit vreodată cu morţii?

– Hm, păi, noi... Se gîndea la întrecere, nimeni nu încercase atunci de-adevăratelea. Crezuse mereu că tuturor le era teamă să nu se facă de rîs, în cazul în care nu ar fi primit nici un răspuns de la *ka*-urile lor.

Căpitanul zîmbea din nou, ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile lui Senu.

– Nimeni nu a reuşit, e adevărat, Senu? Numai tu.

– Nu, nu, nu, nu! zise Red, agitîndu-se prin cameră, din ce în ce mai tare, ca şi cum ar fi fost un om prins într-o capcană.

– Noi sîntem singurii care putem s-o facem, zise Senu în şoaptă, înţelegînd acum panica din morminte. Eu şi Red sîntem singurii care putem să vorbim cu morţii!

Nemheb chicoti uşor.

– Nu, nu chiar singurii. Nu eşti chiar unic. Dar este un dar foarte rar în zilele noastre. Tefen nu era atît de important pentru noi. L-am luat printre noi datorită ţie.

Tăcu pentru a-i da timp să înţeleagă.

Senu nu zise nimic, aşa că Nemheb adăugă.

– Acum poate înţelegi de ce nu putem să folosim un alt băiat! Este în avantajul tău, pe cuvîntul meu de onoare. Slujba şi raţiile familiei tale sînt garantate, cel puţin pînă dăm jaful. Iar după asta, tu şi familia ta nu veţi mai avea de ce să vă faceţi griji în legătură cu munca sau cu hrana, zise cu un zîmbet strîmb.

Senu îşi simţea picioarele atît de moi, încît nu ar fi fost în stare să fugă, nici dacă Nemheb l-ar fi lăsat. Red se opri o secundă în mijlocul camerei, apoi se repezi la el asemenea unui vînt dezlănţuit.

– Scrisorile sînt cel mai bun lucru, îi suflă *ka*-ul său în ureche. *Ka*-urile morţilor nu au chef să fie deranjate de cei vii, înţelegi? Preferă scrisorile, ăsta e adevărul. Poate că ai putea să scrii una *ka*-ului Stăpînului Kheops?

Abia îl auzea. Nemheb îl privea încă, cu ochii săi fardaţi cu *kohl*.

Senu respiră adînc.

– Are legătură cu puterile mele *Heka*, nu?

– Ca să vorbeşti cu morţii ai nevoie de *Heka*, da, zise căpitanul fără să clipească.

– Ştiaţi că eu am astfel de puteri! Aţi ştiut tot timpul.

– Să spunem că am bănuit. *Saper*-ii care te-au prins în mormînt au făcut un raport detaliat. Ei nu

şi-au dat seama de *Heka*, bineînţeles, dar este de datoria lor să raporteze ce se întîmplă şi să ne lase pe noi, persoane inteligente şi instruite, să le interpretăm. Unul dintre voi trebuia să aibă *Heka*. N-am fost sigur care anume, pînă cînd ceilalţi nu şi-au tăiat cozile. Pentru o vreme am crezut că e Iny.

– Dar de ce nu mi-*aţi spus?*

Chicoti din nou.

– Toţi căpitanii trebuie să slujească în Templu înainte să îşi intre în drepturi. În mare parte este plictisitor, dar am învăţat cîteva lucruri despre puterile *Heka*. Cum pot fi trezite. Cum unii oameni nu-şi dau seama că le au pînă nu devin adulţi şi atunci este prea tîrziu. Cum cei care îşi arată puterile devreme sînt luaţi în temple înainte să îşi taie coada. Ţi-am făcut o favoare, Senu! Dacă nu aş fi păstrat secretul despre ceea ce s-a întîmplat atunci în morminte, tu şi prietenii tăi aţi fi fost testaţi de către preoţi, iar tu te-ai fi aflat acum dincolo de zidurile templului. În afară de asta, dacă îmi amintesc eu bine, erai destul de dornic să ne ajuţi, în schimbul unei părţi din aur. Ca un gest de bunăvoinţă faţă de situaţia asta nefericită a tatălui tău o să dublez partea familiei tale. Ce zici de asta?

Dădu drumul mîinii lui Senu şi ridică vasul.

– Acum, bea asta, şi o să ne ocupăm de întoarcerea ta pe şantier. Pot să fiu sigur şi să am încredere în tine că nu o să atragi atenţia asupra ta?

Senu îl privi pe Red. Gîndul că Red a putut să îi ascundă acest lucru îl rănea mai mult decît trădarea lui Nemheb.

– N-aveam cum să îţi spun, Senu! Nu puteam! îi zise *ka*-ul său. Te iubesc! Aveai coşmarurile acelea îngrozitoare. *Ka*-ul căpitanului Nemheb mi-a zis că, dacă eu te ajut să uiţi ce s-a întîmplat, o să scapi de ele! Tăcu o secundă. Chiar ai scăpat de ele, nu?

Zîmbetul lui Nemheb lăsa să se înţeleagă faptul că bănuia ceea ce îi spunea Red.

– A fost foarte bine aşa, crede-mă. Nu e nevoie să te duci într-un templu ca să înveţi despre *Heka*. Piticul meu te poate învăţa – ţi-l aminteşti, nu? E bătrîn acum, dar a avut şi el odată puterile astea. După jaf, poţi să vii şi să trăieşti cu noi aici, în casa mea. Ţi-ar plăcea asta?

Senu simţea că i se învîrte capul. Mormintele *hemutiu*, coşmarurile, puterile *Heka* nebănuite nici măcar de părinţii lui... Căpitanul Nemheb îl urmărise. Toată viaţa.

Tremură înfiorat.

– M-aţi trimis pe şantier pentru a-mi trezi puterile *Heka*, nu? spuse el încet. Ştiaţi că o să am probleme cu băieţii de-acolo şi tocmai de-asta m-aţi trimis. L-aţi înşelat pe tata! Ne-aţi înşelat pe toţi!

Nemheb îşi ridică una din sprîncenele lui arcuite şi mîngîie cu un deget obrazul lui Senu.

– Înşelat este un cuvînt cam dur. Eu doar am aranjat lucrurile pentru ca ţie şi lui Red să vă fie mai uşor să-i vorbiţi *ka*-ului Stăpînului Kheops. Recunosc că a fost mai dur decît mi-am propus eu, dar ăştia sînt *mertu!* Nu fac niciodată un lucru cum trebuie. Zîmbi din nou. Sper că nu mă învinovăţeşti pe mine pentru prostia unor ţărani. Dacă ţi-aş fi spus planul meu, nu

ar fi funcţionat. Este mai amuzant aşa şi se pare că tu ai bănuit, mai mult decît oricine altcineva, că *Heka* este ferecată în coada ta scînteietoare. Pot să te ajut, Senu, şi pe tine, şi familia ta. Dar şi tu trebuie să mă ajuţi în schimb.

– Bine. Se forţă să îl privească în ochi pe căpitan: O să mă întorc! Dar trebuie să îmi promiteţi că o să îl eliberaţi pe tata! Şi trebuie să ştiu data exactă a jafului. Văzînd cum i se îngustează ochii lui Nemheb, adăugă repede: Ne-ar ajuta pe mine şi pe Red dacă am şti, domnule. Ca să fim pregătiţi pentru discuţia cu *ka*-ul Stăpînului Kheops. Nu vă faceţi griji, nu voi spune nimic altcuiva. Nu sînt atît de *prost*.

Scribul rîse.

– Ştiu că nu eşti. Dar cel mai bine e să nu cunoşti detaliile. Ai putea să fii agitat şi *ka*-ul Stăpînului Kheops te-ar simţi datorită lui Red. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este să te pierd. Alte întrebări?

Senu avea sute de întrebări, dar nici una dintre acestea nu fi putea fi pusă lui Nemheb. Dădu din cap. Nu îl putea privi pe Red.

– Bun! zise Nemheb. Atunci am stabilit. Îmi pare bine că am avut ocazia să vorbim, ca de la bărbat la bărbat.

Ca de la bărbat la bărbat. În ciuda a tot ce se întîmplase, Senu nu îşi putu înăbuşi o scînteie de mîndrie. Un căpitan, *un imakhu*, care vorbea cu el pe picior de egalitate!

Nemheb se ridică brusc şi bătu din palme. Uşa se deschise şi în cameră intră femeia de dinainte. Văzu

vasul gol şi îi zîmbi lui Senu. Acesta se gîndi că probabil arăta mai bine acum, în pofida a ceea ce simţea.

– Spală băiatul şi adu-i o *perizoma* curată şi ceva de mîncare, îi ordonă Nemheb cu vocea lui metalică. O să plecăm către Locaşul Adevărului la cea de-a patra oră de lumină. Şi nu vreau să aud vorbe despre cum a ajuns băiatul aici aseară. Ai înţeles?

Femeia lăsă ochii în jos, dînd afirmativ din cap.

După ce căpitanul a plecat şi ea a început din nou să se ocupe de el, Senu a încercat să îi pună întrebări despre pitic. Dar degeaba. Numai la menţionarea numelui acestuia, femeia a pălit şi s-a uitat către uşă. Tot ce a putut să scoată de la ea a fost.

– Stăpînul i-a salvat viaţa. *Saper*-ii îl torturau şi Stăpînul l-a salvat.

– Aşa şi-a pierdut vederea? o întrebă Senu, cuprins de oroare şi de curiozitate în acelaşi timp. De ce i-au tăiat degetele?

Ea clătină din cap.

– Asta a fost cu mult timp în urmă. Pe atunci, eu eram doar un copil şi tu n-ar trebui să îţi baţi capul cu asemenea lucruri la vîrsta ta. Fii recunoscător pentru bunătatea Stăpînului şi nu-ţi face singur probleme gîndindu-te la lucruri care nu te privesc. Eşti norocos să ai un asemenea *ka*, isteţ şi descurcăreţ. Nu te mai gîndi la Pehsukher. Şi-a pierdut de tot *ka*-ul, nefericitul!

Femeia îi frecase atît de energic capul, încît pe Senu îl usturau ochii. Orice altă întrebare era în zadar. Totuşi aflase ceva. Piticul îşi pierduse *ka*-ul.

– Cum s-a întîmplat, Red? se bîlbîi el, înfiorat, prin prosop. Din cauza torturilor? Nu m-am gîndit că cineva ar putea să omoare un *ka.*

Dar Red, care dispăruse din nou supărat în momentul în care Senu acceptase să se întoarcă pe şantier, nu-i răspunse.

Capitolul 9

DISPARIȚII

„Deschide-mi, și o să-ți
povestesc ce am văzut."
Incantația 86

Senu sperase că Pehsukher o să îi însoțească în călătoria lor pe rîu pînă la Locaşul Adevărului. Dar la cîrma corăbiei se aflau patru *medjay* care, urmînd exemplul stăpînului lor, îl tratau pe Senu ca şi cum ar fi fost o vîslă de rezervă. În timp ce barca se îndrepta către şantier, trecînd pe lîngă cîmpiile inundate, care străluceau într-o ceață albastră cu reflexe aurii, Senu a luat decizia de a-l înfrunta pe Gef. Numai aşa putea să afle cît de mult ştia băiatul despre *Heka.*

Dar cînd a ajuns însoțit de Nemheb la cariera de piatră, unde era ultima zi de muncă a Scorpionilor la tăierea pietrei pentru noua piramidă, nu a reuşit să îl găsească pe Gef.

– A fost mutat la altă echipă, l-a informat concis Sobek, răspunzîndu-i la întrebare. Privirea lui îndreptată către Nemheb, care rămăsese să discute cu supraveghetorul, l-a avertizat să nu mai pună alte întrebări.

Patep şi Teti păreau să îl învinuiască pe Senu pentru mutarea prietenului lor şi nu voiau să stea de vorbă cu el. Şi-a petrecut după-amiaza aducînd muncitorilor fiertură de orz şi încercînd să afle de la ceilalţi băieţi în ce echipă lucra acum Gef. Nici unul nu ştia sau cel puţin aşa spuneau, ceea ce era acelaşi lucru. Disperat, i-a cerut lui Red să intre în contact cu unul dintre *ka*-urile băieţilor mai mici. Dar Red era încă supărat de decizia lui Senu de a se întoarce pe şantier şi s-a prefăcut că nu-l aude.

Acasă era şi mai rău. Le-a găsit pe mama şi pe sora lui stînd tăcute în casă, pe întuneric, ţinîndu-se de mîini. Cînd Senu a intrat, s-au repezit să îl îmbrăţişeze atît de tare, încît a crezut că o să-i rupă oasele. N-a primit mustrările la care se aştepta, în schimb i-a fost servită o cină specială cu peşte proaspăt care, cu siguranţă, era raţia pe o săptămînă întreagă. Apoi mama şi sora lui l-au lăsat să mănînce liniştit şi s-au retras pe acoperişul plat ca să vorbească despre arestarea lui Tefen. Dar, cînd Senu s-a furişat pe scări ca să asculte, ele au început să vorbească de o nouă reţetă de pîine. Mama lui se făcea că lucrează la un coş pe care îl începuse cînd fusese luat Tefen. Nu se lăsa el păcălit aşa uşor, dar îi zîmbi cuminte. Le strigă că se duce s-o vadă pe Reonet şi se repezi pe alee, fără să le mai lase timp să îl oprească.

Casa lui Reonet era întunecată şi goală. Nici măcar Miu nu era acolo. A strigat-o pe Reonet, ecoul vocii sale răsunînd în liniştea din jur; femeia care locuia alături şi-a scos capul pe fereastră şi a ţipat la el să înceteze.

– Nu e nimeni acasă, îi zise lui Senu, aruncînd o privire reprobatoare cozii sale. Du-te acasă, băiete, şi lasă-ne să ne odihnim!

– Unde sînt cei care locuiesc aici? întrebă Senu.

Femeia clătină din cap.

– Nu e treaba mea şi nici a ta. Prea era neastîmpărată, fata aia. Nici nu m-am mirat cînd a venit preotul.

– Ce preot? întrebă Senu, cuprins de panică acum. Ce s-a întîmplat?

Dar femeia dispăru de la fereastră, bombănind ceva în legătură cu tinerii cărora li se permitea acum să îşi ţină *ka*-ul atît de mult. Senu dădu cu piciorul în zid. Neştiind ce altceva ar fi putut să facă, se duse acasă.

Era cea de-a doua oră din întuneric cînd, în sfîrşit, lui Red îi trecuse supărarea. A apărut unduindu-se şi s-a aşezat în faţa lămpii în care Senu punea ulei. Băiatul a îngheţat cînd a înţeles că mîinile sale se aflau chiar în *ka*-ul său.

– Nu *face* asta! zise înfiorat, trăgîndu-şi mîinile repede.

– Şi tu faci lucruri care mie nu îmi plac, îi spuse Red fără să se mişte.

– Ştii că nu aveam de ales. Se uită la scara care ducea la acoperiş; mama şi sora lui erau încă acolo

şi vorbeau. L-ai auzit pe căpitanul Nemheb, îi zise el încet. Este singurul mod prin care pot să îl ajut pe tata. Oricum, nu e acelaşi lucru cu ce mi-ai făcut tu. Te iert pentru că m-ai ajutat să uit; dar acum am nevoie de tine.

Ka-ul său îl privi chiorîş.

– Bine. Putem să ne prefacem în continuare.

– Nu! zise, încleştîndu-şi pumnii. Nu, Red, trebuie să fim serioşi de data asta, altfel Sobek şi ceilalţi oameni o s-o păţească.

– Ba nu!

– Ba da! Altfel Nemheb nu şi-ar bate atîta capul ca să îl ajutăm noi. În cazul în care *ka*-ul Stăpînului Kheops îi atacă, noi vom fi vinovaţii.

– Nu poate să îi atace, îi şopti *ka*-ul său, licărind uşor.

Senu se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Pentru că e imposibil. Vrei să încerc să intru în contact cu *ka*-ul tatălui tău? îi propuse el cu o voce mai vioaie. Poate că acum visează.

Într-o secundă, Senu uită de *ka*-ul Stăpînului Kheops. Se ridică în capul oaselor şi îşi luă genunchii în braţe, cuprins de emoţie şi de nelinişte.

– Chiar poţi, Red? Să baţi atîta drum?

– Călătoriile *ka*-urilor sînt diferite de cele ale oamenilor, îl informă Red. Să mă duc?

Nici nu se punea problema. Senu i-a acordat imediat permisiunea. Red a lipsit toată noaptea. Senu nu a putut deloc să închidă ochii cît a lipsit acesta. Ar fi vrut să îşi întrebe *ka*-ul despre *Heka* sau despre

ceea ce spuseseră *ka*-urile morţilor cu şase ani în urmă, în morminte, sau să o întrebe pe Moon unde era Reonet, dar nu mai avea cum. Ar fi vrut şi să discute cu Tefen. Cînd şi-a dat seama că Red nu avea să reuşească, cerul tocmai se lumina şi era timpul să plece pe şantier.

Ziua a trecut greu pentru Senu. Echipa Scorpionilor lucra pentru încă o săptămînă la piramidă, la ridicarea pietrelor. Fără nici o îndoială, era mîna lui Nemheb, întrucît nu era rîndul lor. De Gef nu ştia încă nimic. Dar n-au mai fost alte „accidente" ca acela care distrusese maşinăriile, nici alte probleme în tunelul săpat de hoţi. Totuşi, lui Senu nu prea îi mai venea să creadă povestea lui Red, anume că dublura Stăpînului Kheops era „într-un fel ocupată". Zilele treceau şi toată lumea începuse să se agite, în aşteptarea vizitei Stăpînului Khefren.

În fiecare seară, se ducea la casa lui Reonet, dar ea nu era niciodată acolo. O dată s-a pînă la lagună, dar strigătele sale au rămas fără răspuns. Nu era nimeni, în afară de cîteva gîşte sălbatice. Era pe la sfîrşitul săptămînii cînd a dat de tatăl lui Reonet, care i-a trîntit uşa în nas.

– Nu vreau ca fiica mea să umble cu copiii criminalilor! îi strigă de la fereastră o voce furioasă. Dacă te mai întorci aici, o să chem *saper*-ii.

Senu începu să bată cu pumnii în uşă.

– Unde este? ţipă el. Dacă nu îmi spuneţi, o să îi spun căpitanului Nemheb că aţi fermentat din nou orz!

Nu credea că tatăl lui Reonet o să riposteze. Dar se auzi un trosnet, apoi o înjurătură şi la fereastră apăru o faţă roşie şi nebărbierită.

– S-a dus la locul de veci al mamei sale, acolo s-a dus. Ca să-şi descarce sufletul la *sahu*-ul acela... mda. Ce fată proastă... Eu îi tot spun că nu are nici un rost. Că mama ei e moartă şi n-are să se mai întoarcă niciodată...

Dispăru de la fereastră şi începu să suspine.

– El nu ştie nimic, zise Red. Orzul fermentat i-a alungat pînă şi propriul *ka*.

– Lasă-l în pace, Red! Lui Senu nu îi mai era frică acum, se simţea mai degrabă stînjenit. La locul de veci al mamei sale... Ar fi trebuit să îmi dau seama. Hai!

Cînd a venit ora de culcare, a controlat dacă lampa avea ulei, apoi s-a ghemuit în aşternut şi a închis ochii ca de obicei. A aşteptat pînă cînd mama lui a adormit, a acoperit lampa sub *perizoma* şi s-a furişat afară. Era o noapte minunată de *Akhet*. Cerul de un violet-închis strălucea, iar stelele luminau şantierul. Nimic nu prevestea faptul că Sobek şi oamenii săi urmau să intre în Orizontul lui Kheops şi să fure comoara chiar de sub nasul *ka*-ului Stăpînului. Tremurînd uşor, a sărit zidul satului şi s-a îndreptat către mormintele *hemutiu*.

Se întreba ce ar fi făcut în cazul în care Nemheb convocase o altă întrunire secretă. Dar mormintele, ale căror intrări păreau nişte ochi negri ce priveau deşertul luminat de lună, erau liniştite şi tăcute. Doar

un paznic moţăia sprijinit în lance, în umbra povîrnişului, asemenea celui care făcuse de gardă cu şase ani în urmă. Refuzînd să se gîndească la ceea ce se întîmplase în ziua aceea, Senu se furişă pe lîngă el.

Cînd a ajuns în primul tunel, s-a oprit şi a scos lampa, care lumină pereţii, dezvăluindu-le toate crăpăturile şi asperităţile. Pe şantier, meşteşugarii *hemutiu* se străduiau să şlefuiască şi să netezească fiecare părticică a pietrelor, aşa că uitase cum arătau mormintele de-aici. Mirosul închis îi trezea amintiri din ziua întrunirii, cînd fusese legat la ochi.

A respirat adînc de cîteva ori pînă cînd a simţit că se relaxează.

– Va trebui să o iei tu în faţă, Red. Nu mai ştiu drumul.

Red s-a dus în faţa lămpii, proiectînd o umbră fantomatică de culoare albastră pe perete. Senu se încruntă. Nu îşi aducea aminte să fi văzut aşa ceva la Red. În timp ce traversau galeria în care Nemheb ţinuse întrunirea secretă, Senu se împiedică de o lampă. A şovăit puţin, amintindu-şi atingerea degetelor tatălui său pe umerii săi şi vocea lui blîndă. Apoi i se păru că aude un zgomot şi se grăbi să îl urmeze pe Red. Cu cît se afunda mai tare, cu atît tunelurile deveneau mai întortocheate. Erau atît de joase încît trebuia să se aplece. Nici nu-i venea să creadă că în urmă cu şase ani era atît de scund.

Red se opri în faţa unei intrări înguste de unde venea un miros dulceag.

– Aici, şopti el.

În mod inexplicabil, Senu a început să transpire. Şi-a făcut curaj şi s-a cufundat într-unul din tuneluri, ţinînd o mînă în jurul flăcării. A făcut cîţiva paşi. În întunericul din faţa sa cineva cînta încetişor:

„... Chem inima ta, *ib*, care cuprinde toată dragostea...

... Chem spiritual tău, *akh*, care te face pe tine să respiri..."

Din cînd în cînd, vocea şovăia puţin, apoi mormăia o înjurătură:

„... Chem umbra ta, *khabit*, care se ascunde în spatele tău..."

– Cine e acolo, Red? întrebă Senu, înfricoşat.

– Dublura umană a lui Moon, bineînţeles.

Senu îşi reveni.

– Reonet? strigă el încet. Tu eşti?

Descîntecul s-a întrerupt şi lumina albastră s-a stins. Totul a încremenit ca şi cum aerul şi-ar fi ţinut respiraţia. Apoi a simţit o rafală rece de vînt şi imediat ceva a ţîşnit din mormînt, s-a lovit de glezna sa, apoi a dispărut în tunel, scoţînd nişte zgomote înspăimîntătoare. Senu se rezemă, abia ţinîndu-se în picioare, de perete. Lampa îi alunecă printre degetele transpirate, căzu pe jos şi uleiul începu să ardă cu o flacără intensă. Red scînci şi dispăru.

Pentru o clipă, flacăra a luminat toate cotloanele mormîntului. Reonet, îngenuncheată, cu părul zburlit, cu ochii ei mari îndreptaţi către el, cu o bucăţică de papirus în mînă... lespedea de piatră pe

care se afla *sahu*-ul mamei sale nebandajat, exact aşa cum şi-l amintea, cu mîinile încrucişate pe piept... petale uscate de lotus pe podea... o lumînare din templu, în formă de braţ omenesc, aşezat alături de genunchii fetei...

Flăcările au mai scînteiat puţin, apoi încăperea s-a cufundat în întuneric. Senu a îngheţat, cuprins de sudori reci.

– Mamă? vocea subţire şi speriată a lui Reonet. Mamă, tu eşti?

Senu deschise gura, dar nu putu să articuleze nici un cuvînt. Simţea că i se învîrte capul. Era întuneric şi inima îi bubuia. Exact ca atunci...

În faţa lui se auzi un foşnet. O licărire şi flacăra neaşteptată a unei alte lămpi. Reonet îi băgă lumina în faţă, izgonindu-i amintirile.

– Senu! Credeam că eşti prea speriat ca să mai vii aici, îi zise ea făcînd ochii mari.

Nici nu ştia dacă să se simtă uşurat sau supărat; merse cîţiva paşi, aşezîndu-se cît mai departe de *sahu*. Red era încă invizibil, deşi îl simţea în spatele său, plutind ca un fum.

– Te-am căutat toată săptămîna! îi spuse el. Miu a fost mai înainte? M-am speriat ca un fraier... hei, ce s-a întîmplat?

De-abia acum vedea cît de bolnavă părea. Avea cearcăne întunecate sub ochi, părul îi era unsuros, rochia pătată şi murdară.

– Nu ai auzit? Am fost dată afară din templu, îi zise ea cu un ton amar.

Senu clipi.

– Dată afară? Vecina ta mi-a spus că a venit un preot acasă la tine, dar nu m-am gîndit că...

– Era Ankhsheshonq, zise ea cu buzele strînse, preotul *sem* care ne supraveghează pe toţi. A zis că cineva m-a denunţat că fur incantaţii şi că nu se poate să mai rămîn acolo. Am încercat să îi spun că tatăl tău mă ajuta să mă pregătesc pentru şcoala de scribi şi că trebuie să învăţ bine incantaţiile, dar el mi-a aruncat obişnuitul său zîmbet superior şi mi-a spus să îmi iau gîndul de a mai lucra cu Tefen pentru că, pentru o perioadă foarte îndelungată, o să lipsească de-acolo. Cînd eu i-am zis că este un mincinos şi că o să mă duc la superiorii lui, el mi-a răspuns că am noroc că nu i-au făcut o vrajă lui Moon şi mi-a reamintit ce se întîmplă cu hoţii. Aşa că l-am lovit cu piciorul. Tata m-a certat pentru lipsa mea de respect; părerea mea e că, într-adevăr, lucrurile mi-au cam scăpat de sub control. Clătină din cap. Nu îl mai suportam pe tata. Se plîngea tot timpul că sînt o sălbatică, pentru că nu am avut o mamă care să aibă grijă de mine, iar el nu avea ce să facă. Muncea toată ziua şi nu putea să stea mereu cu ochii pe mine. Se tot scuza, ca şi cum e vina mea că m-am născut! Cînd am auzit că bietul tău tată a fost arestat, nu am ştiut ce să mai fac. M-am dus la lagună, dar nu ştiu ce nenorocit îmi furase canoea. N-aveam nici un chef să mă întorc acasă doar ca să îl văd pe Ankhsheshonq rînjind la mine, aşa că am venit aici ca să fiu cu mama. Îmi pare rău, Senu! Cred că te simţi îngrozitor. Dar nu îmi venea să dau ochii cu nimeni, iar tu erai pe şantier toată ziua, şi... of, nimic

nu a mers cum trebuia! Oricum, incantaţia asta nu e bună de nimic. Aruncă papirusul în zid.

Senu se uită la ea.

– De cînd eşti aici?

Ea îl privi pierdută.

– Nici nu ştiu, de cîteva zile, cred. Miu se poate hrăni singură acum şi am adus o grămadă de curmale şi alte lucruri.

– Ai înnebunit, Reonet! De cîteva zile? Mai degrabă de o săptămînă! Nu ţi-a fost frică?

– De ce?

– De întuneric... de *ka*-urile morţilor...

Ea îl privi cu ochii stinşi.

– Am o lampă. Eu încercam să fac economie la ulei. Tu ce făceai? Voiai să dai foc la morminte? Şi nu sînt copil mic. Nu e nimeni aici, ştiu asta. Nici un *ka*.

– Ba nu.

Ea îl privi.

– Red poate să stea de vorbă cu ele. Eu am puteri *Heka*.

O secundă ea îl privi ca şi cum ar fi fost gata-gata să plîngă. Apoi începu să chicotească.

– Oh, Senu! Eşti atît de amuzant! La fel ca povestea aceea cu jaful! Cel puţin m-ai făcut să rîd. Şi n-am mai rîs de mult timp.

Senu se ridică în picioare, uitînd de tavanul jos. Se lovi la cap şi durerea îi risipi ultimele rămăşiţe de frică.

– Termină! Termină, Reonet! Este adevărat, nu vezi? Tata a fost dus la Cataracta lui Knum. Ar putea să moară. Eu sînt prins pe şantier şi tu stai aici

aşteptînd să te îmbolnăveşti. Ai furat o incantaţie. O duceai înapoi şi îţi cereai scuze. Nu e atît de grav precum ceea ce mi se întîmplă mie. Cineva a aflat despre jaf. De-asta l-au arestat pe tata. Nu glumesc deloc. Iar dacă tu... dacă tu ai spus ceva...

Nu reuşi să mai termine. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Se priviră şi Reonet se opri brusc din rîs.

– Oh, Senu, nu... aş... niciodată... N-am scos nici un cuvînt, jur! Pe viaţa lui Moon.

El se aşeză la loc.

– Ştiam că tu nu ne-ai trăda niciodată. M-am gîndit doar că, dacă nu m-ai crezut...

– N-am spus nimănui.

El dădu aprobativ din cap, întrebîndu-se cine altcineva ar fi putut s-o facă.

– Vei lua parte la jaful din Orizontul lui Kheops? Serios?

– Da. Numai că o să iasă prost din cauza lui Red. O ţine întruna că intruşii nu vor fi atacaţi de *ka*-ul Stăpînului Kheops, dar căpitanul Nemheb nu este de aceeaşi părere, şi el ar trebui să ştie mai bine. A slujit în Templu!

Reonet păli.

– Acest căpitan al tău ar putea avea vreo legătură cu faptul că eu am fost dată afară din templu? Ştie că sîntem prieteni.

– Nu m-am gîndit la asta.

– Ankhsheshonq e şi el probabil implicat. Reonet strînse pumnii: Îi urăsc pe preoţii *sem!* Mereu cu nasul pe sus; şi poartă pielea aceea de leopard pe umeri ca şi cum ar fi nişte zei cu cap de om! Dacă aşa

sînt trataţi scribii, nu cred că mai vreau să mă fac scrib. Respiră adînc, agitată: Of, nu este adevărat. Vreau mai mult ca orice să fiu scrib şi acum ştiu că acest lucru nu se va împlini niciodată. N-ar fi trebuit să îi spun toate lucrurile acelea lui Ankhsheshonq, dar mă *enervase* atît de rău! Se aşează, clătinînd din cap: Am cam dat de bucluc, nu? Ce ne facem?

Senu întinse mîna să ia o curmală, ca să mai cîştige puţin timp de gîndire.

– Cred că ar trebui să spun cuiva despre Red, dar nu prea am în nimeni încredere. Căpitanul Nemheb are spioni peste tot şi, dacă nu fac ce îmi spune, o să le trimită pe mama şi pe Tamuway să cerşească la Zidul Alb.

Reonet întoarse capul către el, uluită.

– Nu poate să facă asta.

– Poate. Sînt singurul din familie care munceşte.

Rămase încruntată, cu privirea la perete, atît de mult timp, încît pentru o clipă Senu îngheţă, gîndindu-se că şi Reonet lucra pentru căpitanul Nemheb.

– Tot nu înţeleg de ce ar avea nevoie un căpitan să fure, zise ea. Şi el, ca toţi ceilalţi căpitani, e putred de bogat. Cînd e jaful?

– Nemheb nu a vrut să îmi spună. A zis că o să fiu anunţat.

– Săptămîna viitoare are loc vizita Stăpînului Khefren, nu? Probabil că jaful o să fie după vizită, aşa că avem cel puţin cîteva zile. Cum rămîne cu bătrînul pitic de la lagună? Părea să fie de partea noastră.

– Prea riscant, zise Senu, clătinînd din cap. Pehsukher munceşte pentru Nemheb de ani de zile. A avut

şi el puteri *Heka*. Nemheb i-a salvat viaţa sau ceva de genul acesta. Nu am încredere în el.

– Atunci, Batahotep?

– Fii serioasă!

– Sînt serioasă. Este încă în sat. Să ştii că profesorii nu dispar o dată cu terminarea şcolii. Tendele şi tăbliţele se strîng, da.

Senu se încruntă.

– Ce poate să facă *el?*

– Este scrib, nu? Şi lucrează pentru Şcoli, care nu au nimic de-a face cu Construcţiile, deci nu este unul dintre oamenii lui Nemheb. Ar putea să ne ajute.

Senu respiră adînc. Reonet era deşteaptă chiar şi cînd era supărată şi bolnavă.

– Am putea să ne ascundem în mlaştini pînă cînd se termină totul, îi zise el fără să se gîndească. Toţi *imakhu* se duc să vîneze acolo. O să-i placă la nebunie lui Miu!

Ea a oftat şi i-a atins mîna.

– Senu, eşti atît de dulce. Dar nu putem să fugim. Tata s-ar putea să nu bage de seamă, dar biata ta mamă? În afară de asta, adăugă ea, nu mai am canoe.

Avea dreptate, bineînţeles. Nemheb ar găsi un mod prin care să le pedepsească pe mama şi pe sora lui.

– Eu ţi-am luat canoea, îi mărturisi el. M-am comportat atît de prosteşte, mi s-a părut că îl văd pe tata... A fost distrusă de curent. Îmi pare rău.

Reonet îl privi supărată.

– Tu mi-ai distrus canoea?

– Îmi pare rău.

– Of, Senu! Ce idiot eşti! Toată munca mea!

– O să te ajut să faci alta.

– Mulţumesc, îi zise ea oftînd. Dar durează mult timp şi tu încă mai ai coadă. Dacă ne vede cineva, o să mă oblige să te aduc înapoi.

Lui Senu îi ardeau urechile.

– O să-mi tai coada.

Reonet îl privi nedumerită.

– Fără să îl eliberezi pe Red?

– Da... adică... of, nu ştiu! Zvîrli curmala în perete. Nu ştiu ce să fac.

Ochii ei negrii străluceau. Reonet se uită la *sahu*-ul mamei sale, muşcîndu-şi buzele.

– Du-te mai întîi şi vorbeşte cu Batahotep. Apoi vom lua o hotărîre.

Capitolul 10

MOARTEA

„Salvează-mă de dușmanii de pe acest pământ al dreptților, dă-mi gura mea cu care să pot vorbi, lasă-mă să îmi întind brațele în prezența ta, pentru că eu te cunosc."

Incantația 72

Casa lui Batahotep era așezată pe o mică movilă, într-un loc ferit, în partea cea mai puțin aglomerată a satului. Semăna cu celelalte case, cu ziduri din cărămizi pătrate și scară exterioară care ducea la acoperișul plat. Dar statutul lui Batahotep îi permitea o curte privată plină de ghivece mari cu palmieri pitici. Plantele erau tunse și îngrijite de servitori, așa că de-a lungul curții se înșiruiau rînduri ordonate după înălțime, așa cum îi plăcea lui să își aranjeze elevii la școală. Un zid ornamental ferea curtea de furtunile de nisip și de soare.

Senu se apropia de poartă; încetini pasul. Bătrînul scrib stătea pe un covoraş umbrit de frunze, concentrat asupra unei bucăţi de papirus. Vergeaua lui Batahotep nu se vedea, dar asta nu însemna că nu era undeva, prin apropiere. Şi-a aranjat bine tăbliţa sub braţ (ideea lui Reonet, pentru a nu bate la ochi, în cazul în care l-ar fi văzut cineva), apoi şi-a şters palmele ude pe *perizoma*. Nu era prea tîrziu ca să treacă pe lîngă poartă şi să se îndepărteze liniştit.

– Este prea tîrziu, interveni Red. Ar fi trebuit să fii de-acum o oră la Pasajul Purificării. Şeful s-o întreba deja pe unde eşti.

– Şş! îi zise Senu. Trebuie să ies bine din chestia asta. Lasă-mă să mă concentrez!

Auzindu-l, Batahotep îşi ridică privirea. Ochii lui se îndreptară către Senu şi-l priviră încruntat de sub pleoapele grase.

– Pleacă de-aici! mormăi el. Şcoala s-a terminat. Dacă te mai prind pe-aici, o să... Ochii lui erau aţintiţi pe coada lui Senu: Ce vrei?

Senu îşi umezi buzele. Repetase cu Reonet, dar, ca de fiecare dată cînd se găsea faţă în faţă cu bătrînul său profesor, se zăpăci.

– Dumneavoastră... testul... am terminat hieroglifele... domnule! îi zise şi îi întinse tăbliţa, destul de murdară.

Reonet terminase hieroglifele cu o noapte înainte. Acum Senu îşi dorea să nu se fi chinuit atîta. Batahotep privi tăbliţa şi zise cu buzele strînse.

– Ce zici tu că e asta?

– Eu... păi... examenul meu, domnule! Vă amintiţi, nu? Aţi zis că, dacă fac douăsprezece hieroglife pînă la apus, mă recomandaţi anul viitor la templu, şi m-am gîndit că, întrucît tatăl meu este... plecat, ar fi posibil să mă duc la templu anul acesta?

Scribul clătină din cap, ca şi cum nici nu i-ar fi venit să creadă ce auzea.

– Pînă la apusul soarelui în prima zi a *Akhet*-ului, nu în ziua în care se termină de construit piramida Stăpînului Khefren!

Senu roşi şi îşi plecă ochii.

– Despre asta voiam să vorbesc cu dumneavoastră, domnule, se grăbi el. Voiam să v-o predau pînă la apus, vă dau cuvîntul meu. Dar s-a întîmplat ceva, şi...

Batahotep se ridică în picioare, uitîndu-se la el alarmat.

– Nu vreau să îţi aud scuzele! Voi, băieţi, mă credeţi cam prost. Am auzit pînă acum toate scuzele posibile.

– Dar de data asta, nu este vorba de o scuză.

– *Am spus* că nu vreau să aud nimic! Nu ţin să aflu de ce căpitanul Nemheb vrea să plătească atîta aur pentru ca un băiat să nu treacă un examen. Şi dacă tu ai ceva minte în capul ăla, o să faci ce ţi se spune şi o să îţi ţii gura închisă. Ceea ce i s-a întîmplat tatălui tău nu te-a învăţat minte? Batahotep aruncă o privire neliniştită către porţi, apoi îşi luă papirusul şi călimara de cerneală. Îmi pare rău pentru tine şi pentru biata ta mamă, îi strigă peste umăr, îndepărtîndu-se. Dar să nu crezi că asta o să mă facă să te recomand la templu înainte ca tu să fii pregătit. Nu mă interesează

dacă restul sătenilor îţi văd sau nu coada ta roşcată, eu însă o văd foarte clar. Mai bine te-ai întoarce pe şantier, acolo unde ţi-e locul, înainte să trimită Nemheb *saper*-ii acasă la tine.

Senu îngheţă, apoi îşi simţi corpul inundat de un val fierbinte de mînie. Căpitanul Nemheb îl plătise pe Batahotep să îl pice! Nu ar fi trecut niciodată examenul acela, oricît de tare s-ar fi străduit, iar profesorul nici măcar nu voia să ştie de ce.

– Hipopotam bătrîn şi tîmpit! Red apăru deodată în faţa scribului şi îi scoase limba. Batahotep, care nu avea cum să vadă *ka*-ul, trecu chiar prin el. Red începu să tremure, făcînd semne exagerate cu mîna către gît, ca şi cum i s-ar fi făcut brusc rău.

De data asta, glumele *ka*-ului său nu îl înveseleau deloc pe Senu. Batahotep trebuia să asculte toate cuvintele pe care le repetase, tot ceea ce plănuise să spună.

– Aşteptaţi! îi strigă el.

Scribul se aplecă ca să intre pe uşă, agăţîndu-şi peruca în glaf. Peruca îi alunecă peste ochi, dar el nu se opri.

– Nu, aşteptaţi! Senu începu să alerge după el: Trebuie să mă ajutaţi, domnule. Vă rog! Căpitanul Nemheb vrea să ne oblige pe mine şi pe Red să îl ajutăm să jefuiască piramida...

Batahotep îi trînti uşa în nas.

Red veni lîngă el şi făcu un semn destul de nepoliticos către casă.

– Lasă-l în pace, îi zise *ka*-ul său. Oricum, nu ar fi făcut nimic. Este prea gras. Dacă ar încerca să meargă

cu corabia pînă la Palat ca să îl avertizeze pe Stăpînul Khefren, s-ar scufunda.

Senu a strîns tăbliţa în mînă privind uşa închisă.

– M-a auzit, şopti el. Sînt sigur de asta.

– Presupun că de-asta a pălit aşa şi stă sprijinit de zid.

Senu îi aruncă o privire severă *ka*-ului. De obicei, Red nu vorbea despre ceilalţi. Deodată, curtea îi dădea senzaţia unei capcane. Frunzele palmierilor pitici ai lui Batahotep erau încremenite, în jurul lor, nici cea mai uşoară adiere. I se păru că aude scîrţîitul unor sandale pe aleea din faţa porţii; întoarse imediat capul, dar nu era nimeni. Senu simţea că explodează.

– Crezi că o să-i spună căpitanului Nemheb? murmură el.

Red clătină din cap.

– Nu, dacă are puţină minte. Ai auzit ce a spus. Nu vrea să ştie ce pune Nemheb la cale. Probabil îi este frică să nu fie trimis la tatăl tău, la Cataracta lui Knum.

De data asta, Senu izbucni în rîs. Imaginea profesorului lor durduliu, spărgînd granit în mine, alături de *mertu* condamnaţi, era de-a dreptul comică. Apoi şi-a amintit că, în curînd, Tefen urma să facă exact acest lucru şi rîsul i-a rămas în gît. Privi tăbliţa, liniile îngrijite ale lui Reonet, pe care el le pătase cu degetele lui transpirate, străfulgerat de gîndul că obiectul acela era responsabil pentru toate necazurile din viaţa lui. Ridică deasupra capului tăbliţa şi o izbi cu toată puterea în uşa lui Batahotep. Tăbliţa din calcar pocni zgomotos. Ce plăcere!

– Iată ce cred eu despre testul ăsta idiot! strigă Senu, călcînd peste bucăţile de pe jos, spărgîndu-le în bucăţele cît mai mici. Şi asta puteţi să faceţi şi cu şcoala aia tîmpită! Ca să vedeţi cît îmi pasă! Noi o să plecăm şi nu o să ne mai întoarcem niciodată. Niciodată!

Cîteva femei care se duceau la lagună, cu braţele pline de rufe murdare, se opriseră în faţa porţii şi se uitau la el ca la un nebun. O mînă de copii mici, cu coada *ka*-ului atîrnînd într-o parte, au început să fugă, ţipînd şi chicotind. Senu privea încruntat casa lui Batahotep, întrebîndu-se de ce nu ieşise nici un servitor ca să vadă ce se întîmplă. Clătină din cap şi îşi scutură picioarele de resturile de la tăbliţă. Uşa rămînea în continuare închisă. Batahotep nici măcar nu îl ameninţase că o să îl bată.

– Hai, Red, zise el. Pierdem timpul aici. Hai s-o găsim pe Reonet!

Se puseseră de acord să se întîlnească la lagună, după întrevederea cu Batahotep, pentru a discuta. Ajuns la jumătatea dealului, Senu văzu vîrfurile de papirus legănîndu-se în vînt şi auzi înjurăturile murmurate de Reonet. A găsit-o pe fată cu genunchii în noroiul negru; în mînă ţinea o seceră veche cu care tăia trestii. Avea părul plin de cocoloaşe de noroi, iar faţa şi braţele îi erau şi ele negre de noroi. Rochia era udă şi murdară. Senu nu înţelegea ce tot mormăia fata, dar cuvîntul „tîmpit" se distingea destul de clar.

„... O seceră tîmpită... descîntece tîmpite... preoţi tîmpiţi... băieţi tîmpiţi!"

– Cred că asta se referă la tine, îi zise Red în şoaptă.

Senu îşi muşcă buzele, stingherit de amintirea propriei izbucniri.

– Aşadar? îl întrebă Reonet, cu mîinile în şolduri. Ai de gînd să stai acolo cu gura căscată toată ziua sau pui şi tu mîna şi mă ajuţi? îi zise şi îi aruncă secera care se scufundă încet în noroiul de la picioarele lui. Secera asta tîmpită e tocită, nu mai pot de mîini. Ce a zis bătrînul Batahotep?

Senu a scos secera din noroi, apoi şi-a şters mîinile de *perizoma*. Apele începuseră să se retragă, dar noroiul era ca orzul negru şi des. Soarele nu îl uscase încă. Reonet îi dădu un brînci.

– Hai! Nu poţi să tai trestii fără să te uzi la picioare!

– Dar nici nu poţi să faci o canoe din trestii ude, bombăni Senu.

– Ar fi trebuit să te gîndeşti la asta înainte să îmi strici canoea. Aşadar? O să rezolve el?

– N-a vrut să asculte.

Îl privi neîncrezătoare.

– Nu i-ai spus despre jaf?

– Ba da, dar...

– Şi? Ce a zis?

– Nimic. Mi-a închis uşa în nas.

Ea îl privi din nou.

– Şi tu ce ai făcut?

– Am aruncat tăbliţa în uşă. Zîmbi.

– Oh, Senu, eşti îngrozitor! Ştiam eu că trebuia să vin cu tine. Probabil că a crezut că e vreo glumă.

Senu se încruntă.

– Puţin probabil. Sînt sigur că m-a crezut. Părea speriat. Se pare că şarpele acela de Nemheb l-a plătit ca să fie sigur că o să pic examenul, numai că nu i-a spus şi de ce.

Reonet clipi.

– Ei bine, acum ştie, zise ea. Poate că o să se ducă la autorităţi, după ce se gîndeşte mai bine. Nu e nevoie să menţioneze de mită. Mai e timp pînă la vizita Stăpînului Khefren. Făcu o pauză şi privi către şantier: Mă întreb dacă asta este cauza!

– Ce?

– M-am tot gîndit de ce preoţii m-au dat afară din templu. Ai dreptate, nu ar fi făcut asta doar pentru că am furat o incantaţie – toată lumea care lucrează acolo poate copia incantaţiile şi presupun că pe pereţi nu sînt scrise cele cu adevărat importante. Dar cîteodată Ankhsheshonq aducea preoţi mai tineri şi vorbeau despre tot felul de lucruri interesante. Zei, zeiţe, înmormîntări, vrăji... Eu eram mereu cu urechile ciulite şi cu o zi înainte să-l aresteze pe tatăl tău i-am auzit vorbind despre un scarabeu de templu şi despre un *ka* regal. Păreau îngrijoraţi. Şi cred că atunci m-a prins Ankhsheshonq că ascultam.

Senu încremeni.

– Un scarabeu de templu? Asta este un fel de amuletă, nu? Gef m-a ameninţat odată cu una. Ce legătură are?

Ea îl privi absentă.

– Uitasem că încă nu ţi-ai tăiat coada. Stai liniştit, o să înţelegi, cînd o să îl eliberezi pe Red. Credeam

că era numai ca să ne sperie pe noi. Nu ne mai pot da ordine, aşa că au inventat altceva ca să ne controleze. Inspiră adînc: Preoţii pot chema prin incantaţii *ka*-urile adulte, apoi le închid în scarabei, pedepsindu-i astfel pe oameni. Eu nu credeam că există asemenea lucruri oribile, dar încep să mă îndoiesc. Şi ziceau ceva de un *ka* regal...

Se uită în jur.

– Oh, Senu, dacă planul lor este să-l închidă pe *ka*-ul Stăpînului Khefren într-un scarabeu? îi zise ea încet.

Senu simţi că se sufocă, imaginîndu-şi-l pe Red închis într-o amuletă micuţă.

– Dar de ce să vrea să îl închidă pe *ka*-ul Stăpînului Khefren? Şi de ce să aştepte pînă vine aici? Clătină din cap: Nu te mai gîndi la asta, Reonet! Sînt alte lucruri mai importante la care trebuie să ne gîndim, bunăoară, ce facem dacă Batahotep nu ne ajută. Şi trebuie să aflu mai multe despre puterile mele *Heka*.

Pentru o clipă, ochii lui Reonet s-au întunecat.

– Orice s-ar întîmpla, Senu, să nu îi întrebi pe preoţi.

– După ce te-au dat afară? Nici vorbă.

Rînji. Dar continuă să se gîndească la ceea ce spusese Nemheb despre templu, despre copiii cu puteri *Heka*, duşi acolo pentru a fi pregătiţi. Preoţii ar putea cunoaşte răspunsurile la întrebările sale.

Şi-au petrecut restul după-amiezei tăind trestii pentru canoe, deşi era evident că n-aveau cum să termine platforma înainte de vizita Stăpînului Khefren. Suita regală sosea pe şantier peste cîteva zile

şi, cu siguranţă, vigilenţa *saper*-ilor urma să sporească; n-aveau cum să mai rişte să ia lemn.

Reonet era tot mai tăcută. Îl privea aproape tot timpul, mai ales cînd Red se prostea şi îl făcea să rîdă.

– Cît de fericit eşti tu, Senu, îi zise ea la un moment dat, cu o voce subţire. Mi-e dor de Moon. Tare dor.

– Reonet...? Senu lăsă secera în jos şi făcu un pas către ea, apoi se opri, simţindu-se stingherit.

– La început nu a fost aşa de rău, îi zise ea fără să îl privească. O aveam pe Miu, era şi şcoala, aveam prieteni cu care mă duceam să vîslesc. Chiar şi cînd eram la templu, a fost bine. Se întîmplau atîtea, erau atîtea lucruri noi de învăţat. Apoi tatăl tău a fost arestat şi totul a început să meargă prost... Respiră zgomotos: *Ka*-ul mamei mele nu poate să stea de vorbă cu mine. Iar cu Moon mi-e atît de greu să intru în contact, chiar şi atunci cînd visez.

– Nu poţi să vorbeşti cu ea în vis? Simţea că i se face rău de la stomac: Dar eu credeam...

– Şi eu. Aşa ţi se spune cînd ţi se taie coada. „Stai liniştit, *ka*-ul tău îţi va fi mereu alături cînd vei avea nevoie de el.“ Dar nu este adevărat! Noi creştem, iar *ka*-urile îşi văd de treaba lor. Nu le pasă de noi, nu le pasă deloc de noi.

Red plutea neliniştit în umbrele capetelor pufoase ale papiruşilor imenşi. Senu îl privi încruntat. Umerii lui Reonet tremurau. Un gînd îl fulgeră pe Senu.

– Red? şopti el. Există scarabei de tempu?

Red dispăru încet-încet pînă cînd coada lui deveni o pată pe apă.

– Întoarce-te! ţipă Senu. Este important!

Spre surpriza lui, *ka*-ul său reapăru.

– Există o vrajă pe care o fac preoţii, îi şopti el. Dar oamenii nu mai au puterea să o facă. Numai cîţiva ar mai putea.

Senu îngheţă.

– Moon... ar putea să fie şi ea închisă?

– Poate. Avea o voce stranie. Dar incantaţiile le împiedică pe *ka*-uri să se uite înăuntru.

Reonet îl privea cu ochii mari.

– Ce? îl întrebă ea. Ce spune Red?

El îi povesti ce îi spusese Red, iar ea gemu.

– Aşadar, este adevărat. *Ka*-urile pot fi într-adevăr închise. Şi eu chiar îl cred în stare de asta pe Ankhsheshonq! Dacă i-a făcut asta lui Moon, o să... o să îl *omor*.

– Sînt sigur că nu a...

Un ţipăt ascuţit care venea de undeva de pe malul rîului i-a întrerupt.

Reonet a întors capul. Senu a îngheţat. Red sări din stufăriş ca o pasăre speriată, îşi pierdu pentru o secundă forma, apoi sclipi ca o stea în zorii zilei. Au alergat către mal, sărind peste şanţurile de irigare şi canalele care le umpleau gleznele de noroi. Au ajuns printre ultimii. Aproape toată lumea din sat, inclusiv cîţiva băieţi *mertu* care se grăbiseră într-acolo ca să vadă ce se întîmplase, se înghesuia pe mal cu ochii holbaţi la ceva ce se înţepenise în stufăriş. Se vedeau bucăţi de pînză murdară şi... un cadavru umflat. Unul dintre băieţi a împuns cadavrul cu un băţ, stîrnind şi mai multe ţipete.

– Mort, s-a pronunţat el cu un ton satisfăcut.

Femeile şi-au tras într-o parte ţîncii şi le-au zis copiilor mai mari să nu se mai uite. Apoi au trimis pe unul dintre băieţi să cheme *saper*-ii. Bărbaţii, care lucrau în templul de la rîu al Stăpînului Khefren, alarmaţi de ţipete, au venit în fugă de-a lungul malului.

Reonet şi-a croit drum cu coatele prin mulţime. Senu a urmat-o în silă. Aruncînd încă o privire către cadavru, băiatul încremeni, îngrozit. Peruca şi sandalele dispăruseră, hainele fine fuseseră distruse de noroi. Dar nu se putea înşela în privinţa identităţii înecatului.

– Batahotep, îngăimă el.

Reonet păli. Se priviră. Fără nici un cuvînt, ieşiră val-vîrtej din mulţime, fugind să se adăpostească sub palmieri.

– Mi-e frică, Senu, şopti ea.

Nu trebuia să fii un geniu ca să îţi dai seama de ce.

– Şi mie.

Capitolul 11

CAMERA OARBĂ

„Viziunea ta este clară
în Casa Întunericului."
Incantația 169

Moartea lui Batahotep a schimbat complet situația. Fie că scribul încercase să îl avertizeze pe Stăpînul Khefren despre jaf şi fusese prins, fie *medjay*-ul lui Nemheb îl urmărise pe Senu şi-l auzise cerîndu-i ajutorul, ei nu mai aveau nici o scăpare. În momentul în care Nemheb descoperea că Senu îi spusese şi lui Reonet, viața ei era în pericol.

Planul lui Senu era să fure o canoe chiar în noaptea aceea şi să fugă amîndoi cît timp *saper*-ii erau încă ocupați să ancheteze moartea lui Batahotep. Dar Reonet nu era de acord. Cu siguranță, în căutarea asasinului lui Batahotep, *saper*-ii urmau să controleze orice ambarcație neînregistrată care părăsea şantierul. În afară de asta, mai era şi Miu, pe

care nu putea s-o lase singură, plus alte cîteva lucruri de aranjat înainte de plecare. Pînă la urmă, s-au înţeles ca Senu să se întoarcă la muncă şi să se comporte cît mai normal posibil pînă în ajunul vizitei Stăpînului Khefren, cînd, sperau ei, toată lumea o să fie atît de agitată şi ocupată, încît nici nu o să observe doi tineri *hemutiu* pe rîu.

Cele două zile care au urmat au fost cele mai lungi din toată viaţa lui Senu. Nu era sigur că Sobek chiar crezuse scuza lui pentru ziua liberă, anume că obrazul i se infectase din nou, dar marele şef de echipă nu insistase prea mult. Toate echipele fuseseră obligate să rămînă o oră în plus pentru a încerca să termine cel de-al nouălea nivel al noii piramide, înainte de sosirea Stăpînului Khefren, şi toată lumea era mai nervoasă şi mai irascibilă decît de obicei. Chiar şi tradiţionalul joc al amuletei îşi pierduse tot farmecul. Senu nu ştia însă dacă acest lucru era cauzat de absenţa lui Gef sau de iminenta vizită regală. De mai multe ori, lui Senu şi lui Red li s-a spus că trebuie să se ocupe de *ka*-ul Stăpînului Kheops şi, din nou, Red a insistat să îl asigure pe băiat că nu are de ce să îşi facă probleme.

În ultima seară, de îndată ce supraveghetorul i-a dat ordin să aducă uneltele jos, Senu a coborît de pe piramidă şi a început să alerge către Pasajul Purificării. Sobek a strigat ceva după el, dar el s-a făcut că nu îl aude. S-a dus într-un suflet la lagună, terorizat de gîndul că Reonet ar putea să creadă că el nu o să apară. Dar cînd a ajuns la locul lor de întîlnire, ea nu era.

S-a învîrtit pe sub palmierii umbroşi ceva timp, îndeajuns cît să fie cuprins de remuşcări. Mama lui o să înceapă să îşi facă griji cînd o să vadă că nu se întoarce acasă de la muncă. Se întreba dacă ar trebui să lase un mesaj cuiva din sat. Apoi zări un *saper* care mergea agale pe mal, împungînd cu sulița stufărişul. Clătină din cap. Mama şi sora lui ar fi trimis pe cineva din sat după el, nu un *saper*. Dacă nu ştiau unde se dusese, Nemheb n-avea cum să le facă să îi spună.

Deasupra platoului, stelele străluceau cu o lumină orbitoare. Noua piramidă, neterminată încă, începea să se zărească deasupra Zidului lui Amun. Dincolo de schelărie, Orizontul lui Kheops reflecta lumina stelelor, palid şi maiestuos. *Saper*-ii de serviciu se strigau unii pe alţii în spatele Zidului, vocile lor răsunînd puternic în noapte. Senu începu să tremure înţelegînd nebunia pe care voiau s-o facă Scorpionii. Chiar dacă intrau noaptea, n-aveau cum să nu fie văzuţi de cineva.

– Red, şopti el. Red, poţi să vii acum. Este în regulă, nu o să ne mai ducem acolo. Niciodată.

Nu se aştepta ca Red să apară prea repede. De data asta Red nu a făcut nici un comentariu „inteligent". A apărut pur şi simplu, unduindu-se încet, în faţa unui palmier, al cărui trunchi se vedea prin corpul lui fantomatic.

– Te rog să nu mă pui să discut cu *ka*-ul lui Batahotep, îi zise el cu voce supusă.

Senu clipi, dîndu-şi seama că nici măcar nu se gîndise la asta.

– Nu fi prostuţ, n-a vrut să ne asculte el nici cînd era viu, darămite acum cînd e mort!

– Sau mamei dublurii umane a lui Moon?

– Nu o să te mai pun să vorbeşti cu *ka*-urile morţilor niciodată. Promit! Plecăm de-aici în noaptea asta. O să îl salvăm pe tata şi totul o să fie bine.

Privi către cărarea care ducea în sat. Nici urmă de Reonet.

– Chiar promiţi? îl întrebă Red.

– Da. Ştiu ce frică îţi este. Şi mie. Doar că Nemheb a fost atît de... of, nu mai contează, vino aici! Te rog!

Faţa lui Red se lumină. Îl luă pe Senu în braţe, iar acesta simţi o mare uşurare. Red îi transmitea atîta dragoste! Închise ochii, respiră adînc şi izbucni în plîns.

Aşa l-a găsit Reonet, îmbrăţişîndu-l încă pe Red, cu obrajii scăldaţi de lacrimi. Senu îşi şterse grăbit lacrimile, cu obrajii arzînd. Reonet nu a zis nimic. Într-o mînă o ţinea pe Miu, în acelaşi coş pe care îl luaseră la vînătoare. În cealaltă mînă, un alt coş, plin cu pîine şi peşte afumat. În jurul taliei îşi legase o funie. Învelit într-o cîrpă, scînteia un cuţit lung de bucătărie.

– Îmi pare rău că am ajuns aşa tîrziu, îi zise ea. Mi-a luat o grămadă de timp să o prind pe Miu. Drăcuşorul ăsta mic se dusese să prindă şobolani. Tu aşa vii?

Senu îşi luă ochii de la cuţit şi se privi. Era încă îmbrăcat cu *perizoma* veche şi pătată pe care o purtase pe şantier.

– Aşa cum?

– Nu-ţi mai iei nişte haine de schimb, ceva?

Senu dădu din umeri. Din nou se simţea vinovat, amintindu-şi de mama lui şi de Tamuway.

– Îl am pe Red. De altceva nu am nevoie.

Expresia serioasă de pe faţa lui Reonet se transformă repede într-un zîmbet larg.

– Bine că vin eu cu tine, pentru că tu nu te-ai descurca de unul singur, Senu, fiul lui Tefen! Noaptea e frig, ştii asta. El roşi, iar ea chicoti: Stai liniştit, în seara asta o să te încălzeşti vîslind. O să facem noi rost de nişte haine.

Găsirea unei canoe s-a dovedit mai uşoară decît ar fi crezut. Datorită vizitei Stăpînului Khefren, de a doua zi, majoritatea copiilor *hemutiu* fuseseră obligaţi să ajute la pregătiri, aşa că puteau alege între mai multe ambarcaţii destul de bune. Dar Reonet începuse brusc să facă mofturi, ba trăgea de legăturile trestiilor, ba încerca platformele de lemn, sărind pe ele, în timp ce Senu stătea ca pe ghimpi, privind neliniştit în jurul său.

– Ia-o pe prima, îi zise el iritat. Repede, să nu ne vadă gărzile de pe zid.

Dar Reonet nu voia să se grăbească.

– Nici una de-aici nu e la fel de bună ca a mea, mormăi ea. O să se umple imediat de apă.

– În felul ăsta o să fim prinşi înainte să apucăm să plecăm! izbucni Senu, încordarea făcîndu-l să îşi piardă cumpătul.

A urmat o altă controversă legată de direcţia în care trebuiau s-o apuce. Bineînţeles că Reonet zicea

că ar trebui să o ia în jos, către mlaştini. În primul rînd, era mai uşor şi mai rapid să vîsleşti în sensul curentului decît împotriva lui; în plus, puteau găsi adăpost, vînat şi o climă mai blîndă. Nu trebuiau decît să treacă, fără să fie văzuţi, pe lîngă şantier şi apoi pe lîngă Templul Soarelui. Nici nu se compara cu celălalt traseu, care îi ducea pe lîngă Palatul Zidului Alb, tocmai atunci cînd Stăpînul Khefren se pregătea să-şi înceapă Turul Regal.

– În afară de asta, adăugă ea, a fost ideea ta, nu? Miu o să aibă ce vîna, aşa ai zis.

– Tatăl meu a fost dus în cealaltă parte, zise Senu hotărît.

– Nu are nici o logică! Chiar dacă am ajunge din urmă barca, cum să salvăm un prizonier? *Vrei* să îl urmezi pe tatăl tău în mine?

La gîndul de a nu-şi mai vedea niciodată familia, ochii lui Senu s-au umplut de lacrimi.

– Poate că totuşi nu ar trebui să plecăm, îngăimă el.

Red stătea în faţă, tăcut, foarte puţin vizibil.

Reonet îşi aruncă vîsla şi îl privi cu ochii scînteind.

– Eşti imposibil! Nu e de mirare că bătrînul Batahotep se purta aşa cu tine!

– Nu e cinstit! Tatăl *tău* nu a fost dus în mine.

– Cel puţin, tatăl *tău* nu te urăşte pentru că mama ta a murit cînd te-a născut!

Începuseră să ţipe unul la altul. Dîndu-şi seama că era un lucru cu adevărat prostesc, se priviră în ochi, oftînd.

Senu clipi, cuprins de un sentiment ciudat.

– Nu am ştiut...

– De unde să ştii? De ce crezi că îmi doream atît de mult să iau legătura cu *ka*-ul mamei mele? Nu am avut ocazia de a o cunoaşte. Niciodată.

– Îmi pare rău.

Reonet oftă.

– N-are de ce să îţi pară rău. Tata are dreptate. Nimic nu o s-o aducă înapoi. Şşş!

Auzind un foşnet în stufăriş, amîndoi au încremenit.

– E cineva acolo, şopti Senu, cu inima cît un purice.

Reonet a rămas cîteva secunde nemişcată, ascultînd.

– Nu, este doar o raţă, zise ridicînd fără zgomot vîsla. Hai odată, o luăm în sus. Dar ai putea şi tu să mă ajuţi! Sînt două vîsle. Nu pot să înfrunt de una singură curentul lui Hapi.

Au ieşit din stufăriş, s-au îndepărtat de mal şi nu după mult timp au ajuns pe cursul principal al rîului; Senu începuse deja să transpire. Stelele se reflectau în apa neagră, amintindu-i lui Senu de noaptea în care fusese atît de aproape să se înece. Dar, în ciuda mormăielilor lui Reonet, curentul nu era nici pe departe la fel de puternic precum în noaptea aceea; aşa că înaintau încet, dar sigur, de-a lungul canalelor de lîngă mal. Braţele îl dureau îngrozitor, dar nu îndrăznea să o roage pe Reonet să facă o pauză. Ea stătea în faţa lui, în genunchi, vîslind într-un ritm perfect; agrafa ei turcoaz scînteia în lumina lunii. Senu privea neliniştit în depărtare, unde începeau să se vadă cîmpiile lui Nemheb, albe în lumina lunii. Senu greşi

următoarea mişcare de vîslă şi coşul lui Miu se umplu de apă; Miu, cu urechile ude şi pleoştite, începu să miorlăie supărată.

Reonet întoarse capul.

– Fii atent! Vrei să ne înecăm sau ce? În curînd ne apropiem de Palat. Ar trebui să ne furişăm către celălalt mal.

– Nu! Nu încă, zise Senu, care începuse din nou să transpire.

– Malul acesta o să fie plin de gărzi. Dacă traversăm acum avem o şansă să trecem fără să ne vadă cineva.

– Dar curenţii...

Ea îi aruncă o privire plină de reproş.

– Asta a fost ideea ta, dacă îţi aduci aminte. Dacă ţi-e frică, putem să ne întoarcem chiar acum.

Senu privi în spate. Casa lui Nemheb se făcea din ce în ce mai mică. Se relaxă puţin, apoi înţepeni din nou, cuprins brusc de spaimă.

– Cred că ne urmăreşte o barcă.

Reonet privi cu atenţie întinderea de apă.

– Nu văd nimic.

– A intrat în stufărişul de-acolo.

Au mai stat puţin să se uite, dar n-au zărit nici o mişcare. Senu începea să creadă că barca fusese doar o închipuire.

Reonet îl privi din nou reprobator.

– Nu e momentul să te ţii acum de glume, Senu!

Se încruntă şi cîrmi canoea către curent.

Senu era atît de concentrat să se uite la stufărişul din spate, încît nici nu a observat pericolul din faţa lor, pînă cînd nu a auzit cuvintele lui Reonet:

– Repede! Vîsleşte, dacă vrei să mai trăieşti, îi zise ea gîfîind.

Zări două ambarcaţii negre care se îndreptau către ei în întunericul nopţii. Canoea, prinsă în curent, îşi mări brusc viteza şi începu să alunece repede pe apa neagră, cu reflexe argintii. Copiii încercau, mişcînd disperaţi vîslele, să împiedice răsturnarea canoei. Ajunşi în dreptul stufărişului unde Senu văzuse prima barcă, aceasta ieşi din ascunziş. În barcă se vedeau doi bărbaţi cu pielea închisă la culoare, aplecaţi peste margini, care strigau. Reonet le arătă pumnul în timp ce treceau chiar pe sub nasul lor. Senu se ghemui, îngrozit, sperînd ca aceştia să nu aibă lănci.

Pentru un moment, Senu a crezut că au scăpat. Apoi ceva, şuierînd îngrozitor, i-a zburat pe lîngă ureche. Din stufărişul des ţîşnise o suliţă cu cîrlig, de care era prinsă o funie şi care se înfipse în spatele canoei, zgîlţîind-o din toate încheieturile. Senu îşi pierdu echilibrul, iar vîsla îi zbură din mînă. Coşul în care stătea Miu alunecă de pe platformă şi căzu în apă. Reonet ţipă alarmată şi se repezi să îl prindă. Vîsla ei se pierdu în curent. Privi disperată în jurul ei, neînţelegînd ce se întîmplă.

– Harpon[1] de hipopotam! strigă Senu, aşezat pe burtă şi încercînd să desfacă frînghia. Înainte să apuce să scoată cîrligul, deasupra lor se lăsă o

---

[1] Unealtă în formă de lance, cu vîrf metalic în formă de cange, prinsă cu o frînghie lungă şi groasă, întrebuinţată pentru vînarea balenelor, rechinilor. (n.tr.)

plasă, prinzîndu-i pe amîndoi într-o ţesătură deasă de fire groase.

– Nu! strigă Reonet, agitîndu-se în plasă ca un crocodil înnebunit. Miu se îneacă! Senu, fă ceva!

Panica era prea mare pentru a mai putea gîndi. Senu văzu pisica zbătîndu-se să îşi ţină capul afară, închisă în coşul care era deja prins de curent. Senu, îngrozit, începu şi el să se agite, întrucît plasa îi trăgea pe el şi pe Reonet în rîu. Apoi îşi dădu seama că încă putea să respire. Curentul negru nu se închidea deasupra capului lui, iar ei nu se mai aflau în apă, ci erau tîrîţi prin stufăriş.

Faţa îngrijorată a lui Red apăru de cealaltă parte a frînghiilor înnodate.

– Senu! Senu! E în regulă, sînt aici! Prinde-te de mîinile mele!

Red şi-a băgat degetele lui fantomatice printre găurile plasei; *Ka*-ul său strălucea din nou, cu lumina aceea palidă şi albastră, ca în ziua aceea cînd îl salvase pe Senu de sub blocul de piatră. Inima lui Senu începu să bată mai tare. A întins mîna către Red, dar imediat a simţit greutatea unui picior mare şi greu pe braţul său ţintuindu-l în noroi.

– Cuţitul tău! îi strigă lui Reonet, prin firele acelea care se mişcau, strîngîndu-l din toate părţile. Foloseşte cuţitul!

Reonet încetă să se mai agite şi se răsuci în plasă, încercînd să scoată cuţitul din toc. O mînă neagră apucă însă arma înaintea ei. Cineva chicoti.

– Nu, pisicuţa mea sălbatică, zise o voce cu accent kuş.

Şi imediat o aripă neagră a întunecat cerul, acoperind stelele. Senu, urlînd, se prăbuşi la pămînt, strivit sub greutatea aripii. Mirosea a sînge şi a moarte. Simţea că se sufocă sub cutele groase ale pielii care îl acoperea. Nu vedea absolut nimic, funiile plasei îi intrau adînc în piept şi îl durea un picior, prins într-o poziţie incomodă. O auzea pe Reonet, care ba ţipa şi înjura, ba o plîngea cu sughiţuri pe Miu. Imaginea pisicii închise în coşul care se scufunda trecu prin faţa ochilor lui Senu. Înduioşat, îşi plecă privirea. Se auzeau mai multe voci care vorbeau în limba kuş. Cineva a dat un ordin şi ţipetele lui Reonet au încetat.

– Reonet! strigă el de sub piele, cu voce înăbuşită. Red? Ce se întîmplă?

– Senu! ţipă *ka*-ul lui. Senu, pe mine o să... este incantaţia care mă cheamă... Nu... nu vreau să mă duc... cuvintele lui Red se pierdură asemenea prafului în vînt.

– Red! îl strigă Senu. Red!

Nimic.

Senu renunţase la luptă. Picioarele îi tremurau ca unui copil. Îl luaseră pe Red, la altceva nu se mai putea gîndi. Şi o răniseră pe Reonet.

Pielea de hipopotam se înfăşura în jurul corpului său, luîndu-i şi ultimele guri de aer. Tot mai multe frînghii în jurul corpului său care îl strîngeau, blocîndu-i braţele şi picioarele, sufocîndu-l. Îşi simţea muşchii încordaţi de groază.

– Re... e... ed!

La ţipătul său sugrumat, ceva înţepă pielea care îl acoperea, undeva aproape de gură. Respiră lacom

prin micuţa gaură. Apoi simţi cum nişte mîini puternice îl ridică şi îl poartă cîţiva paşi, după care îl aşază pe ceva tare şi mişcător. Sub el, se auzea susurul rîului. S-a chinuit din răsputeri să nu leşine, încercînd să-şi dea seama dacă Reonet fusese luată prizonieră împreună cu el şi, totodată, care era direcţia în care se îndreptau. Dar pielea îi înăbuşea auzul şi nu putea să-şi dea seama încotro se îndreptau. Prin deschizătura aceea mică nu intra aer îndeajuns. Dar mai rău decît orice era că nu îşi putea simţi *ka*-ul.

Nu mult după începutul acestei călătorii de coşmar, Senu nu a mai rezistat şi a leşinat.

Cînd s-a trezit, se putea mişca, dar nu vedea încă nimic. Era beznă ca într-un mormînt. Şi-a frecat ochii; de data asta nu era legat la ochi. A pipăit piatra rece de lîngă el, cuprins de spaimă.

„Trebuie să fie o uşă, şi-a spus. Pe undeva. Trebuie să fie."

Foarte încet, ameţit de întuneric, s-a ridicat şi a început să pipăie în jurul său. Piatră, numai piatră, a cărei suprafaţă era plină de crestături şi denivelări.

– Red? zise el încet. Reonet?

Şoaptele sale s-au izbit de ziduri, făcîndu-l să priceapă dimensiunile temniţei sale. Îngrozitor de mici!

Şi-a ridicat o mînă deasupra capului. Piatră, la fel de aspră, şi tot mai multe cocoloaşe şi crestături ciudate. A tresărit şi s-a forţat să se tîrască, pipăind cu o mînă în faţa lui. Un alt zid. S-a dat înapoi. Perete.

Apoi s-a tîrît către dreapta.

Perete.

La stînga.

Perete.

Toată suprafaţa acestuia era scrijelită. Pipăi peretele şi recunoscu uimit o hieroglifă.

„Incantaţii", îşi dădu el seama.

Se ghemui cît putu de mult, cu mîinile strînse la piept.

Era atît de întuneric, atît de puţin spaţiu! Nu era aer. Şi pentru prima dată în viaţa lui, *ka*-ul său nu era cu el.

Degetele sale se mişcau neputincioase peste incantaţii.

– Te rog, suspină el. Te rog, dă-mi drumul! E o greşeală. Dă-mi drumul! Te rog! O să fac orice, numai dă-mi drumul, te rog, dă-mi drumul!

Dar nu a venit nimeni. Şi, aşa cum se aştepta deja, vechiul coşmar s-a întors să-l chinuie.

Avea opt ani şi era în mormintele *hemutiu* împreună cu *ka*-urile morţilor. Erau trupuri umane cu capete de lei şi trupuri de pisici cu capete de om. O creatură cu corp de şarpe, aripi cu solzi, şi faţa unei femei care îi aducea aminte de bătrîna regină din picturile tatălui său. Strălucea cu o lumină albastră şi încercau să îi spună ceva. Nu auzea prea bine cuvintele.

– Unde este Red? întrebă el în şoaptă. Ce i-aţi făcut?

Ka-urile au început să strige mai tare. Pentru prima dată el a înţeles ceea ce spuneau.

– ÎNCHIS! ÎNCHIS! CEL MARE ESTE ÎNCHIS!

Era închis, bine, înţelesese.

– Plecaţi, gemu el, punîndu-şi mîinile la urechi. Nu vă pot ajuta. Plecaţi...

Mult mai tîrziu, de cealaltă parte a zidului s-a auzit un zgomot. S-a ridicat cu inima cît un purice şi a privit firicelul de lumină care se lărgea încet în faţa lui. După atîta timp de stat în întuneric, luminiţa aceea era orbitoare. Şi-a dus o mînă la ochi, crezînd pentru moment că se întorsese în coşmarul lui şi *ka*-urile morţilor veneau din nou după el. Dar silueta subţire din lumină era un om. Iar forma aceea spectrală care se grăbi să o ia în faţa siluetei era...

– Red! suspină el, aruncîndu-şi braţele în jurul *ka*-ului său şi strîngîndu-l cu putere la piept.

Uşurat deodată, obrajii i s-au umplut de lacrimi de dragoste. Cel care îl făcuse prizonier stătea afară şi privea. După o vreme, o voce familiară, metalică a zis:

– Cred că îţi dai seama, Senu, că ştiu exact ceea ce te sperie. Te afli în ceea ce se numeşte o Cameră Oarbă. Incantaţiile îl împiedică pe *ka*-ul tău să te găsească. Dacă încerci din nou să fugi de îndatoririle tale, eu pot să-ţi fac alte lucruri şi mai rele. Asta nu este decît o mică demonstraţie. Vino acum! Vreau să mă asigur că ne înţelegem, înainte să te întorci la Locaşul Adevărului.

Senu şi-a ridicat faţa scăldată în lacrimi.

– Tu ai fost, nu? zise el încet. *Tu* l-ai trimis pe tatăl meu la Cataracta lui Knum!

Pe buzele lui Nemheb flutură un zîmbet.

– Mda. Aşadar, nu eşti atît de prost precum zice toată lumea.

Brusc, Senu a fost cuprins de o furie teribilă, care a stins şi ultimele rămăşiţe ale fricii. Se repezi la căpitan, lovind cu pumnii în gulerul de aur de la gîtul acestuia.

– Te urăsc! *Te urăsc!*

Nemheb s-a retras într-un pasaj fără ferestre, ai cărui pereţi erau luminaţi de torţe. Apoi s-a dat într-o parte, făcîndu-i loc *medjay*-ului care îl însoţea. Acesta îl apucă pe Senu de coadă şi îl trase. Senu încercă să se lupte, dar braţul gros al aceluia îi înconjură gîtul. Nemheb împunse bărbia lui Senu cu bastonul lui de scrib.

– Vrei să te întorci? În întuneric, fără *ka*-ul tău?

Senu se potoli. Şi începu să transpire din nou.

– N-ai cum să îl ţii departe de mine!

Nemheb ridică o sprînceană.

– Nu pot? Întreabă-l!

– El m-a chemat, printr-o incantaţie, zise Red. Dar nu are puterea unui preot, deci nu poate să mă ţină mult.

– Vezi incantaţiile acestea?

Nemheb luă o torţă din perete şi o roti în jurul său, arătîndu-i hieroglifele care în lumina mişcătoare păreau nişte păianjeni care se zvîrcoleau. Senu le privi înfricoşat.

– Eu le-am făcut. Nemheb părea mîndru de această realizare: *Ka*-urile nu pot să vadă prin ele.

– Stai liniştit, îi şopti Red. Dacă te bagă din nou aici, voi şti unde să vin. Incantaţiile alea tîmpite nu mă pot opri. Uite!

Şi ca să-i demonstreze, *ka*-ul lui pluti calm prin încăpere, apoi dispăru prin peretele din fund.

– Red! ţipă Senu, începînd din nou să se zbată.

– Vezi? zise Red cu un rînjet, apărînd din perete.

Nemheb, care urmărise privirea lui Senu, înţelesese cu siguranţă despre ce vorbeau.

– E firesc să cunoască această încăpere acum. Dar am şi alte camere unde *ka*-ul tău nu o să te găsească niciodată. Micuţa ta prietenă se află în acest moment într-una din ele.

– Reonet! suspină Senu, uşurat, dar cuprins totodată şi de un sentiment de vină. Spaima sa fusese atît de mare, încît uitase de ţipătul acela întrerupt atît de brusc. Unde este? Nu are nici o legătură cu toate astea! Las-o în pace!

Nemheb zîmbi.

– Te înşeli. Cred că o să fii mai bine motivat dacă ştii că o s-o luăm cu noi în piramidă cînd o să intrăm.

Senu îl privi îngrozit.

– Nu!

– Ba da. Zîmbetul se lăţi. Îl mîngîie pe Senu pe obraz: Îmi pare rău că s-a ajuns aici. Eu speram să fim prieteni. Dar, de-acum încolo, tu şi Red veţi face exact ceea ce o să vă spun eu, altfel o să am grijă să nu îţi mai vezi niciodată nici tatăl, nici prietena. Ne-am înţeles?

Senu îşi înghiţi nodul din gît.

– Lasă-mă să o văd pe Reonet, zise el. De unde să ştiu eu că trăieşte încă?

– Va trebui să ai încredere în mine, ce zici? Aşa cum eu o să am încredere în tine.

– Imediat ce mă voi întoarce pe şantier, o să mă duc la autorităţi. O să te aresteze şi o să vină aici şi o s-o găsească.

– A, da? zise Nemheb rîzînd. Aşa cum ai făcut tu data trecută, poate? Ai fugit ca un copil mic la profesorul tău.

– Deci tu l-ai omorît, îngînă Senu cu inima strînsă.

– Batahotep a căzut în rîu şi s-a înecat, zise Nemheb cu o grimasă. Tu ce zici, lumea o să creadă balivernele fiului unui trădător sau vorbele unui căpitan? Gîndeşte-te puţin, Senu! Nu trebuie decît să faci ceea ce îţi zic eu şi nimeni nu o să păţească nimic.

Senu îl privi pe Nemheb, simţind o ură din ce în ce mai mare.

– Credeam că vrei să ne ajuţi! Toate lucrurile acelea frumoase, că aurul este pentru familiile *mertu*, ca să aibă ce mînca şi ca să împiedice o revoltă... toate erau doar nişte minciuni, nu? Ţie nici nu îţi pasă de noi! Faci asta doar pentru tine!

– Bineînţeles.

Din nou lui Senu îi venea să plîngă. Încercă să se stăpînească.

– De ce ai nevoie de aur? Ai o casă frumoasă. Ai putere. Eşti căpitan! Un *imakhu!* Poţi să ai tot ce vrei. De ce trebuie să ne faci pe toţi să suferim? Nu înţeleg.

– Ajunge, zise Nemheb cu voce aspră. Du-l înapoi pe şantier! Urmăreşte-l tot timpul! La cea mai mică mişcare greşită, ucide-o pe fată.

– O s-o salvez, zise Senu în şoaptă. Nu te voi lăsa s-o duci în piramidă.

Căpitanul rîse.

– Tu să faci azi ce trebuie şi după aceea o să ne gîndim şi la familia ta. Altfel... şi lăsă propoziţia neterminată.

Nu era nevoie să mai spună nici cuvînt.

Capitolul 12

VIZITA REGALĂ

„Ai venit ca Stăpîn al
Celor Două Regate."
Incantația 183

Doi *medjay* tăcuți l-au însoțit pe Senu pe șantier, într-una din bărcile de lucru ale lui Nemheb, în timp ce căpitanul a rămas ca să se pregătească pentru vizita regală. De data asta, cei doi *medajay* l-au supravegheat tot timpul pe Senu de parcă le-ar fi fost teamă să nu se arunce în apă în momentul în care și-ar fi luat ochii de pe el. Senu s-a gîndit la asta, dar a renunțat repede. Imaginea lui Reonet, închisă într-o cămăruță întunecată, fără Miu, fără *ka*-ul ei care s-o consoleze, nu-i dădea pace. Fusese ideea lui să fugă, deci totul se întîmplase numai din vina lui. Dacă nu ar fi fost el, Reonet s-ar fi aflat acum în siguranță, în mormintele *hemutiu*, aproape de *sahu*-ul mamei sale.

S-a aşezat în genunchi, şi-a pus braţele pe balustradă şi şi-a sprijinit capul pe ele. Privea trist valurile apei, în timp ce servitorii lui Nemheb mişcau vîslele, pentru a menţine direcţia. Aproape că nici nu era nevoie. Curentul începea să se domolească, dar era încă destul de puternic pentru a lua o barcă micuţă ca aceea. Au trecut fără probleme pe lîngă laguna de unde el şi Reonet furaseră canoea, pe lîngă şcoală, pe lîngă locul unde femeile spălau şi în care fusese găsit *sahu*-ul lui Batahotep. Senu ar fi vrut să îşi arunce mîinile în apă şi să ţină barca în loc. Dar acest lucru era imposibil.

Îl consola gîndul că era puţin probabil să li se ceară, lui şi lui Red, să contacteze astăzi *ka*-ul Stăpînului Kheops. Locaşul Adevărului era plin de agitaţie, asemenea unui roi invizibil de albine. Pe mal mişunau mai multe femei, cu braţele pline de fîşii de pînză vopsite în culori vii, pe care le agăţau prin palmieri sau le înfăşurau în jurul gîturilor statuilor din faţa intrării în templul de lîngă rîu al Stăpînului Khefren. Pe scările lustruite care străluceau în lumina soarelui de dimineaţă fuseseră presărate petale albastre de lotus. Toţi copiii *hemutiu* fuseseră scutiţi de îndatoririle lor matinale. Îmbrăcaţi în hainele lor cele mai bune, alergau în jurul lagunei, ţipînd şi rîzînd asemenea unor copilaşi cu coadă. Senu l-a zărit printre ei pe Iny, care se bătea în noroi cu doi copii mai mici. Rîsetele şi exclamaţiile lor îl făceau să se simtă foarte bătrîn. Pe şantier, munca părea să-şi urmeze cursul normal. Vîntul purta aproape pocnetele de bici ale şefilor de echipe şi mirosul familiar de

canal. Senu zîmbi. Era puţin probabil ca Stăpînul Khefren să zăbovească acolo.

– O să-i spunem tot lui Sobek, Red, şopti el. El o să ştie ce trebuie făcut. Stai liniştit, înţeleg acum de ce ţi-e frică. Femeia cu aripi şi corp de şarpe era destul de înfricoşătoare.

De data asta, *ka*-ul său nu s-a evaporat.

– Te-am făcut să uiţi pentru că am crezut că aşa te ajut.

– Ştiu. Nu sînt supărat pe tine.

Şi nu era. După spaima trăită în Camera Oarbă a lui Nemheb, era foarte calm.

– Aşa o să arăţi tu cînd eu o să fiu mort? îl întrebă el, curios.

– Fiecare *ka* ia o formă proprie, cînd dublura sa umană moare. Încă nu ştiu cum o să arate a mea.

Senu simţi un tremur.

Red se apropie de el.

– Te iubesc.

– Ştiu.

– Trebuie să îţi spun ceva despre *ka*-ul Stăpînului Kheops.

Senu încremeni.

– Ce?

– Este închis în piramida lui. Din cauza asta *ka*-urile din morminte sînt supărate.

Lui Senu i se strînse stomacul, amintindu-şi vocile din coşmar. *ÎNCHIS, CEL MARE ESTE ÎNCHIS!*

Se uită în jur, asigurîndu-se că nu ascultă nimeni. Atenţia *medjay*-ilor fusese distrasă de pregătirile de

pe mal, iar cîrmaciul striga la cineva de la debarcader, cerînd să i se facă loc.

– Dar e îngrozitor! O să vadă cînd o să intre oamenii înăuntru! De ce nu mi-ai spus dinainte?

– Nu, nu o să-i vadă. Este închis în sarcofag. De-asta nu a fost nevoie de noi atunci cînd au săpat oamenii. Stai liniştit, nu are cum să vadă nimic şi nu poate să atace pe nimeni. Aşa că ne putem preface, cum am făcut data trecută.

Senu se încruntă.

– Dar sarcofagul lui Kheops nu este făcut din granit? Credeam că voi puteţi să treceţi prin piatră.

Red se agită, neliniştit.

– De obicei, putem. Nici eu nu înţeleg, dar este adevărat. Aşa au zis *ka*-urile şi eu am verificat.

Nu era vreme de stat pe gînduri. Barca ajunse la debarcader şi *medjay*-ul care îl dusese pe Senu la morminte în prima noapte îl apucă de mînă.

– Hei, tu! zise el. Trebuie să te duc la şeful echipei tale.

Senu s-a dat jos din barcă, clătinîndu-se; picioarele îi amorţiseră. Nu putea ţine pasul cu *medjay*-ul care îl tot zorea pe cărarea spre şantier. O grămadă de ochi curioşi îi urmăreau. Dar cineva escortat de unul dintre *medjay-i* lui Nemheb, în vecinătatea Palatului Adevărului, nu era un lucru neobişnuit. Probabil că muncitorii îşi închipuiau că Senu fusese prins aruncînd cu beţe pe undeva.

Senu ar fi vrut să îi mai pună nişte întrebări lui Red despre *ka*-ul Stăpînului Kheops, dar acest lucru era imposibil din cauza prezenţei *medjay*-ului. Se îndrepta către rampele de la baza piramidei Stăpînului

Khefren, prin praf şi pocnete de bici, simţind cum i se învălmăşesc toate gîndurile. Cel mai important lucru era să o scape pe Reonet din ghearele lui Nemheb, înainte ca acesta să o ducă în piramidă. Apoi se puteau duce la autorităţi. Trebuiau să ajungă la cineva mai mare decît căpitanul Nemheb, şi-a dat el seama. Şeful lucrărilor? Poate că azi se afla pe şantier, datorită vizitei Stăpînului.

Pe şantier, muncitorii cîntau cu entuziasm. Peste glasurile celorlalţi se auzea vocea lui Sobek, mai tare şi mai veselă decît de obicei.

– Scor-pi-o-nii! Scorpionii MEREU!

Senu zîmbi.

Medjay-ul îl privi suspicios.

– Fără şmecherii, mormăi el, strîngîndu-l de braţ ca avertisment. Căpitanul Nemheb este un om puternic. Poate să facă tot ceea ce zice, ba chiar mai mult.

Senu îşi muşcă buzele.

– Este un şarpe! De ce lucrezi pentru el?

Ochii negri ai *medjay*-ului s-au întunecat.

– Plăteşte bine. Adu-ţi aminte de ce îţi zic acum: Să-ţi ţii gura, altfel fata moare.

Predarea lui Senu s-a făcut repede şi eficient. Sobek l-a privit îndelung, apoi a făcut un gest cu capul către *medjay*.

– Vă sînt recunoscător că l-aţi adus înapoi. De-acum încolo, eu răspund de el.

– Trebuie să îi legi nişte butuci de glezne, îi comunică *medjay*-ul. Ca să nu mai fugă din nou. Ordinul căpitanului.

Inima lui Senu începu să bată mai tare. Dar Sobek mîrîi încet şi zise hotărît.

– Spune-i căpitanului tău că siguranţa muncitorilor mei este importantă. Să pui unui băiat butuci la picioare şi apoi să îl arunci peste pod nu cred că o să facă o impresie prea bună Stăpînului Khefren cînd va veni să îşi vadă piramida, nu? Poţi să îi spui căpitanului Nemheb că am metodele mele să mă fac ascultat.

Mîngîie biciul, încruntîndu-se. Dar pe sub privirea aceea ameninţătoare, Sobek îi făcu cu ochiul lui Senu.

Senu a lăsat capul în jos, ascunzîndu-şi zîmbetul. *Medjay*-ul i-a aruncat o privire neîncrezătoare, apoi a clătinat din cap către Sobek.

– Tu ştii mai bine, dar fii cu ochii pe băiat. Căpitanul nu mai vrea probleme pe ziua de astăzi.

După ce *medjay*-ul a plecat, spre surprinderea lui Senu, Sobek l-a îmbrăţişat.

– Credeam că ai fugit, murmură el.

Senu şi-a îngropat faţa în pieptul asudat al lui Sobek, răsuflînd uşurat.

– Nemheb pune ceva la cale, îi zise el în şoaptă. Trebuie să îi anunţi pe ceilalţi!

Braţele groase ale bărbatului l-au strîns mai tare.

– Stai liniştit, nu sîntem aşa de proşti, cum ne credeţi voi, *hemutiu!* În piramidă, se găseşte un lucru special pe care îl vrea Nemheb. N-o să aibă linişte pînă cînd nu îl ia. O să ne ocupăm de tot. O să vezi.

– Dar...

– Tu fă ce ai de făcut. Stai liniştit, o să am eu grijă să nu păţeşti nimic. Presupun că Nemheb ţi-a

comunicat deja instrucţiunile, aşa că nu o să mai pierd timpul să ţi le repet. Fii pregătit!

Senu a încercat să îi spună că Nemheb nu îi transmisese nimic în acest sens. Ceilalţi muncitori însă îi priveau curioşi, ceea ce i-a atras atenţia supraveghetorului şi scribului său. Aşa că Sobek l-a lăsat să plece, trăgîndu-l uşor de ureche.

– S-a întors băiatul care aduce apă, domnule! strigă el. L-a găsit un *medjay* lîngă lagună, încerca să îşi facă un culcuş. Vino aici, băiete! adăugă el cu voce tare. Şi dă-le o mînă de ajutor celorlaţi!

Senu mai primi o palmă uşoară de la Sobek, după care începu să se caţere pe piramidă, în fluierăturile şi în rîsetele batjocoritoare ale celorlaţi băieţi. Era prima dată cînd Red, care apăruse deodată lîngă el, urca serios pe schele. Supraveghetorul le-a strigat oamenilor să îşi vadă de lucru. Voia încă zece pietre ridicate pe ambele părţi pînă la sosirea Stăpînului Khefren.

– Cum să terminăm piramida cînd Înălţimea Sa trebuie să sosească din moment în moment, nu ştiu! mormăia el scribului său. Sîntem în urmă cu o săptămînă şi căpitanul ăsta iar ne-a dat programul peste cap...

Senu s-a grăbit să dispară din faţa lor înainte ca aceştia să îşi aducă aminte că, în urmă cu o săptămînă, fusese adus înapoi chiar „de acel căpitan". Cu toate acestea, se simţea uşurat că se întorsese pe şantier în după-amiaza aceea fierbinte, că se afla sub cerul liber împreună cu Red, că era înconjurat de oameni care ziceau pe faţă ce aveau de zis şi care te

amenințau cu pumnii, nu cu vorbele. A privit în jur în speranța de a-l vedea pe Gef, dar nici urmă de el. Șlefuitorii *hemutiu* munceau de zor, dînd ultimele retușuri părții centrale, deja ridicate. Băieții se tîrau în urma lor, cu vase de apă, curățînd praful. Al nouălea nivel era aproape gata. În partea de est se făcuseră trepte, în cazul în care Stăpînul Khefren ar fi vrut să urce și să inspecteze ce se făcuse. Băieții din celelalte echipe făceau pariuri pe amulete: pînă unde o să urce Stăpînul Khefren, ce coroană o să poarte, cîte amulete, cîte inele, și alte lucruri de genul acesta.

Orele treceau încet. Tensiunea din aer era atît de grea, că puteai s-o atingi. Senu a luat un vas cu apă și, cu jumătate de inimă, a început să muncească alături de Patep și Teti, care, de emoție, uitaseră că nu trebuiau să discute cu el. Cei doi băieți stăteau în genunchi unul lîngă altul, ștergînd ultimele pete de mizerie de pe pietre și sporovăind întruna despre vizita regală, încercînd să îl impresioneze pe Senu cu ceea ce aflaseră. El însă nu auzea nimic din ce spuneau.

Apoi cineva a țipat.

– Vine! Uitați-vă! Este corabia lui!

Și toată lumea – muncitori, șefi de echipe, supraveghetori, scribi, băieți, meșteșugari – s-au grăbit către partea de est a piramidei, împingîndu-se fără milă pentru a prinde un loc cît mai bun. Senu, care se pierduse de Patep și de Teti, se pomeni înghesuit la colțul nordic, înconjurat de niște băieți pe care nu îi cunoștea. Îl înghionteau, țipînd și dînd agitați din mîini.

– Uitați-vă la *saper*-i! Cred că sînt cîteva sute acolo!

Senu se înfioră. O grămadă de *saper*-i în uniformă înconjurau templul de lîngă rîu şi păzeau cărarea de lîngă debarcader. Alţi *saper*-i erau aliniaţi de-a lungul drumului pe care Stăpînul Khefren urma să ajungă la piramidă. Alte vîrfuri de lănci străluceau sus, pe Zidul lui Amun, cîte o gardă, din doi în doi metri. Iar pe malul stîng al rîului fuseseră aliniate alte gărzi pentru a avea grijă ca, în timpul vizitei regale, să nu ancoreze nici un vas neautorizat. Aerul plin de praf s-a umplut deodată de uralele mulţimii de pe malul rîului. Senu şi-a pus mîinile streaşină la ochi. O corabie enormă, aurită, care strălucea ca soarele, se apropia de debarcader. O tendă aurie, cu dungi albastre îi ascundea pe pasageri de privirile lumii, dar era evident cine era la bord, din felul în care oamenii se îmbulzeau pe mal ca să îi întîmpine, aranjînd pe jos scînduri şi pînze pentru ca Stăpînul lor să nu calce în noroi. Din cauza mărimii sale, ambarcaţia se înclină uşor într-o parte şi din mulţimea care aclama se auziră cîteva înjurături şi ţipete speriate.

– Ar fi trebuit să vină într-o canoe! Ar fi fost mult mai uşor, zise rîzînd batjocoritor unul dintre băieţii de lîngă Senu.

Femeile aruncau cu petale de lotus pe pînzele de jos, în timp ce servitorii coborau pe mal, purtînd apărătoare de soare cu franjuri. Apoi, treptat, vocile s-au stins. Mulţimea care se întindea de la rîu pînă sus pe deal aştepta acum în tăcere. Emoţia era contagioasă. Senu înţelese cu stupoare că îşi ţinea răsuflarea.

Într-un tîrziu, Stăpînul Khefren a fost adus pe mal pe un tron de aur, cu picioare lungi, purtat pe umeri de patru bărbaţi cu capetele rase. Pe capul Stăpînului, a cărui bărbie ieşea în evidenţă datorită bărbii false, se clătina Dubla Coroană a Celor Două Regate. Însemnele puterii sale, sceptrul în formă de cîrlig şi biciul regal, erau încrucişate pe piept, iar *kilt*-ul pe care îl purta era plisat cu grijă în jurul genunchilor, după cum cerea protocolul regal. Stătea ţeapăn, cu privirea în faţă, ca o statuie vie.

Dealul răsună de un strigăt puternic.

– ACOPERIŢI-VĂ OCHII ÎN FAŢA STĂPÎNULUI KHEFREN CEL MARE! TAURUL CEL PUTERNIC! STĂPÎNUL CELOR DOUĂ REGATE! FIUL LUI RA!

Nimeni nu s-a supus. Toţi erau absorbiţi de parada regală. După ce Stăpînul a fost purtat pe mal, cinci *imakhu* foarte importanţi şi care purtau gulere aurii, cu roşu şi albastru, au coborît din corabie. Fiecare avea în mînă cîte un baston în vîrful căruia strălucea un simbol diferit. Senu a privit curios simbolurile, dar era prea departe pentru a putea distinge ceva. După *imakhu* au urmat douăzeci de tinere, îmbrăcate toate la fel, în veşminte albe şi strălucitoare, plisate după ultima modă, cu bijuterii de aur la urechi, în jurul braţelor şi gleznelor. Unele zdrăngăneau din sistre, unele băteau din palme, altele cîntau sau dansau. Purtătorii steagurilor s-au aliniat în faţa tronului. Apoi o fată, care avea cîteva fire de in albastru în păr, a adus un taur de un alb imaculat care avea prinsă la gît o ghirlandă din lotus alb, o floare rară.

Băiatul de lîngă Senu privi cu atenţie tronul.

– Iat-o! zise el, făcînd agitat semn cu mîna. O are încă! Eu aşa am zis! Ai să îmi dai două amulete! zise el, luîndu-l de mînă pe unul dintre băieţi. Prinţul Mikerinos încă are coada *ka*-ului!

Senu tresări. Se uită pe furiş la alaiul care ajunsese la intrarea de la templul lui Khefren. Tronul fusese aşezat pe pămînt şi statuia vie a coborît solemnă pe una dintre treptele albe şi strălucitoare. În umbra din spatele tronului, la fel de ţeapănă, stătea sosia Stăpînului Khefren, Prinţul, care era mai plinuţ şi mai mic de statură. Prinţul era şi el plin de aur, doar că pe cap nu purta coroană, în schimb, avea o coadă împletită cu o bucată de stofă albastră. Era greu să vezi bine de la o asemenea distanţă, dar lui Senu i se păruse că băiatul îşi băgase un deget sub gulerul care îi strîngea gîtul.

Pe moment, a fost cuprins de un val de simpatie.

– Red? zise apoi încet, privind în jurul său, străfulgerat de o idee îndrăzneaţă.

Băieţii de lîngă ei erau ocupaţi să schimbe amulete. Toţi ceilalţi încă erau cu ochii aţintiţi la parada regală.

– Red! zise cu nerăbdare Senu, făcîndu-şi loc prin mulţime.

Dintr-o dată, *ka*-ul lui şi-a făcut apariţia.

– Ţi-am spus să stai liniştit. *Ka*-ul Stăpînului Khefren este încă închis.

– Lasă asta acum! Poţi să vezi *ka*-ul Prinţului Mikerinos? Trebuie să fie pe-aici pe undeva, dacă Prinţul nu şi-a tăiat coada încă.

Red a făcut ochii mari.

– Nu pot să-i vorbesc *ka*-ului *Prinţului moştenitor!*

Senu suspină. Ar avea mari probleme, într-adevăr. Dar aveau deja atîtea, încît una în plus nu mai conta.

– Red! Fă-o! Spune-i *ka*-ului Prinţului Mikerinos să îi transmită tatălui său că Nemheb, căpitanul, plănuieşte să jefuiască piramida Stăpînului Kheops, că l-a omorît pe scribul Batahotep şi că a răpit o fată *hemutiu*, care se numeşte Reonet. Asta ar trebui să faci.

Red îl privea îngrozit.

– Nu pot să îi spun aşa ceva!

– Ba poţi! Prinţul Mikerinos nu este mort, nu? Care e problema? Faci asta şi nu trebuie să îţi mai faci griji în privinţa *ka*-ului Stăpînului Kheops.

Red întoarse capul către piramida din spatele lor, apoi privi din nou parada regală. Rînji.

– Uită-te la el ce aere îşi mai dă, snobul ăsta mic şi îndesat! O să fie distractiv!

– Red, să fii politicos! îi strigă Senu, brusc îngrijorat.

Dar *ka*-ul său plecase deja.

Alaiul regal, inclusiv Prinţul Mikerinos şi taurul, dispăruseră deja în templu. *Saperi*-i care păzeau templul şi rămăseseră tot timpul în poziţie de drepţi se relaxară, sprijinindu-se pe lănci. *Mertu* care se căţăraseră pe piramidă ca să aibă o privelişte mai bună aşteptau tolăniţi pe treptele scării, sporovăind şi rîzînd, împărţind între ei orz şi pîine. Se pare că, după miros şi feţele aprinse, avuseseră parte şi de ceva orz fermentat, dar supraveghetorii închiseseră ochii la

această încălcare a regulilor de pe şantier. *Saper*-ii au început şi ei să se înveselească, trecînd din mînă în mînă, pe furiş, o carafă cu orz fermentat. Între timp, supraveghetorul piramidei a decis că ar fi o idee bună ca una dintre echipe să facă o demonstraţie şi să ridice o lespede de jos, de la rampe pînă la cel de-al nouălea nivel, aşa ar putea să vadă şi Stăpînul Khefren cît de eficient era construită piramida lui. Cuprins de agitaţie ca totul să meargă bine, fără nici un fel de obstacol, se grăbi să organizeze cîte o echipă pentru fiecare nivel. Pentru momentul crucial al ridicării în vîrf, îi solicită pe Scorpioni şi se înfurie cînd auzi că jumătate din echipă, inclusiv şeful echipei, Sobek, dispăruseră în mod misterios.

Senu a crezut că s-or fi dus să mai găsească nişte orz fermentat şi nu s-a mai gîndit la ei. Era prea concentrat să vadă dacă Red intrase în templu după Prinţ. Totodată, se întreba ce reacţie va avea Mikerinos. Într-un tîrziu, alaiul regal a ieşit din templu şi a început să urce încet către şantier; Senu n-avea ochi decît pentru silueta aceea îndesată, cu coadă, care urma prin praf tronul, cu gulerul şi sandalele scînteiind în soare. Privirea aceea războinică a Prinţului însemna oare că Red îi vorbise deja *ka*-ului său? Iar Stăpînul Khefren, ai cărui ochi erau ameninţători, se pregătea să îi aresteze pe Senu şi pe Scorpioni?

Inima lui Senu bătea din ce în ce mai tare, pe măsură ce alaiul regal înainta. Dar, înainte ca Stăpînul să ajungă la piramidă, alaiul s-a oprit şi tronul a fost aşezat pe o piatră. Servitorii au ridicat un baldachin cu franjuri pentru a-l feri de soare pe Stăpînul Khefren,

în timp ce alţi servitori au început să îi facă vînt cu evantaie din pene de fazan. Un detaşament de *saper*-i drepţi şi vigilenţi au înconjurat imediat baldachinul regal. Femeile s-au oprit din zdrăngănitul sistrelor şi au începuit să chicotească, cu mîinile la gură, aruncînd priviri provocatoare muncitorilor asudaţi. Oamenii stăteau mîndri în faţa tronului, iar stegurile fluturau în vînt.

Patru dintre cei cinci *imakhu* au ieşit din alaiul regal şi s-au dus lîngă cea mai apropiată rampă. Prinţul Mikerinos i-a urmat, cu aceeaşi privire războinică. Senu a îngheţat. Dar Prinţul n-a dat atenţie publicului de pe piramidă, ci s-a dus să încerce dacă piatra destinată demonstraţiei se mişcă. Supraveghetorul i-a aruncat o privire furioasă Prinţului, punînd ostentativ mîna pe piatră, explicînd în acest timp procedeul unuia dintre *imakhu*.

Acum erau mai aproape şi Senu putea să vadă că simbolurile din vîrfurile bastoanelor demnitarilor reprezentau părţi ale unui cap de om. Bărbatul cu care vorbea supraveghetorul avea pe baston o ureche de aur. „Urechea" îl asculta pe supraveghetor cu o expresie plictisită, privind şantierul.

Imakhu-ul care avea pe baston nişte buze de aur l-a întrerupt pe supraveghetor cu un gest autoritar.

– Gura Regală îţi cere să termini cît mai repede această demonstraţie, declară el cu o voce impresionantă, asemănătoare vocii lui Sobek. Stăpînul Khefren s-a săturat de praf şi de căldură şi vrea să îşi continue turul.

– Nici Nasul Regal nu este obişnuit cu asemenea mirosuri, se strîmbă *imakhu*-ul cu un nas de aur pe baston.

Cel de-al patrulea *imakhu*, pe al cărui baston se vedea un uriaş ochi de aur, îl dădu la o parte pe Prinţ şi cercetă cu atenţie piatra, încercînd cu un deget delicat frînghiile. Se urcă pe rampă şi privi neîncrezător în sus, la piramida unde echipele aşteptau cu maşinăriile şi pîrghiile pregătite.

– Nu aş sta acolo, în locul dumneavoastră, domnule! zise nervos supraveghetorul. Au fost accidente...

– Accidente? îl repezi Gura Regală. Vrei să spui că aceşti *mertu* neîndemînatici au avut neobrăzarea de a lăsa să cadă una dintre pietrele Stăpînului Khefren?

– Nu neapărat aceşti oameni, domnule! se bîlbîi supraveghetorul, tulburat. Se apropie grăbit de Gura Regală şi îi făcu o plecăciune, apoi îşi aduse aminte că ar fi trebuit să se adreseze Urechii Regale şi, derutat, întoarse capul către primul *imakhu*, care privea încă şantierul: Doar ca o măsură de precauţie, înţelegeţi... domnule?

Gura Regală se uită mai întîi către Urechea Regală, apoi îşi îndreptă privirea către figura nemişcată de pe tron. Fără să-şi schimbe expresia feţei, Stăpînul Khefren plesni uşor din bici. Gura Regală oftă şi îl conduse pe Prinţul Mikerinos într-un loc mai sigur. Aşteptă ca Ochiul Regal să se îndepărteze şi el, bătu cu bastonul în piatră şi anunţă.

– Ochiul Regal va asista la demonstraţie. Puteţi începe!

Imediat s-au auzit pocnetele de bici ale şefilor de echipe, mai multe decît de obicei, şi muncitorii de pe rampă s-au repezit la frînghii. Piatra a scîrţîit, a trosnit şi a început să se mişte. Senu se uită din nou la Prinţ. Stătea lîngă *imakhu*, privind cu atenţie piatra. Observă că fruntea îi era plină se sudoare şi simţi din nou un val de simpatie. *Ka*-ul lui nu îi dădea nici un semn.

– Red! fluieră Senu. Trebuie să îi spui înainte ca piatra să ajungă în vîrf, altfel o să se întoarcă dincolo de Zidul Alb şi o să fie prea tîrziu!

De obicei, cînd vorbea cu Red, era precaut, nu însă şi de data asta. Toată lumea de pe piramidă se holba la ceea ce se întîmpla jos, urmărind în acelaşi timp demonstraţia şi baldachinul regal unde Stăpînul Khefren stătea în continuare nemişcat, ca o statuie de cupru. Servitorii îi făceau vînt cu evantaiele, iar Gura Regală ţinea o tavă de aur, de pe care lua cîte o curmală, o mînca pe jumătate, apoi potrivea cu foarte multă grijă cealaltă jumătate între buzele Stăpînului.

– Iar vorbeşti cu *ka*-ul tău, Coadă-Roşcată, îi şopti la ureche o voce amuzată şi Senu tresări speriat.

Senu se întoarse.

– Gef!

Băiatul arăta aşa cum îl ştia, un *mertu* frumos, plin de praf. Ochiul său purta încă semnul ultimei lor întîlniri, un cerculeţ străveziu. Senu îi aruncă o privire războinică la care băiatul îi răspunse cu un rînjet.

– Ce-ai mai pus la cale? Azi îl spionezi pe Stăpînul Khefren?

– Şşş!

Senu privi în jurul său neliniştit. Dar toţi erau absorbiţi de tronul pe care stătea Stăpînul celor Două Regate, la nici zece paşi de ei, şi totodată de spectacolul ridicării pietrei, aşa că nimeni nu era preocupat să asculte conversaţia celor doi băieţi murdari.

– Să ştii că pot să ţin un secret. Gef îl împinse pe Senu către partea de nord a piramidei unde era mai puţin zgomot: În ciuda a ceea ce ar putea crede Sobek.

Asta îi reaminti lui Senu că echipa Vulturilor îi înlocuise pe Scorpioni la ultimul nivel al piramidei. Îngrijorarea în ceea ce-l privea pe Red şi pe Prinţ spori. Se uită suspicios la Gef.

– Ce cauţi aici? Cum de ştiai de puterile mele *Heka?*

Gef oftă.

– Voi, *hemutiu*, nu sînteţi singurii care le aveţi. Am avut şi eu, într-adevăr, nu ca ale tale! îi zise, observînd expresia neîncrezătoare de pe faţa lui Senu. Mi-am tăiat coada cît de repede am putut. Tata a zis că altfel aş fi fost luat în templu, şi că noi, *mertu,* trebuie să muncim pe şantier ca să ne cîştigăm pîinea. Dar asta nu înseamnă că nu îmi aduc aminte cum era cînd le aveam. Cred că ai ceva probleme, Coadă-Roşcată, şi ţi-ar prinde bine un ajutor.

Senu îi aruncă băiatului o privire cercetătoare, întrebîndu-se dacă nu era vreo glumă.

– Ştii unde s-au dus Sobek şi tatăl tău? îl întrebă el.

– Nu sînt aici?

Băiatul privi încruntat în jurul său, în timp ce Patep şi Teti veneau în fugă spre ei, cu ochii strălucind de bucurie.

– Hei, Gef! îl salutară ei, bătîndu-l pe umăr. Ce cauţi pe-aici? Te-ai întors de tot?

Gef clătină din cap, uitîndu-se încă după Scorpioni.

– N-ar trebui să fiu aici. Dar nu se omoară nimeni cu munca acum, cînd ne vizitează Înălţimea Sa, aşa că m-am gîndit să vin pe-aici să văd ce se mai întîmplă. Cincizeci de lovituri, dacă mă prind că stau de vorbă cu voi. Rînji: Şefii chiar nu vor să ne vadă împreună. E în regulă, zise Gef, observînd că alţi băieţi îl priveau neîncrezători pe Senu. Nu o să vorbească. Ne înţelegem bine, nu-i aşa Coadă-Roşcată?

Senu era cuprins de griji. Probabil că Gef era printre puţinii care *nu* lucrau pentru Nemheb. Se aplecă peste margine, întorcîndu-şi capul către alaiul regal. Prinţul Mikerinos se întorsese sub baldachin, iar panglica lui albastră din coadă sărea în ochi, de undeva din umbrele din spatele tronului.

Gef chicoti.

– Coadă-Roşcată îl spionează pe Stăpînul Khefren.

– Nu-i adevărat!

– Dar să ştii că nu te uiţi unde trebuie, continuă Gef. La piramida bătrînului Kheops se întîmplă ceva. Am fost pe-acolo. Erau o grămadă de *medjay* negri care se furişau ca şi cum s-ar fi pregătit de un atac. Lăsă-l în pace pe Khefren, cu faţa lui de statuie!

Un fior străbătu tot corpul lui Senu. Întoarse capul, se uită la piramida impunătoare a lui Kheops, apoi din nou la Gef, amintindu-şi de ceea ce îi spusese Nemheb

înainte să-l trimită înapoi pe şantier şi totodată de modul misterios în care dispăruseră Sobek şi ceilalţi.

Dintr-o dată, totul începea să se lege. *Saper*-i care asigurau de obicei paza la Orizont fuseseră chemaţi alături de celelalte trupe pentru a păzi alaiul regal. Preoţii care de obicei se aflau în templul *ka*-ului Stăpînului Kheops se duseseră la rîu ca să împlinească sacrificiul taurului. Toţi ochii erau aţintiţi asupra oaspeţilor regali. Nimeni nu acorda acum nici cea mai mică atenţie piramidei de mult terminate din spatele lor.

– Oh, Ra! Ce *prost* am fost! exclamă Senu, sărind brusc în picioare. Bineînţeles că nu s-au dus după orz! Acum se întîmplă! *Chiar acum!*

Capitolul 13

TRĂDAREA

„Sînt un crocodil cufundat
în groază, sînt crocodilul
care ia prin jaf."

Incantaţia 88

Băieţii îl priveau buimăciţi pe Senu. În cealaltă parte a piramidei, oamenii de la marginea mulţimii începuseră să îşi întoarcă privirile.

Gef a fost primul care şi-a revenit. L-a apucat cu o mînă pe Senu, iar cu cealaltă a ridicat o pîine de jos. A rupt o bucată şi i-a astupat cu ea gura lui Senu, trăgîndu-l din faţa ochilor curioşi ai mulţimii.

– Ia-o încet, Coadă-Roşcată! Nu aşa de tare! *Ce* se întîmplă acolo?

Senu se înecă şi scuipă pîinea.

– Nu e timp! Trebuie s-o salvez pe Reonet!

Încercă să se gîndească o clipă. Nu-şi făcea speranţe că ar fi putut s-o salveze de unul singur.

Îi studie pe cei trei băieţi din echipa Scorpionilor, întrebîndu-se cît să le spună.

– Tu ştii ce au de gînd să facă tatăl meu împreună cu ceilalţi, nu? îl întrebă Gef. Spune!

Senu s-a gîndit că poate avea încredere în ei. Privind tot timpul neliniştit la piramida lui Kheops şi vorbind în şoaptă, le-a povestit băieţilor tot, pe nerăsuflate. Despre căpitanul Nemheb. Despre jaf. Tefen. Reonet. Absolut tot. Gef stătea pe vine, tăcut, rozîndu-şi o unghie murdară în timp ce asculta, cu faţa lui frumoasă nemişcată şi cu ochii aţintiţi la Senu. Ceilalţi doi rîdeau nervos.

– Şeful Sobek? izbucni Patep după ce termină Senu. Să jefuiască Piramida lui Kheops? Sigur că da! zise în bătaie de joc.

– Este adevărat! zise Senu. Din cauza asta am ajuns în echipă. Am puteri *Heka*. Eu ar trebui să-l momesc pe *ka*-ul Stăpînului Kheops afară din piramidă în timpul jafului, numai că acest lucru nu este posibil, pentru că acesta este închis, nu se ştie unde. Nu cred că Sobek şi ceilalţi oameni ştiu asta, şi acum e şi Reonet înăuntru. Nemheb pune la cale ceva, ceva rău, sînt sigur de asta! Trebuie să îl anunţăm pe Sobek! Mă ajutaţi?

Ceilalţi au izbucnit în rîs.

– Eu îl cred, zise Gef încruntat.

Băieţii s-au oprit din rîs; s-au uitat întîi la Gef, apoi la Senu, derutaţi, încercînd să înţeleagă dacă era vorba de o glumă.

Gef clătină din cap şi fluieră uşor.

– Eu ştiam că se pune ceva la cale! Tata s-a purtat atît de ciudat în ultima vreme! Nu am schimbat nici două vorbe cu el, de cînd s-a îmbolnăvit Coadă-Roşcată şi eu am fost mutat. Pînă acum însă n-am bănuit cît de serioasă era treaba! Acum este înăuntru, nu? Cu Sobek şi toţi ceilalţi? îl întrebă el pe Senu.

– Cred că da.

Gef privi cu ochii îngustaţi piramida din zare.

– Cred că ar trebui să ne ducem acolo, zise el.

– De ce? întrebă Teti, părînd alarmat.

– Ca să ne asigurăm că oamenii vor ieşi cu bine de-acolo, de-aia!

Răspunsul era atît de just. Senu clipi.

– Şi Reonet, le aminti el.

Gef rînji cu gura pînă la urechi.

– Stai liniştit, Coadă-Roşcată! Am văzut-o pe prietena ta la templu; *ka*-ul Stăpînului Kheops nu o să-i facă nimic unei asemenea făpturi.

Senu roşi şi se ridică în picioare, cu pumnii strînşi. Gef îl luă de braţ, trăgîndu-l înapoi.

– Trebuie să înveţi să te stăpîneşti, Coadă-Roşcată! O s-o scoatem de-acolo, stai liniştit. Ştiu o potecă ascunsă, dar vezi *saper*-ii? îi zise, arătînd către linia gărzilor regale care blocaseră drumul spre Piramida Stăpînului Kheops. Trebuie să fim atenţi. Purtaţi-vă firesc, nu faceţi mişcări bruşte. Mă duc să îi iau pe ceilalţi. Voi faceţi rost de nişte vase de apă goale. O să ne descurcăm noi.

În timp ce Patep şi Teti s-au îndepărtat grăbiţi să găsească nişte vase, Senu şi-a pus mîna streaşină la ochi, cercetînd linia gărzilor. Acestea stăteau nemişcate

asemenea unor statui din aramă, cu lăncile scînteind în soare, cu spatele la Promenada lui Kheops. Piramida se unduia în arşiţa după-amiezei. Cimitirul *imakhu* şi împrejurimile templului *ka*-ului păreau pustii, dar Senu nu-şi putea lua gîndul de la *medjay*-ii văzuţi de Gef. Erau acolo, chiar în acel moment, furişîndu-se în umbră, în jurul Orizontului. Reonet era şi ea acolo, prizonieră? Bineînţeles, Nemheb ar fi putut să îi trimită ca să îi ajute să scoată comoara. Dar avea o presimţire urîtă care îl făcea să creadă altceva.

– Red? zise el în şopată. Red, întoarce-te! Am nevoie de tine!

Acesta nu-i dădea nici un semn. Se uită în jos la alaiul Stăpînului Khefren. Baldachinul flutura în adierea vîntului. Aerul era plin de praful de la maşinăriile de ridicat pietre. Îl văzu pe Nasul Regal îndepărtîndu-se de Stăpînul său, în timp ce Prinţul stătea la umbră, mîncînd curmalele tatălui său.

Gef s-a întors cu opt flăcăi voinici după el, toţi şuşotind între ei, aprinşi la faţă. Patep şi Teti le-au dat jugurile şi vasele goale. Băieţii s-au aşezat pe margine, apoi cu multă grijă au început să coboare.

– Haideţi odată! strigă Gef, văzînd că Senu ezită. Acum cînd toată lumea e cu ochii la piatră!

Totul se întîmpla prea repede!

– Aşteaptă! îi răspunse Senu. Red nu e încă aici.

– O să ne prindă din urmă. Avem nevoie de tine, Coadă-Roşcată!

Gef întinse mîna, apucîndu-l de gleznă. Dacă nu sărea, cu siguranţă urma să cadă. Senu a ales să sară. După cîteva secunde, s-a pomenit alergînd după

ceilalţi, către gărzile care stăteau impasibile. Inima îi bubuia. Dar Gef a intrat fără frică printre doi *saper*-i, balansîndu-şi cu abilitate jugul şi dînd la o parte lăncile coborîte de aceştia cu repeziciune.

– Trebuie să mai iau apă pentru oameni! strigă el. Ordinele şefului. Mi s-a spus să mă grăbesc!

Şi o luă la fugă în direcţia cimitirului *imakhu*, zdrăngănind vasele goale. *Saper*-ii au aruncat o privire grupului de băieţi plini de praf care alergau după Gef de le sfîrîiau calcîiele şi i-au lăsat să treacă, chicotind.

– Aşa, alergaţi! le strigară ei. Altfel Stăpînul Khefren o să vă tragă în ţeapă.

Senu fugea cît de tare putea, simţind cum vasele îi lovesc genunchii şi praful îl zgîrîie pe gît. Era sigur că cineva o să dea alarma. Dar supraveghetorul era prea ocupat de demonstraţie, care ajunsese la partea ei cea mai periculoasă, ca să-şi mai facă griji în privinţa unor băieţi neascultători sau a *saper*-ilor, mulţumit că oamenii se comportaseră în general bine şi nu încercaseră să iasă din rînduri. Nimeni nu a observat că băieţii se furişaseră pe potecă şi alergau acum printre obeliscurile care se înălţau din cimitir, asemenea unor degete imense din piatră.

Ajunşi la Promenada lui Kheops, s-au oprit la umbră, gîfîind şi chicotind. Gef a azvîrlit vasele şi a început să-şi croiască drum printre sculpturile imense.

– Pe-aici, pe lîngă hipopotamul acesta, este un drum, zise el încet. Cînd ajungeţi sus, luaţi-o către piramidă. Ţineţi capetele în jos şi nu faceţi zgomot.

Senu nu venise niciodată atît de aproape. Mărimea sculpturilor de pe pereţi şi strălucirea culorilor îl

zăpăciseră. Dar n-avea timp de privit. Cineva îl împinse în sus şi Senu se pomeni balansîndu-se pe spinarea unui hipopotam gigantic din piatră, care ieşea din zidul care mărginea Promenada.

L-a urmat pe Gef, servindu-se de urechea hipopotamului ca ultimă treaptă. În vîrf, un mic zid înconjura Promenada pentru ca lumea să nu cadă peste margini. Unul după altul, băieţii au sărit peste parapet şi au început să meargă pe drumul neted de calcar, care ducea atît la templul de lîngă rîu al Stăpînului Kheops cît şi jos în vale, la templul *ka*-ului său, aşezat în umbra piramidei. Gef le-a făcut semn să-şi lase capul mai jos de parapet, ca nu cumva să fie văzuţi de cineva. Senu simţea fiori reci pe şira spinării; îi plăcea ideea de a se afla într-un loc interzis, dar în acelaşi timp era îngrozit la gîndul că ar fi putut fi prinşi.

– Şi *medjay*-ii? şopti el. Ce facem dacă încearcă să ne oprească?

– Nu ştim pînă cînd nu ajungem acolo, nu? Ochii lui Gef străluceau: S-ar putea să avem nevoie de nişte *Heka*, Coadă-Roşcată.

– Dar am nevoie de *ka*-ul meu pentru asta şi Red...

– Şşş! îi admonestă Patep. Tăceţi şi mergeţi!

Pînă să apuce să se dezmeticească, Senu s-a pomenit prins într-un şir de băieţi voioşi care fugeau după Gef cu spinările aplecate, îndreptîndu-se către partea de răsărit a strălucitoarei Piramide a lui Kheops. Ochii tuturor băieţilor scînteiau de parcă asta ar fi fost cea mai interesantă aventură din viaţa lor. Senu spera ca Red să fi stabilit legătura cu Prinţul

Mikerinos şi ca acesta să fi reuşit să discute cu tatăl său. Ce decizie avea să ia Stăpînul Khefren era o altă problemă, la care nici nu voia să se gîndească. Dar putea fi sigur că cel mai mare Stăpîn pe care Cele Două Regate îl avusese vreodată recunoştea adevărul dacă îl auzea?

Trecuseră de cimitirul *imakhu* şi în stînga lor se ridicau acum micile piramide ale reginelor, cînd aerul din faţa lui Senu a început deodată să se mişte. Ameţit deja de soarele care se reflecta în piatra albă, Senu făcu un pas greşit şi Patep intră în el.

– Nu te opri, şuieră băiatul. Dacă ne prinde cineva aici, sîntem pierduţi.

Dar Gef se oprise şi el. Privi precaut peste ambele margini ale parapetului.

– Nu se vede nimeni, le zise el. Trebuie să fie în spate. Treptele acelea duc către templul *ka*-ului, dar uşile sînt închise, deci nu are rost să coborîm pe-acolo. Iată ce facem...

Dar Senu nu a auzit planul lui Gef. Tocmai şi-l închipuia pe *ka*-ul Stăpînului Kheops apărînd mînios din umbra scării din faţa lor, cînd Red şi-a făcut apariţia şi s-a aruncat ca o furtună la pieptul lui Senu.

– Întoarce-te! Pleacă de-aici! Oh, Senu, e de rău! Stăpînul Khefren *ştie deja!* Omul cu limbă de şarpe i-a spus!

Înainte ca Senu s-apuce să îi anunţe pe ceilalţi, s-a auzit un vuiet sălbatic şi partea de nord a deşertului s-a învolburat într-un vîrtej de nisip.

Ce s-a întîmplat după aceea a fost o învălmăşeală de nisip, strigăte şi umbre, doar pe jumătate vizibile

care alergau agitînd lănci şi ciomege. Din locul în care se aflau, băieţii au văzut tot. Se pare că sute de *saper*-i aşteptaseră ascunşi în partea de nord a piramidei lui Kheops. Săpaseră nişte gropi în nisip, nu foarte adînci, se acoperiseră cu mantiile, apoi mai puseseră nişte nisip deasupra şi rămăseseră nemişcaţi, confundîndu-se cu dunele. *Medjay*-ii lui Nemheb, cu siguranţă, fuseseră trimişi să dea alarma în momentul în care oamenii ieşeau. În cîteva momente au înconjurat piramida. La început, nu şi-au dat seama unde săpaseră Scorpionii tunelul ca să intre. Dar ţipetele alarmate şi îngrozite ale oamenilor, amestecate cu un zgomot asurzitor în partea de nord a piramidei i-au făcut cunoscut acest lucru. Lui Senu i s-a părut că recunoaşte urletul lui Sobek. Apoi, la colţul piramidei, a apărut un *mertu* acoperit de praf, împleticindu-se, cu capul în jos, dînd agitat din mîini, urmărit de doi dintre *medjay*-ii lui Nemheb. În spatele lor se vedeau doi *saper*-i cu lăncile întinse. La un moment dat, bărbatul s-a oprit să îşi tragă sufletul. *Medjay*-ii l-au ajuns din urmă şi l-au lovit cu bîtele, trîntindu-l la pămînt.

Gef se albi la faţă.

– Tată! Şi, imediat, sări peste parapet, aterizâ în nisip, se ridică şi începu să alerge către *medjay*-ii care-l prinseseră pe Adjedd. Opriţi-vă! urlă el, aruncînd cu pietre în *medjay*. Lăsaţi-l în pace!

Saper-ii s-au întors surprinşi către el şi următoarea piatră a lui Gef l-a lovit pe unul dintre ei drept în faţă. Acesta a dus mîna la obraz şi a văzut că îi curgea sînge. A privit sîngele, a îndreptat sulița către Gef şi

a dat un ordin. Doi *saper*-i s-au apropiat de Gef şi l-au prins de mîini. L-au trîntit la pămînt lîngă tatăl său şi i-au legat strîns mîinile la spate.

– Trebuie să îl ajutăm! strigă Patep, cu un picior deja peste parapet. Haideţi!

Ceilalţi băieţi au mormăit. Dar l-au urmat pe Patep, au adunat repede nişte pietre pe care apoi le-au aruncat cu urlete sălbatice în *saper*-ii din faţa lor. Senu rămăsese sus, ghemuit, privind scena îngrozit. L-a văzut pe Patep doborît la pămînt dintr-o lovitură, apoi pe Teti căzînd dintr-o dată, lovit în picioare cu lancea. Ceilalţi băieţi au scăpat mai uşor. Furia şi disperarea nu însemnau nimic în faţa unui regiment de *saper*-i regali bine antrenaţi.

– Fugi, prostule! ţipă Red, împingîndu-l atît de tare, încît Senu a fost la un pas să cadă peste parapet. Nu-i lăsa să te prindă şi pe tine!

Senu se ţinea de stîncă, aşteptînd încă să zărească agrafa turcoaz a lui Reonet, undeva, în toată învălmăşeala aceea de nisip, trupuri şi bîte. Era prea tîrziu ca să mai fugă, oricum. Doi *saper*-i, care-i văzuseră pe ceilalţi băieţi sărind jos, se căţăraseră deja pe zid şi veneau către el, rînjind amuzaţi. Alţi doi urcau scările din direcţia templului *ka*-ului, prinzîndu-l la mijloc.

– Prea sus pentru tine, fiule? îi zise unul dintre ei, aruncînd o privire amuzată la coada lui Senu. Ce cauţi aici? Nu ştii că nu ai voie să pui piciorul pe Promenada Stăpînului Kheops – fie ca al său *ka* să umble liber pe unde voieşte – o dată ce pe-aici a trecut *sahu*-ul său?

Brusc, lui Senu i s-a făcut rău. Aruncă o privire peste parapet pe unde săriseră şi ceilalţi. Era destul de înalt, dar căderea nu era periculoasă.

Apoi privi *saper*-ii, cu inima cît un purice.

– Eu... eu nu voiam decît să îl văd mai bine pe Stăpînul Khefren...

– Fii atent la el! strigă de jos unul dintre *medjay*. Este băiatul acela de care ne-a zis căpitanul Nemheb, cel care are *Heka*.

Rîsul *saper*-ului se topi dintr-o dată. Îndreptă sulița către Senu şi ceilalţi îi urmară exemplu. Simţea cum i se zbate stomacul. Încercă să rîdă, întinzînd mîinile a nedumerire.

– *Heka? Eu?*

Saper-ii se priviră. Senu ridică ochii către piramida care strălucea în lumina soarelui. De unde se afla aproape că putea să vadă hieroglifele dăltuite la bază, în granitul de culoare roz, repetate pe toate cele patru părţi. Nu putea să le citească pe toate, dar Batahotep îi bătuse atîta la cap pe elevii săi, an de an, pînă cînd învăţaseră mesajul pe de rost:

„Eu, Kheops, Stăpîn al celor Două Regate, am făcut acest loc de veci într-un loc neîntinat, unde nimeni nu a mai avut mormînt, pentru a proteja bunurile celui care şi-a urmat *ka*-ul. Oricine îl va pîngări şi va intra în el cu gînduri necurate va fi judecat de Cel Mare."

– Red, şopti el. Dacă poţi să faci ceva, acum e momentul! Orice, aşa cum ai făcut în morminte...

– Taci! îi porunci căpetenia *saper*-ilor. Fără vrăji! Şi-a rezemat sulița de zid şi a desfăcut o frînghie de la brîu. A făcut un pas către Senu, privindu-l cu părere

de rău. Îmi pare rău, fiule, dar nu vrem să avem necazuri. Întoarce-te!

Senu s-a ridicat pe parapet, a închis ochii şi a sărit. A căzut în nisip cu un zgomot şuierător. S-a ridicat în picioare şi a luat-o la fugă. *Medjay*-ii tatuaţi, temîndu-se de *Heka,* s-au dat la o parte din faţa lui. Un şir de *saper*-i i-au blocat retragerea către rîu. Senu a alergat în cealaltă parte, către colţul nordic al piramidei, unde fuseseră duşi Gef, Adjedd şi ceilalţi prizonieri.

Scorpionii îşi săpaseră tunelul la marginea uneia dintre galeriile pentru bărci. Galeria era acum înconjurată de o mulţime de lănci pregătite de atac. Era o capcană bine gîndită. Prinşi asupra faptului, oamenii care fuseseră în piramidă şi se tîrîseră să iasă cu sacii plini de comori nu au avut ce să facă decît să se întoarcă. Majoritatea bărbaţilor, cu feţele răvăşite, predaseră deja sacii oamenilor lui Nemheb.

Oricum, primiseră din plin loviturile de bîtă şi fuseseră trîntiţi la pămînt pentru ca *saper*-ii să le poată lega mîinile la spate. *Saper*-ii păreau că se feresc de Sobek, care era mai voinic, avea un cuţit în mînă, şi ai cărui ochii străluceau plini de furie. Dar erau prea mulţi, aşa că şeful de echipă a fost repede dezarmat, iar mîinile i-au fost legate la spate. Apoi doi *medjay* au început să-l bată, lovindu-l cu bîta sălbatic, cu o eficienţă rece şi metodică care i-a tăiat răsuflarea lui Senu. Gef ţipa, lovea şi scuipa gărzile, dar imediat a fost ridicat şi aruncat în galerie. Cea mai mare parte dintre băieţi fuseseră prinşi şi azvîrliţi şi ei în acelaşi loc. La margine fusese adunată comoara, un morman uriaş de aur care scînteia luminînd feţele oamenilor.

Ochii lui Senu alunecau îngroziţi pe feţele prizonierilor, dar Reonet nu era printre ei.

Reuşi să mai treacă de un *saper*, alergă la margine şi se strecură înăuntru. Red îl urmă repede în galerie, încercînd să îl tragă afară.

– Ce faci? îi strigă el. Ieşi de-aici, dacă nu vrei să îţi stea capul într-o ţeapă, alături de ale celorlalţi!

Senu părea de neclintit.

– Trebuie să o găsesc pe Reonet!

Galeria era plină de umbre aurii şi de oameni care gemeau. Piramida se ridica deasupra capului său, străpungînd cerul. Senu nu se simţise niciodată atît de mic şi de neajutorat. Gef îl privi cu un ochi, celălalt ochi, umflat şi vînăt, era închis. Felul în care îi legaseră mîinile era înfiorător.

– Reonet este înăuntru, şopti Senu, trecînd pe lîngă el. Trebuie să o scot de-aici.

Un licăr în ochi – însemna oare că îl aproba? În umbrele din fundul galeriei, Sobek zăcea nemişcat, plin de răni şi de sînge. Spera ca şeful de echipă să fie încă în viaţă. *Medjay*-ii, care erau ocupaţi să ia ultimele părţi ale comorii de la prizonieri, nu l-au observat la început pe Senu. Dar, în timp ce se furişa către piramidă, o mînă neagră îl apucă de umăr.

– Nu îl atinge pe băiatul acela! îi strigă cineva. Are *Heka*.

Strînsorea slăbi şi Senu se eliberă.

Se vedea deja gura tunelului. Era mic şi strîmt şi cobora abrupt sub piramidă. Senu se cufunda încet în întunericul care mirosea a sudoare şi a ars. Reuşi să coboare zece trepte în necunoscut, în timp ce umerii

îi atingeau tavanul jos, apoi se opri. Tremura din toate mădularele. Nu avea nici un rost, nu avea ce să facă. Umbra unui *medjay* bloca deja intrarea. În orice moment se aştepta să vină la el şi să-l scoată de acolo.

– Îmi pare rău, Reonet, suspină el.

Apoi o voce familiară, metalică strigă de la marginea grotei.

– Nu vă obosiţi să îl urmăriţi pe băiat! N-are ce să facă. O să îl prind eu mai tîrziu.

Senu îngheţă.

– Aţi strîns tot aurul pe care trădătorii l-au furat de la Stăpînul Kheops? continuă vocea. Bine! Puneţi o scară acolo. Vreau să verific înainte să sosească Stăpînul Khefren. Nu putem să avem încredere în aceşti *mertu*. E posibil ca vreunul dintre ei să fi înghiţit ceva. Trebuie să fie bine controlaţi. Preoţii au o metodă. Dureroasă, cred, dar scursorile care îndrăznesc să violeze piramida Stăpînului lor merită să sufere înainte să moară.

– Nemheb! şuieră Senu, cu pumnii încleştaţi şi ochii în lacrimi. Pot să pun pariu că voia să ne trădeze chiar de la început!

– Oamenii sînt imprevizibili, îi confirmă Red, părînd o flacără, aşa cum plutea în lumina de la capătul tunelului.

Senu respiră adînc şi înfruntă întunericul.

– Red? şopti el. Poţi să o întrebi pe Moon unde este Reonet?

Ka-ul făcu un semn negativ din cap.

Senu îşi muşcă buza.

– Atunci nu ne mai rămîne decît să căutăm prin toată piramida.

Nu s-a gîndit că lucrurile puteau să se înrăutăţească. Dar în momentul în care, făcînd un pas şovăitor în întuneric, a pus mîna pe zidul aspru, a auzit un muget sinistru şi totul s-a transformat într-o masă de praf şi moloz.

– Nu! ţipă el, încercînd să se întoarcă.

Red îl trase înapoi, apucîndu-l cu mîinile sale acum aproape materiale.

– Nu, Senu! Nu te duce! O să fii strivit!

Îngrozit, Senu şi-a acoperit capul cu mîinile. Nu s-a mişcat pînă cînd nu s-au stins ecourile, lăsînd o linişte densă şi neagră care îl strîngea la fel de rău ca pielea de hipopotam a *medjay*-ului. Brusc, i s-a făcut frig.

– Sînt încă aici, zise Red, lipindu-se de el în întuneric ca un om în carne şi oase. Nu eşti singur. O să te scoată de-aici, o să vezi.

Dar Senu, cufundat în întunericul absolut din mormîntul Stăpînului Kheops, nu reuşea să găsească nici un motiv pentru care ceilalţi să facă asta.

Capitolul 14

UȘA[1] *KA*-ULUI

„Am venit aici, de la orizont, pentru a-mi înfrunta dușmanul."
Incantația 11

Senu nu știa exact cît timp se tîrîse, plin de sudoare, prin întuneric. Îndeajuns pentru a avea coșmaruri cu ochii deschiși; îl vedea pe *ka*-ul Stăpînului Kheops ieșind din sarcofag și venind mînios la el ca să-l pedepsească pentru că i-a violat mormîntul. Era conștient de fiecare piatră de deasupra sa, o greutate atît de uriașă care îl făcea să-i țiuie urechile. Din tavan se prelinse un alt șuvoi de moloz, amintindu-i de pericolele imediate la care era expus acolo. Își scutură capul și urechile și se forță să se tîrască mai departe prin tunel.

---

[1] Ușă simbolică, pe care se scriau incantații și care făcea legătura între cele Două Lumi. (n.tr.)

Red stătea aproape.

– Aş putea să mă duc şi să vorbesc din nou cu Prinţul Mikerinos, se oferi el.

– Nu! Nu mă lăsa! ţipă Senu, simţind cum i se strînge stomacul de frică.

– Ar putea să ne ajute. Să-l pună pe tatăl său să deschidă uşa principală.

– Nemheb, oricum, o să împiedice acest lucru.

– Da, cred că da, oftă Red.

În sfîrşit, tunelul începea să se niveleze. În acelaşi timp, Senu a observat că în faţa lui se vedeau scînteind uşor nişte bucăţi albastre de piatră. Aerul s-a învolburat pe undeva, aducînd un miros de ars. Senu a tresărit. Însă nu s-a oprit să se gîndească dacă ar fi posibil să existe vreo ieşire către centrul piramidei, ci a continuat să se tîrască, din ce în ce mai repede. Lumina albastră scînteie şi ceva pufos îi atinse ceafa. Ţipă uşor, apoi începu să rîdă uşurat. Nu era decît o frînghie suspendată în ceaţa aceea albăstrie, atît de stranie, la capătul căreia atîrna suportul pentru picior. Probabil că Sobek nu mai avusese timp s-o strîngă.

Refuzînd să se gîndească de unde venea lumina aceea albastră, Senu se folosi de frînghie pentru a se ridica. Urcuşul a fost mai uşor decît s-ar fi aşteptat. La capătul frînghiei se afla un pasaj înalt, în pantă, în care lumina albastră se revărsa ca o apă. A urmat un al doilea pasaj care l-a cufundat într-un întuneric deplin. Lui Senu i se făcuse inima cît un purice. S-a tîrît cu urechile ciulite pînă la următorul cot din faţă. Bîzîitul se auzea aici şi mai tare, acoperindu-i bătăile inimii.

– Reonet? şopti el.

– Reee... onnn... ettt... se întoarse ecoul, repetat într-un mod atît de straniu, ca şi cum camera din spate ar fi fost plină de fantome care îl luau în bătaie de joc.

Înfiorat, a trecut repede pe lîngă intrarea întunecată. Lumina venea din spatele unui bloc masiv de piatră din vîrful pantei. Piatra închidea capătul pasajului, dar nu ajungea de tot pînă jos, lăsînd o deschizătură destul de largă prin care ar fi putut să se strecoare un copil.

– Reonet? strigă Senu ducîndu-şi mîinile la gură şi ghemuindu-se în dreptul deschizăturii.

Ecourile înfundate s-au lovit de zidurile nevăzute şi s-au întors întretăiate. „Reee... onnn... Ree... onnn... etttt", urmate de un sunet care îl îngheţă pe Senu. Zgomotul unui metal căzut pe piatră.

– Este *ka*-ul Stăpînului Kheops!

Plecă de lîngă piatră, căutînd cu ochii ceva pentru a astupa deschizătura, chiar dacă asta însemna să rămînă fără lumină. Îl trecuseră brusc sudori reci. Uitase. Granitul nu era o barieră pentru *ka*-uri.

– Este în regulă, şopti Red. Nu mai este acolo.

– N-ai zis că era închis? se încruntă Senu.

– Este... dar nu mai e în sarcofag.

Vocea lui Red părea nedumerită. Lui Senu inima îi bătea mai tare acum. Privi piatra.

– Atunci cine este acolo, Red? Ce e cu mirosul acesta de ars? *Şi de unde vine lumina?*

– Om? *Ka*-ul său, buimăcit încă, tremura: Rănit?

Senu nu se gîndise la asta. Zgomotul acela de metal...

– Şarpele de Nemheb a închis-o acolo!

Se strecură prin deschizătură, gîndindu-se în acelaşi timp ce s-ar fi întîmplat dacă piatra ar fi căzut de tot cînd el s-ar fi aflat înăuntru. Era mai compactă decît şi-ar fi închipuit. După prima piatră, a urmat o a doua, apoi o a treia, cu puţin mai mică decît celelalte două. Umerii abia îi încăpeau, iar pielea jupuită îl ustura îngrozitor. Reuşi să treacă şi privi în jurul său, ridicat doar pe jumătate, în defensivă.

Se afla înăuntrul unei camere dreptunghiulare, ai cărei pereţi lustruiţi scînteiau în nuanţe purpurii în lumina aceea stranie. Era ca şi cum ar fi intrat în stomacul unei bestii enorme care s-ar fi hrănit cu metal; camera era plină de grămezi de aur. Atît de mult aur! Cuferele fuseseră deschise şi conţinutul lor vărsat pe podea. Coliere delicate, brăţări grele, pentru mîini şi pentru glezne, agrafe, vase, platouri, statui... rubine sclipitoare şi smaralde mai mari decît pumnul lui Senu... toate scînteind atît de ciudat în lumina care se răspîndea din sarcofagul din mijlocul camerei.

– Fii atent! îl atenţionă Red, apărînd în spatele lui.

Senu privi cu groază capacul întredeschis al sarcofagului. Capacul era mînjit cu funingine. Înăuntru, cineva gemea.

Se repezi fără să stea pe gînduri nici o secundă.

– Reonet!

Dar nu era ea, bineînţeles. Ştia asta chiar dinainte să vadă picioarele rahitice şi corpul înghesuit lîngă *sahu*.

– P... Pehsukher?

Piticul a întins mîinile sale mutilate şi l-a apucat de încheietura mîinii. Braţul său era plin de arsuri ciudate – patru curbate, tăieturi fumegînde încă arzînd cu o flacără albastră.

– Unde este? gemu Pehsukher, începînd imediat să tuşească.

Tot corpul lui Senu a fost străbătut de un tremur nervos, înţelegînd de unde venea mirosul de ars. Nici nu putea să se uite la carnea arsă a piticului.

– Unde este Reonet? îl întrebă el.

– Cine l-a luat?

– Unde este Reonet? insistă Senu, încercînd să desprindă degetele piticului de pe braţul său. Înăuntrul sarcofagului se zărea *sahu*-ul Stăpînului Kheops. Feşile din jurul gîtului fuseseră desfăcute.

– Trebuie să îl aducem înapoi... murmură Pehsukher... n-am ştiut...

– *Unde este Reonet?* strigă Senu, eliberîndu-se.

Mîna lui începuse să ardă în locul unde fusese atinsă de foc. Duse braţul la piept, privind piticul care gîfîia de spaimă şi mînie.

În sfîrşit, Pehsukher părea că a auzit. Se ridică anevoie din sarcofag şi se lăsă pe podea. Îşi rezemă capul de granit şi se încruntă la Senu, cu expresia lui înspăimîntătoare, de orb.

– Ce cauţi aici, băiete? Nu ţi-am spus să te fereşti? Pleacă de aici, acum cît mai poţi!

– Aş vrea, dar nu am cum să mai ies! Tunelul s-a prăbuşit. Toată lumea a fost arestată. Nemheb ne-a trădat. Şi Reonet este încă pe-aici, pe undeva.

Se întrerupse, suspinînd neputincios.

Camera se întuneca pe măsură ce focul de pe mîna piticului se stingea. Piticul oftă.

– Prietena ta nu este aici. Mă tem că Nemheb te-a minţit.

– Poate se află încă în Camera Oarbă din casa lui Nemheb, zise Red cu voce stinsă. Aşa s-ar explica de ce nu-l găsesc pe Moon.

Furia care îl cuprinsese din cauza propriei neputinţe topi o parte din frică. Senu lovi cu piciorul o carafă de aur, zvîrlind-o către perete. Cîteva platouri şi pocale se rostogoliră zdrăngănind.

Pehsukher îşi întoarse capul.

– Se pare că au plecat în grabă, zise el, masîndu-şi braţul. Cred că s-au speriat rău cînd le-am apărut în faţă. Ai văzut comoara pe care au luat-o din piramidă?

– Da...

Piticul se aplecă spre el.

– Era şi un gîndac mic cu un lanţ? Cam aşa de mare? Şi cu nişte incantaţii gravate pe el? Cu ochi albaştri, strălucitori?

Senu clătină din cap, gîndindu-se că piticul o luase razna. Imediat însă îngheţă.

– Un gîndac... vrei să spui un scarabeu, nu?

Piticul dădu din cap afirmativ.

– Nemheb a luat ceva de la prizonieri?

– N-am văzut... dar a controlat comoara. Zicea că vrea să controleze înainte de sosirea Stăpînului Khefren.

Pehsukher oftă din nou.

– Cred că asta înseamnă că l-a luat. Dacă aş fi fost mai atent, dacă aş fi avut mai multă grijă înainte să îl desfac! Nemheb îl voia de cînd şi-a dat seama de puterea pe care putea să i-o dea. Cînd a aflat că împreună cu Stăpînul Kheops a fost îngropat un scarabeu de templu, tentaţia a devenit prea mare. Nimeni dintre noi nu bănuia că ar putea încă să aibă puteri. Este vina mea, ar fi trebuit să controlez înainte.

Închise ochii, gemînd uşor.

O grămadă de lucruri începeau să capete sens. Senu privi camera de înmormîntare prin care Red se unduia, curios, înconjurat de tot acel aur.

– Aşadar, asta voia Nemheb. Tot ce a făcut, a fost numai pentru o amuletă idioată!

Imediat piticul se ridică. Începu să tuşească din nou şi un firicel de sînge i se prelinse pe bărbie.

– Din păcate, nu e doar o simplă amuletă. Incantaţiile nu au servit la nimic; *Ka*-ul care era închis a reuşit să mă lovească. Îşi atinse semnele de pe braţ şi scînci: Este foarte, foarte supărat. Cred că pentru moment nu mai are putere, însă dacă amuleta este vreodată deschisă... Clătină din cap. Mă întreb al cui *ka* este, bietul de el! Să fii îngropat într-o piramidă, să rămîi aici pentru totdeauna!

– *Ka*-ul regal, zise Senu în şoaptă.

Pehsukher încremeni.

– *Ce ai zis?*

– Este *ka*-ul Stăpînului Kheops. *Ka*-urile morţilor au încercat să mă avertizeze acum şase ani – Cel Mare era blocat, dar Red m-a făcut să uit asta. Nu mi-am amintit decît aseară în Camera Oarbă a lui

Nemheb, cînd Red nu a fost cu mine ca să-mi alunge coşmarul, dar eram prea supărat ca să înţeleg ce voiau să spună... Dar cînd Reonet a fost la templul de lîngă rîu i-a auzit pe preoţi vorbind despre un *ka* regal închis într-un scarabeu. Ea a crezut că era vorba de *ka*-ul Stăpînului Khefren, dar ei nu se refereau la cineva în viaţă! Trebuie să fie cel al Stăpînului Kheops. Red a ştiut tot timpul că acesta era închis în sarcofag, numai că nu înţelegea cum. Cel puţin, dacă nu mai este aici, nu mai sîntem în pericol de a fi atacaţi. Încercă să zîmbească, apoi privi semnele de pe braţele lui Pehsukher şi începu să se simtă din nou rău.

Bătrînul pitic şuieră printre dinţi.

– Oh, Ra! Dacă acest *ka* scapă vreodată, o să vrea să afle cine a îndrăznit să îl închidă şi o să pustiască Cele Două Regate! Dar nu-i nimic! O dată ce Nemheb află că scarabeul nu este gol, va încerca să îl deschidă. Circulă un zvon printre cei care se opun templelor că vrăjile pot fi rupte dacă se sacrifică un *ka* liber. E o prostie, bineînţeles, dar asta nu o să-l oprească pe Nemheb să încerce şi mi-ai spus că o are încă prizonieră pe prietena ta...

Senu îl privi cu groază pe pitic.

– Sacrifciu? zise el încet. Vrei să spui că o s-o sacrifice pe *Moon?* Dar asta o s-o omoare pe Reonet! Trebuie să îl oprim!

Pehsukher mormăi.

– Da, tu trebuie să faci asta, şi repede!

Se ridică în picioare şi începu din nou să tuşească. Începu să meargă prin încăpere, palid şi abia ţinîndu-se pe picioare, pipăind deschizătură. Înjură.

– Piatra o să blocheze intrarea. Trebuie să îl găsiţi pe Nemheb şi să luaţi scarabeul de la el pînă nu e prea tîrziu. Du-l la preotul Ankhsheshonq la Templul Soarelui. El o să ştie ce are de făcut. Repede, pe-aici, înainte să se blocheze ieşirea.

Senu se repezi după el, îngrozit la gîndul de a rămîne închis în camera mortuară. Nu că ar fi contat în care parte a piramidei ar fi fost blocaţi din moment ce oricum nu aveau cum să iasă.

– Ce facem, luăm o brăţară de-a Stăpînului Kheops şi începem să săpăm? zise el. Sau ar trebui să trecem prin pereţi aşa cum face Red?

Se forţă să rîdă, dar nu reuşi să scoată decît un piţigăit ascuţit.

– Mai curînd prin pereţi, îi spuse piticul cu voce înăbuşită, chinuindu-se să treacă pe sub pietre. Totuşi, o să ai nevoie de puţin ajutor.

– Nu-l asculta, zise Red cu o voce ciudată. Nu este sigur.

Senu îl urmă pe Pehsukher, întrebîndu-se dacă auzise bine.

– Ce ai spus?

– Am spus că e mai simplu prin perete. În timp ce îşi continuau anevoie drumul prin pasaj, piticul spuse cu calm: Odată am fost gata să trec printr-unul, dar acum am rămas fără *ka*, pentru că mi-a îmbătrînit mintea. Nemheb s-a gîndit că, dacă eu puteam să intru aici prin tunelul *ka*-ului, i-ar fi fost mult mai uşor decît să

organizeze un jaf. Am făcut prostia să accept şi a fost un eşec. Dar aş fi putut s-o fac la vîrsta ta, fără probleme. Incantaţiile de pe uşile *ka*-urilor din templu sînt bune şi eu o să te ajut cît pot. Prima uşă este aici.

Ajunseseră la micul pasaj cufundat în întuneric. Braţul lui Pehsukher care ardea era ca o lampă. Lumina albastră se reflecta pe pietre. Bîzîitul care încetase cît timp fusese în camera de înmormîntare începea din nou să se audă.

– Ce e acolo? întrebă Senu încet, şovăind.

– Ţi-am spus, prima uşă a *ka*-ului. Sîntem în inima piramidei. Ascultă! Asta înseamnă *Heka*. Puterile se manifestă în astfel de locuri, fie că vrem, fie că nu.

Cel puţin, nu încerca să îi spună lui Senu că este norocos.

Camera era goală, cu excepţia unei firide largi în partea de est, înconjurate de o arcadă de aur, pe care erau gravate incantaţii, ce scînteiau într-o lumină albastră. Pehsukher îl împinse pe Senu către arcadă. Dincolo de arcadă nu era multă lumină, dar se putea vedea că firida era făcută din piatră masivă.

– Tunelul duce în jos, către templul *ka*-ului, îi zise Pehsukher. Nu ar trebui să ai prea multe probleme. *Heka* ta este puternică acum şi *ka*-ul tău este tînăr.

Senu privi înfiorat incantaţiile. Înţelese că piticul nu glumea deloc.

– Nu! Red veni în faţa lui şi îl împinse cu mîinile lui, incredibil de materiale: Este periculos!

Senu se încruntă. *O ieşire.*

– Red... dacă ştiai că este posibil, de ce nu mi-ai spus dinainte?

Tonul fusese mai tăios decît ar fi vrut, plin de disperarea de a o găsi pe Reonet înainte ca Nemheb să îi facă vreun rău.

Spre surpriza lui, *ka*-ul său nu a dispărut şi nici nu s-a supărat. A lăsat doar capul în jos ca un elev pe care bătrînul Batahotep l-ar fi luat la rost.

– Te rog, Senu! Nu mă obliga să fac asta, zise Red. Mi-e frică să nu te pierd.

– Şi mie mi-e frică. Dar trebuie să încercăm.

Îşi îndreptă spinarea şi privi hotărît arcada.

– Ce am de făcut?

Pehsukher i-a zîmbit. A întins mîna şi, aşa cum făcuse în prima noapte de *Akhet*, cînd se aflau lîngă mormintele *hemutiu*, şi-a pus degetele sale dolofane pe fruntea lui Senu. Senu a început să tremure din toate mădularele, aşteptîndu-se să leşine aşa cum i se întîmplase atunci. Dar de data asta nu el, ci piticul s-a prăbuşit la pămînt.

– Du-te! gemu el. Acum!

Senu întinse mîinile către pitic, dar Pehsukher clătină din cap.

– Asta e ultima dată cînd trec de cealaltă parte a graniţei dintre cele Două Lumi. Nu o să mă mai întorc. Ţi-am dat ultimele mele puteri. Du-te!

Senu privi plin de deznădejde umbrele din spatele arcadei.

– Dar eu nu ştiu cum să folosesc incantaţiile.

Pehsukher se cutremură de cîteva ori, scoase un ultim geamăt şi rămase nemişcat. Arsurile de pe braţ

erau acum închise la culoare şi reci. Încăperea se întunecase.

– Nu! Senu căzu în genunchi lîngă pitic: Tu trebuie să mă înveţi! Nu muri, te rog, nu muri! Nu ştiu ce am de făcut!

– Tot ce ai de făcut este să crezi, se auzi o voce blîndă. Du-te alături de *ka*-ul tău, băiete! Staţi aproape unul de altul... nu vă despărţiţi... o să fie bine!

– *Ka*-ul omuleţului s-a întors, îi şopti Red. Ascultă-l!

Red îi luă mîinile într-ale lui. Senu stătea nemişcat. Apoi începu să strălucească. Focul albastru se răspîndea în corpul său ca un şuvoi de apă rece, în braţele lui, în inimă, pe picioare; nu mai simţea podeaua. Foarte încet, Red a început să meargă în spate, către firidă, împingîndu-l din spate către zid. Pe măsură ce se apropiau, Red îl strîngea tot mai tare. Apoi *ka*-ul său a dispărut în piatră şi Senu s-a dat înapoi, cuprins brusc de panică.

– Închide ochii, îl sfătui *ka*-ul lui Pehsukher. Ţine-te bine de mîinile *ka*-ului tău. Ca şi cum ar fi un om. Ca şi cum ai merge prin aer, nu prin stîncă. Trebuie *să crezi*, Senu! De-asta a fost construit acest loc. Poţi s-o faci... poţi s-o faci... poţi s-o faci...

Senu a închis ochii. Frica s-a topit. Mîinile *ka*-ului său erau solide, asemenea mîinilor unui om. Piatra de sub picioarele lui a început să se facă moale, de parcă era nisip. Simţea printre pleoape o lumină verde-albăstrie, foarte puternică. Continua să meargă înainte, dincolo de firidă. Un moment de linişte. Apoi o uşă enormă, grea, s-a deschis în faţa lui. Cel mai ciudat

era că, deşi Senu ţinea încă ochii închişi, avea impresia că merge pe o alee cu palmieri care se legănau într-o adiere caldă, chiar în apropierea rîului, dincolo de care se întindeau nesfîrşite cîmpii verzi. Oamenii care lucrau pe cîmpii îi făceau semne cu mîna. Copilaşii alergau pe lîngă el, arătînd cu degetul coada lui şi chicotind veseli. Iar la umbra copacilor stăteau nişte creaturi ciudate, doar pe jumătate oameni. Umbra unei făpturi cu aripi, mai mare decît orice pasăre pe care o văzuse, trecu prin dreptul soarelui.

Senu şovăi curios să vadă ce era. Dar Red l-a tras mai departe la cea de-a doua uşă enormă care s-a deschis asemenea primei uşi, gemînd uşor. De cealaltă parte a uşii incantaţiile străluceau în albastru. Se închise repede, cu un mic zgomot înfundat. Aerul era rece aici, se simţea un miros de tămîie şi mîinile *ka*-ului său erau din nou imateriale. Senu şi-a întins braţele către Red, şi-a pierdut echilibrul şi a căzut într-un vas plin de curmale.

A deschis ochii şi a privit uimit şirurile de coloane tăcute din templul părăsit; apoi s-a întors către peretele din spatele lui. Uşa *ka*-ului era acolo, exact cum i-o descrisese tatăl său, pictată cu incantaţii. Şi-a dat seama că stătea într-una dintre ofrandele lăsate de preoţi pentru *ka*-ul Stăpînului Kheops. Luă o curmală, apoi o puse la loc, începînd deodată să tremure cu tot corpul.

– Noi tocmai... eu... tu...

– Am reuşit. Vocea lui Red suna obosită, dar triumfătoare: Sîntem încă împreună.

Senu se uită către uşi şi auzi vocea unui *saper*. Se scuturâ.

– Trebuie să ieşim de-aici, Red!

Ka-ul rînjea.

– Nu intra în panică, îi zise el. Oamenii cu suliţe păzesc tunelul, nu templul. O să te ajut să ajungi la casa omului cu limbă de şarpe. Dar dacă deschide scarabeul, eu nu mă mai bag. Nu mă voi apropia de *ka*-ul furios al nici unui Stăpîn mort, orice mi-ai spune!

Capitolul 15

SCARABEUL DE TEMPLU

„Privirea întunecată a Celui
Mare a căzut asupra ta."
!ncantaţia 35

După teribila şi neobişnuita călătorie prin tunelul *ka*-ului, lui Senu i s-a părut foarte simplu să ajungă la casa lui Nemheb, deşi gîndul că ar fi putut să fie prins nu i-a dat pace tot drumul. Noaptea se lăsase de ceva timp şi peste tot mişunau o grămadă de *saper*-i. Dar Red mergea în faţa lui, atent la *saper*-i, iar uşile templului *ka*-ului se deschiseră uşor din interior. Nu peste mult timp, Senu s-a trezit alergînd sub cerul înstelat către templul de lîngă rîu. A luat una dintre canoele ancorate între picioarele statuii Stăpînului Kheops, a traversat rîul fără nici una dintre problemele pe care le avusese înainte şi şi-a urmat drumul în amonte pe lîngă mal, aproape de trestii. Cîteva gărzi au strigat la

el în momentul cînd a ajuns pe cursul principal al rîului, dar nimeni nu s-a luat după el.

Apoi a lăsat canoea, a trecut în fugă pe lîngă trei dintre *medjay*-ii lui Nemheb, s-a furişat pe uşă deschisă şi s-a oprit să îşi tragă răsuflarea într-un hol cu dale albastre, minunîndu-se de uşurinţa cu care ajunsese acolo.

– De ce nu a încercat nimeni să mă oprească, Red? întrebă el, gîfîind încă.

Ka-ul său, care răspîndea încă o lumină albastră, mormăi ceva despre *Heka*, despre răul din Tărîmul Visurilor şi ceva complicat despre incantaţiile de pe uşile *ka*-urilor.

– Nu mai contează, zise Senu clătinînd din cap. Trebuie s-o găsim pe Reonet. Unde este Nemheb?

Red, tăcut, îi arătă cu mîna o direcţie. Senu începu să alerge pe holuri, urmărit de privirile servitorilor lui Nemheb. Cîţiva au strigat după el să se oprească, dar părea că le este teamă să îl atingă, aşa că s-au lipit de pereţi şi i-au lăsat cale liberă. O femeie speriată scăpă tava. Senu se împiedică de vasele şi de pocalele care se rostogoliseră pe jos, intrînd direct în ea. Se dezmetici şi se grăbi după Red. În spatele lui, se auzeau strigătele îngrozite ale servitoarei.

N-avea timp să se gîndească de ce femeia părea atît de speriată. A coborît cîteva trepte către un hol subteran, luminat de flăcările torţelor unde doi *medjay* negri stăteau în faţa uşii închise, cu braţele încrucişate la piept.

Red s-a strecurat nevăzut printre ei, a dispărut pe uşă, apoi s-a întors, tremurînd.

– Are amuleta preotului, îi şopti *ka*-ul său. Senu, fii atent!

Senu a înaintat cîţiva paşi, apoi s-a oprit. *Medjay*-ii au tresărit, pregătindu-şi lăncile de atac.

– Lăsaţi-mă înăuntru!

Rămase uimit de propria voce, profundă, de parcă nici nu era a lui. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Dar frica din piramidă fusese atît de mare, încît cei doi războinici Kuş, tatuaţi pe faţă, nu i se păreau mai înspăimîntători decît două pisici furioase.

Cei doi îl priviră cu suspiciune.

– Este important, zise Senu. Căpitanul Nemheb mă aşteaptă.

– Stăpînul a zis să nu deschidem nimănui această uşă, zise *medjay*-ul mai înalt, revenindu-şi înaintea celuilalt.

– Oh, eu ştiu totul despre scarabeu, zise Senu, cu mîinile încrucişate la piept, înfruntîndu-l cu privirea. O să se înfurie rău dacă nu îi spuneţi că sînt aici.

Cei doi se uitară unul la altul, şovăind.

– Străluceşte cu lumină albastră, zise celălalt încet.

– Stăpînul nu a pomenit nimic de nici un băiat.

– Îţi asumi riscul? Ai tu grijă de el şi intru eu.

Medjay-ul mai înalt părea încă neîncrezător, dar aprobă cu un semn din cap, îndreptînd în acelaşi timp lancea către Senu. Celălalt deschise uşa şi imediat Senu simţi un fum usturător, roşu şi dens. Lumina din încăpere era roşie ca sîngele. Murmurul sinistru care se auzea dinăuntru s-a întrerupt brusc atunci cînd s-a deschis uşa.

– Parcă v-am spus că nu vreau să fiu deranjat! Sper că e ceva într-adevăr important.

Senu auzi vocea dură ca metalul a lui Nemheb.

Medjay-ul care rămăsese cu Senu strănută din cauza fumului şi lancea alunecă într-o parte. Într-o secundă băiatul se strecură pe uşă, înainte ca *medjay*-ul să-l mai poată opri. Red mai răspîndea încă o lumină albastră. Şi palmele lui Senu erau albastre, aşa că băiatul începu să bănuiască motivul pentru care toţi se fereau de el. Îşi puse mîna la nas şi aruncă o privire neliniştită prin încăperea subterană.

Nemheb stătea în faţa unui altar de granit roşu, pe care erau sculptate inacantaţii peste tot. Din tavan atîrnau de lanţuri vase cu tămîie şi lumînări în formă de mîini care sufocau cu fumul acela roşu şi dens întreaga încăpere. Pe podea erau aşezate în cerc mai multe lămpi care sclipeau ca nişte stele portocalii într-o furtună de nisip. Nemheb, cu pieptul gol, era leoarcă de transpiraţie. La gît, agăţat de un lanţ gros de aur, avea amuleta cu scarabeul de care îi vorbise piticul. Aripile erau roşii, dar ochii străluceau cu o lumină intensă, albastră. Nemheb tocmai încerca să o deschidă cu un ac. Reonet nu era acolo.

Senu ezita.

– Cum ai ieşit de-acolo? îl întrebă Nemheb încet, holbîndu-se la el.

– Spune-i că prin tunelul *ka*-ului, bineînţeles, îi şopti Red.

Nemheb se albi la faţă.

– Nu se poate... nici măcar Pehsukher nu a reuşit... Îl fulgeră cu o privire şi puse acul deoparte. Îi

zîmbi *medjay*-ului, care se grăbise să vină după Senu, dar se oprise lîngă uşă, văzînd că stăpînul său face incantaţii: Lăsaţi-ne, le zise Nemheb. Blocaţi uşa pe-afară! Nimeni nu intră sau iese de-aici pînă nu spun eu.

După ce *medjay*-ii au plecat, Nemheb a zîmbit din nou şi s-a apropiat de altar.

– Aşa deci, zise el, punînd o mînă pe umărul lui Senu. Ai puteri *Heka* mai mari decît bătrînul meu pitic? Perfect! Să înţeleg că el a fost cel care ţi-a spus cum să foloseşti tunelul? Se pare că Sobek s-a grăbit să creadă că piticul acesta poate fi ucis foarte uşor. Oricum, nu mai avem nevoie de bătrînul Pehsukher. O să fii bine răsplătit, dacă mă ajuţi, Senu! Pentru început, poţi să deschizi amuleta asta. E o adevărată pacoste şi se pare că nu prea ştiu cum se face.

Senu se zbătu din „îmbrăţişarea" lui şi se refugie în spatele pietrei roşii.

– Unde este Reonet? îl întrebă el. Ce i-ai făcut? Chiar îţi închipui că o să te ajut după ce ne-ai trădat şi m-ai lăsat închis în piramidă?

– Hai, hai linişteşte-te! îi spuse Nemheb şi se încruntă. Încă nu te-ai obişnuit cu *Heka* şi eşti puţin nervos; aşa era şi bătrînul Pehsukher la început. Nu-i puteam lăsa pe *saper*-i să te aresteze, nu? Aveam de gînd să te scot din Orizont de îndată ce se ivea ocazia.

– Tot aşa cum aveai de gînd să îl aduci pe tata de la Caracta lui Knum? Senu îl privi cu ochi scînteietori, plini de ură: Şi cum aveai de gînd să ajuţi familiile muncitorilor, să le dai o parte din aur?

– Ar trebui să fii mai recunoscător după tot ce am făcut pentru tine; am păstrat secretul puterilor tale *Heka* şi tot eu am fost cel care ţi le-a trezit. Dacă nu aş fi fost eu, nu ai fi putut să foloseşti tunelul, să nu uiţi asta, zise Nemheb, cu buzele strînse.

– Dacă nu ai fi fost tu, nu m-aş fi aflat în piramidă.

Nemheb oftă.

– Bine, o să jucăm dur, dacă aşa vrei. O să îţi spun de ce trebuie să mă ajuţi. Vocea suna ameninţătoare acum. Pentru că, dacă nu deschizi acum scarabeul, o s-o omor pe scumpa ta prietenă. Ajunge doar un simplu ordin dat *medjay*-ilor care aşteaptă afară.

– Nu îl deschide! zise Red alarmat.

Senu simţi fiori reci pe şira spinării. Dar, cel puţin, ştia că Reonet era în viaţă.

– Nu ştiu cum se deschise, zise el, trăgînd de timp.

Nemheb zise furios.

– Nu te cred! Cu puterile tale *Heka* poţi face tot ce vrei. Numai să nu mai răspîndeşti zvonuri răuvoitoare despre mine. Clătină din cap: Eşti atît de naiv, Senu! Tu chiar credeai că Prinţul o să dea atenţie *ka*-ului unui *hemutiu* oarecare? Acum hai să fim puţin inteligenţi, ce zici? Deschide amuleta şi îţi las prietena în viaţă. De fapt, ea şi *ka*-ul ei ar putea să ne ajute să verificăm amuleta.

Un zîmbet crud îi apăru pe faţă. Senu îşi încleştă pumnii. Ochii strălucitori ai scarabeului îi atrăgeau privirea. Albaştri. Arzători. Mînioşi. Şi Nemheb voia să deschidă amuleta? Apoi a înţeles tot. Nemheb nu numai că habar n-avea de ceea ce se afla înăuntru, ba, mai mult, credea că este goală. Cu siguranţă, el

credea că amuleta se închisese în timpul jafului şi că nu era nici un pericol dacă era deschisă.

Inima lui Senu a luat-o la trap, întrevăzînd ocazia de a-i juca o festă, cea mai bună dintre toate.

Lăsă capul în jos, ascunzîndu-şi expresia feţei.

– Vă rog, domnule, îi zise cu o voce tremurătoare. Nu-i faceţi rău lui Reonet.

Nemheb îl privi cu ochi răi.

– Aaa, deci chiar îţi pasă de ea? Începusem să mă îndoiesc, după gluma pe care ai făcut-o cu băieţii *mertu*. Ce drăguţ! Bine, dacă tu deschizi amuleta, o să mă mai gîndesc. Aş putea să o ţin aici şi să te servească cît timp tu o să mă serveşti pe mine. Ce zici, ţi-ar plăcea?

Senu putea să îşi imagineze reacţia lui Reonet la asta. Dar îşi ascunse dezgustul, încercînd să zîmbească. Nemheb chicoti, ducînd-şi mîna la lanţul greu de la gît.

– Nu, păstraţi-l, domnule... Eu nu vreau să îl ating. O să îl deschidă Red. Nu-i aşa, Red? zise, întorcîndu-se către *ka*-ul său care tremura din toate mădularele şi clătina din cap, îngrozit.

– Ai înnebunit? L-ai auzit pe omuleţ. Trebuie să o ducem la preotul *sem* ca s-o deschidă fără nici un pericol.

– Poţi s-o deschizi sau nu?

Ka-ul continua să tremure.

– Eu... poate.

– Atunci, fă-o! Altfel Nemheb o s-o omoare pe Reonet, iar noi o să fim oricum obligaţi s-o deschidem.

Zîmbetul crud al lui Nemheb se lăţi. Auzea doar părţi din conversaţia lui Senu şi îi plăcea ce auzea. Senu încerca să găsească o modalitate prin care să îl facă pe Red să înţeleagă ce avea de gînd.

– Red? şopti el. Îţi aduci aminte de blestem? Cel Mare ar trebui să cunoască tot adevărul.

Red îl privi lung.

– Vrei ca eu să îi spun *ka*-ului Stăpînului Kheops a cui a fost ideea jafului, nu?

Senu dădu din cap afirmativ, încercînd să pară învins.

– Nu avem de ales.

Ka-ul său privi amuleta de la gîtul lui Nemheb şi rînji.

– Bine. Ar putea să meargă. Dar fii pregătit s-o iei la fugă, îi zise el.

Red se duse lîngă Nemheb. Şoptind ceva încet, întinse mîinile lui imateriale către amuletă. Senu îl privi pe Nemheb, arătîndu-şi toată ura adunată.

Căpitanul zîmbi.

– Ştiu că mă urăşti, Senu, zise el. Şi Pehsukher începuse să mă urască. Dar am nevoie de cineva cu *Heka* şi nu e neapărat nevoie să mă placi ca să faci pentru mine ceea ce trebuie. Eu pot să îţi ajut familia şi prietenii. Sînt sigur că atunci cînd vei avea timp să te gîndeşti, o să îţi dai seama că această cooperare este benefică pentru toată lumea.

Nu a mai apucat să asculte minciunile pe care Nemheb urma să i le spună. Se auzi un oftat ca şi cum aerul s-ar fi resemnat. În tăcerea adîncă, arip-

ile scarabeului, care scînteiau în fumul din încăpere, s-au deschis.

– Jos! strigă Red, aruncîndu-se la podea.

Senu s-a ghemuit lîngă altar şi şi-a acoperit capul cu mîinile. Se auzi un muget asurzitor şi toată camera se umplu cu o lumină albastră orbitoare. Nemheb începu să ţipe.

O rafală de vînt s-a pornit în încăpere, fluturîndu-i coada lui Senu şi stingînd lămpile. Nişte gheare imense, de mărimea unei canoe... aripi imense, albastre... o coadă lungă, cu solzi... Lumina era tot mai puternică. Senu îşi lipi faţa de piatră şi închise ochii, dar continua să vadă. Nemheb ţipa întruna, în timp ce vîntul bătea tot mai tare, iar lumina devenea obositoare. Din tavan cădeau praf şi tencuială. Apoi, brusc, ţipetele au încetat.

Precaut, Senu a deschis un ochi. Aripi albastre pluteau în aer, îndreptîndu-se lin către altarul plin de tencuială. Nemheb nu se vedea nicăieri.

Uşa s-a deschis şi cei doi *medjay* s-au repezit înăuntru. Au aruncat o privire la masacrul din faţa lor şi au luat-o la fugă strigînd. Casa întreagă s-a umplut de ţipete. Tremurînd încă, Senu s-a tîrît în genunchi pînă la altar. Pe podea un petic fumegînd cuprins încă de flăcări albastre indica locul în care se aflase Nemheb. Amuleta ardea legată încă de lanţ, dar aripile scarabeului erau rupte.

O secundă a rămas nemişcat. Apoi o parte din tavan s-a crăpat şi Red s-a repezit la Senu, încercînd să îl împingă cu mîinile lui spectrale.

– Fugi!

Nu era nevoie să i se spună de două ori. A rupt o bucată de pînză din *perizoma*, şi-a înfăşurat-o pe mînă ca să se protejeze de flăcări, a luat amuleta spartă din foc şi a dispărut pe uşă, alăturîndu-se mulţimii de servitori care voia să iasă din casă. Toată lumea se îngrămădea, dădea din mîini, în timp ce zidurile şi coloanele se prăbuşeau în jur. Era la jumătatea scării cînd şi-a adus aminte.

– Reonet! exclamă, privind cu disperare cărămizile care cădeau în jurul său.

– Pe-aici! îi zise *ka*-ul său.

– Dar cum...?

– Moon zice că este aici. Repede!

Senu n-avea timp de pierdut cu explicaţiile. Şi-a croit drum prin mulţimea cuprinsă de panică şi l-a urmat pe Red pe o altă scară, cu cîteva trepte, care ducea într-un alt hol subteran. I se părea cunoscut.

– Aici m-a ţinut! A fost tot timpul lîngă mine şi eu nu am ştiut.

– Grăbeşte-te!

O parte din tavan căzuse. S-a urcat pe grămada de moloz, tuşind, simţind că se sufocă din cauza prafului care îi cădea în cap. Măcar putea să vadă pe unde merge, datorită razelor lunii care pătrundeau prin gaura din tavan. Alergă la uşa pe care Red i-o indicase. *Ka*-ul său intră prin ea, apoi se întoarse.

– Este acolo! Dar doarme! Oh, repede, Senu, zise el.

Dormea? În toată zăpăceala de-acolo? Simţi cum i se strînge stomacul de groază. Dacă Red se înşelase şi Reonet nu dormea, ci era moartă? Deschise uşa şi intră.

Reonet era ghemuită într-un colţ, cu obrazul lipit de incantaţiile de pe perete. Părul îi acoperea ochii, iar degetele îi erau pline de sînge.

– Moon?... zise ea, deschizînd ochii somnoroasă. Apoi îl recunoscu pe Senu şi încercă să îi zîmbească: Senu! Ştiam că o să vii.

Senu o îmbrăţişă. Nu îi păsa de ce credea ea sau de cît de rău urma să îl sîcîie Red în legătură cu asta. O strîngea tare, cu obrajii plini de lacrimi.

– Credeam că ai murit! Nemheb a încercat să mă închidă în piramidă, dar Pehsukher mi-a zis cum să folosesc uşile *ka*-urilor şi Red m-a scos de-acolo... *Ka*-ul Stăpînului Kheops l-a omorît pe Nemheb... ar fi trebuit să îi auzi ţipetele... pene albastre peste tot... iar Gef, şi Sobek, şi ceilalţi au fost arestaţi! O să fie duşi în spatele Zidului Alb şi vor fi traşi în ţeapă... din vina mea... trebuie să îi ajutăm...

– Mi-e foame... Reonet plîngea şi ea. Mor de foame, Senu... Am crezut că Moon nu o să se mai întoarcă niciodată. Mi s-a rupt agrafa... agrafa mea albastră... fusese a mamei mele, ştii. Dar Moon s-a întors! S-a întors cînd am avut nevoie de ea, s-a întors...

În timp ce Senu privea în jur, întrebîndu-se cum de o văzuse Moon în ciuda incantaţiilor de pe pereţi, o altă parte din hol s-a prăbuşit.

– Nu e timp! îl întrerupse Red, trăgîndu-l de coadă pe Senu. Trebuie să ieşiţi de-aici amîndoi. Acum!

Afară haosul era şi mai mare. Servitorii care fugiseră din casă tremurau în grădina lui Nemheb, privind uluiţi vîrtejul albastru care se ridica spre cer, amestecînd moloz, vase, bucăţi de tavan, platouri, cupe, haine scumpe din pînză, tot ceea ce se găsea în casa lui Nemheb. Vîntul se roti de cîteva ori, tot mai sus, apoi începu să scuipe obiectele. Oamenii, care priveau uimiţi, începeau să fie cuprinşi de spaimă. S-au auzit cîteva ţipete disperate şi toţi au început să fugă spre rîu, acoperindu-şi capetele cu mîinile. Cîţiva au sărit în apă, alţii pe bărci şi canoe. Din cauza panicii, mulţi nici nu erau în stare să cîrmească, aşa că erau imediat luaţi de curent. Dar ajungînd la cotitura care marca proprietatea lui Nemheb, bărcile s-au oprit, toţi chinuindu-se să le întoarcă, ţipînd şi arătînd cu mîna în spatele lor.

Reonet reuşise să ia un vas cu fiertură de orz din casă. Înfuleca lacom, continuînd să alerge; lichidul gros şi negru i se prelingea pe bărbie, pătîndu-i rochia. Trebuie să fi fost fermentat, întrucît ochii îi străluceau şi începuse să sughiţe. Dar în timp ce fugeau de-a lungul malului, în sus, a început să bată un vînt neobişnuit de puternic. Palmierii se îndoiau, iar apa întunecată se învolbura cu valuri albicioase în lumina lunii. În noapte răsună un pocnet scurt, acompaniat de mugetele hipopotamilor şi de ţipetele gîştelor. Senu îngheţă.

– Reonet! Stai! Se întîmplă ceva!

– Este vîntul stîrnit de *ka*-uri! îi strigă Red în ureche. Au aflat adevărul şi acum vin dublurile lor umane.

La început Senu nu a înţeles. Apoi i-a văzut. Rîul se umpluse de siluetele negre a sute de vele: corăbii imense destinate să aducă piatră pe şantier, vasele elegante ale supraveghetorilor şi ale scribilor, canoe din trestie cu vele improvizate pe loc pentru a prinde vîntul... Înghesuită pe aceste ambarcaţii, părea că s-a adunat toată suflarea de la Locaşul Adevărului. *Mertu* cu umerii zdreliţi alături de *hemutiu*, bărbaţi cu nevestele lor, prunci cu cozile *ka*-urilor într-o parte alături de ceilalţi copii, scribi şi şefi de echipe.

– Au intrat în grevă! zise Reonet, cu aceiaşi ochi aprinşi, aruncînd vasul gol. Hai! O să prindem vîntul dacă ne grăbim!

Senu clătină din cap, aşteptîndu-se parcă să se trezească în aşternutul lui, cu lampa arzînd lîngă el şi cu Red care să îi spună că nu a fost decît un vis urît. Vîrtejul albastru se stinsese undeva, în spatele lor, dar totul părea încă ireal.

Reonet îl luă de mînă şi îl trase lîngă cel mai apropiat debarcader, apucînd într-o clipită frînghia unei bărcuţe, chiar de sub nasul unui servitor speriat.

– Chestii importante la Palat! îl informă ea, stricînd însă efectul vorbelor cu un rîs nestăpînit.

Bărbatul părea pregătit să se lupte cu ea pentru barcă. Îl văzu însă pe Senu şi se dădu înapoi, ducînd repede mîinile la amuletele pe care le avea la gît şi murmurînd o rugăciune.

– Ce-o fi păţit toată lumea? strigă Senu. De ce se uită aşa la mine?

– Chiar eşti idiot, nu? Reonet se urcă în barcă şi ridică vela cu un sughiţ. Crezi că poţi să foloseşti uşa unui *ka* şi să rămîi acelaşi?

– Dar nu m-am schimbat.

Ea clătină din cap.

– Poate, în privinţa tîmpeniei. Hai, vino! Nu mai pot s-o ţin mult cu vîntul ăsta.

Senu se uită neîncrezător la armada[1] în mişcare.

– Cred că ar trebui să mă întorc acasă. Cred că mama că e deja înnebunită şi...

Reonet îl apucă de încheietură şi îl trase în barcă.

– Vrei sau nu să îl aduci înapoi pe tatăl tău? îi zise ea. Asta e singura ta şansă de a-i vorbi Stăpînului Kheops! Aşază-te! Nu pot să ţin cîrma dacă îmi stai cu coada aia în faţă.

Fiind în pericol să cadă, Senu se aşează. Reonet cîrmea micuţa ambarcaţie cu abilitate şi îndrăzneală. Înainte să apuce să se dezmeticească, s-au pomenit navigînd între o barcă mare încărcată cu lespezi albe de calcar pentru şantier şi o flotilă de canoe din trestie. Vîntul şuiera prin pînzele întinse şi umflate. Raţele sălbatice începuseră să zboare speriate din cuiburile lor, fîlfîindu-şi aripile în noapte. Senu tresări şi se uită în sus cu o senzaţie deloc plăcută, amintindu-şi de penele albastre din celula lui Nemheb.

Unul dintre băieţii din canoe îi făcu semn cu mîna. Tresărind uşor, Senu îl recunoscu pe Iny.

---

[1] Flotă (n.tr.)

– O să facem o petiţie Stăpînului Khefren ca să le dea drumul hoţilor *mertu!* îi strigă el. Voi doi unde aţi fost? Aţi pierdut toată distracţia!

Reonet luă un pumn de noroi de pe fundul bărcii şi îl aruncă în el.

– Hei! ţipă Iny, lovit din plin în obraz.

Ceilalţi au rîs şi au început să se joace cu vîslele în apă, stropindu-se unii pe alţii. Păreau că nu îşi dau seama de gravitatea situaţiei. Nici adulţii nu erau mai breji. Oamenii se strigau între ei în timp ce vîntul îi purta tot mai repede.

Senu s-a prins cu mîinile de marginile bărcii şi a privit înfiorat în susul rîului. Cerul se lumina repede, iar dunele începeau să prindă formă. Pe malul vestic, puţin mai în faţă, Zidul Alb strălucea rozaliu în zorii dimineţii, înalt, frumos şi înfricoşător. Sus, pe zid, scînteierile lăncilor în soare indicau poziţiile gărzilor regale.

Se gîndea la Stăpînul Khefren care era prea important ca să stea de vorbă personal cu supuşii săi şi la planul lui atît de prosteasc de a-l pune pe Red să contacteze *ka*-ul Prinţului Mikerinos. Pierdere de timp, pentru că Nemheb îşi împrăştiase deja otrava care ajunsese la Urechea Regală.

– Red, zise el în şoaptă. Red, fă-i să se întoarcă! O să îi omoare! Fă-i să plece de-aici!

Ka-ul său clătină din cap.

– Nu pot. *Ka*-urile lor sînt prea furioase. *Ka*-ul Stăpînului Kheops le-a instigat. E prea tîrziu ca să mai poţi face ceva, Senu. Prea tîrziu.

Capitolul 16

PROCESUL

„Vin la tine și mîinile
mele aduc Adevărul, iar
inima mea e neprihănită."
Incantația 183

În timp ce armada se îndrepta către adăpostul de la Zidul Alb, vîntul stîrnit de *ka*-uri s-a domolit. Sute de pînze roșii în lumina răsăritului au cotit către malul vestic. Ochii *saper*-ilor îi urmăreau în tăcere de pe creneluri. Se părea că gărzile aveau de gînd să îi lase să ancoreze. Dar, deodată, se deschise o poartă și o haită de patrupede slăbănoage țîșni afară.

Reonet încremeni.

– Dau drumul cîinilor! Cu toți oamenii de-acolo!

Senu simți un gol în stomac. Pe malul îngust, între apa care se retrăgea și Zidul Alb, încă în umbră, un sat întreg de corturi strîmbe fusese ridicat pe noroiul uscat. Oameni murdari, îmbrăcați în zdrențe, dormeau afară, înfășurați în rogojini. Senu tresări

puternic, dîndu-şi seama că aceştia erau cerşetorii de care îi vorbise Nemheb, cei care trăiau cu resturile aruncate peste Zid, de la Palat. Mulţi nu se treziseră încă. Peste aceşti oameni lipsiţi de apărare a năvălit haita de cîini, lătrînd întărîtaţi.

Rogojinile şi corturile răsunară de ţipetele îngrozite ale oamenilor. În acelaşi moment gunoiul strîns de dimineaţă a fost aruncat peste Zid, sporind confuzia generală. Văzînd pîinea uscată şi fructele putrezite care se împrăştiaseră pe jos, cerşetorii au uitat de fugă şi s-au repezit la mîncare, tîrîndu-se în patru labe şi bătîndu-se cu cîinii pentru fiecare bucăţică. Mîrîielile cîinilor şi ţipetele de durere ale oamenilor muşcaţi umpleau aerul dimineţii. Gărzile priveau nepăsătoare scena de pe crenelurile însorite şi lipsite de pericole.

– Crezi că aşa fac în fiecare dimineaţă? o întrebă Senu pe Reonet, imaginîndu-şi-o pe mama lui şi pe Tamuway cu cele două fetiţe ale sale tîrîndu-se în noroi, printre cîinii mari şi fioroşi.

– Bineînţeles că nu, îi zise Reonet clătinînd din cap. Încearcă numai să ne sperie.

Senu nu era atît sigur. Dar demonstraţia îşi atingea scopul. Armada începuse să ezite, oamenii priveau scena îngroziţi, cu vîslele ridicate în sus.

– Voi cei care veniţi de la Locaşul Adevărului! strigă un *saper* de pe Zid. Întorceţi-vă la treburile voastre! Altfel, înainte de apusul lui Ra, familiile voastre vor ajunge aici, alături de cerşetori!

– Vezi? suspină Reonet, cu mîinile ei albe încordate pe vîslă. Hai să le arătăm că nu glumim deloc.

Aranjă pînza şi îndreptă micuţa barcă spre cel mai apropiat debarcader. Senu, a cărui inimă parcă bubuia, a luat o vîslă, s-a aplecat peste margine şi a împins cealaltă ambarcaţie. Red plutea neliniştit în faţa lui, împiedicîndu-l să vadă.

– Fă şi tu ceva util! îi zise Senu nervos. Du-te şi mai vorbeşte o dată cu *ka*-ul Prinţului Mikerinos!

Red începu să tremure.

– Ce să-i spun?

– Spune-i adevărul. Povesteşte-i despre *ka*-ul Stăpînului Kheops şi despre căpitanul Nemheb.

Red, neaşteptat de supus, s-a îndepărtat. Dar s-a întors imediat, înainte ca ei să apuce să ajungă la mal, tremurînd agitat.

– Nu pot. În Sala de Judecată este un preot *sem* care a făcut o incantaţie ce nu lasă *ka*-urile să spioneze. Va trebui să te duci chiar tu!

Senu se uită la Reonet gîndindu-se dacă să-i spună despre preot. Privirea ei hotărîtă era aţintită la debarcader; avea o strălucire stranie. Se scutură înfiorat, pipăind scarabeul pe care, pentru siguranţă, îl ascunsese într-o cută din *perizomă*. Îl strînse în mînă.

– Trebuie să ducem scarabeul acesta Stăpînului Khefren, zise, strîngînd amuleta în mînă. Este singura dovadă pe care o avem că tata şi ceilalţi sînt nevinovaţi.

Reonet a făcut un semn afirmativ din cap apoi şi-a reînnoit eforturile de a ajunge la mal. Muncitorii mormăiau furioşi ca răspuns la ameninţarea *saper*-ului. Cîteva bărci o urmaseră pe Reonet şi se apropiau de debarcaderul regal, cînd poarta principală a Palatului s-a deschis şi afară a ieşit un regiment de

saper-i înarmaţi cu lănci. Ogarii au alergat la ei, dînd din cozi, apoi au fugit către debarcader, mîrîind la bărcile care se apropiau. Canoea din faţă a început să se retragă în grabă, dar barca din spate, neavînd timp să se oprească, a intrat în ea. Canoea se clătină din cauza loviturii puternice. Oamenii din canoe au sărit în apă şi au înotat pînă la mal, începînd să ţipe disperaţi cînd doi ogari s-au aruncat în rîu, îndreptîndu-se direct către ei.

Senu încremeni văzînd cum braţele unuia dintre înotători sînt prinse de colţii unui cîine.

– Nu o să trecem niciodată de cîinii ăştia! zise. Trebuie să ancorăm în altă parte.

Ochii lui Reonet scînteiau întunecaţi.

– Nu ne pot opri. Se aplecă periculos peste marginea bărcii şi strigă către ambarcaţiile care şovăiau în mijlocul rîului: Dincolo de zidul acesta se află Scorpionii, arestaţi! Stăpînul Khefren o să îi execute! Haideţi!

Saper-ii de pe mal au privit-o pe Reonet cu ochi mici şi răi. Unul a ridicat lancea, pregătit s-o arunce. Senu abia mai respira. Dar conducătorul lor i-a pus mîna pe braţ, făcînd un semn negativ din cap.

– Artizani ai Locaşului Adevărului! strigă el, ţinîndu-l de zgardă pe unul dintre ogarii furioşi. Este ultima voastră şansă! Întorceţi-vă la treburile voastre, altfel vom considera această acţiune un atac asupra Persoanei Regale a Stăpînului Khefren şi vom fi nevoiţi să luăm măsurile necesare.

– Nu-l ascultaţi! ţipă Reonet. Trebuie să fim uniţi! Sîntem mai mulţi decît ei! Putem să trecem de Zid dacă sîntem uniţi!

Dar oamenii erau speriaţi de cîini şi de soarta pe care o avuseseră cei din canoea răsturnată. Una dintre femei îi strigă lui Reonet să plece de la mal înainte să fie omorîtă. Bărbaţii mormăiau nemulţumiţi. Supraveghetorii încercau să îi încurajeze ca să îşi ţină promisiunea de a ajunge cu petiţia în faţa Stăpînului Khefren pe cale oficială. De-abia începuseră negocierile cu *saper*-ii de pe mal cînd, de pe barca aceea care izbise canoea, răsună un urlet furios.

– Sobek! strigă un şef de echipă cu voce bubuitoare, arătînd cu degetul în sus, la Zid.

Negocierile s-au întrerupt brusc şi oamenii şi-au pus mîna streaşină la ochi. Senu a privit şi el crenelurile însorite. Inima îi bătea tare, din nou, gata să-i sară din piept. Sus, pe Zidul Alb, între două ţepe de execuţie se vedea Sobek, avînd mîinile legate la spate, cu sîngele şiroindu-i pe un obraz. Era mai voinic şi mai puternic decît cei doi *saper*-i de lîngă el, dar părea vlăguit. Se clătina năucit, privind zăpăcit armada.

– Muncitori ai Locului Adevărului! începu *saper*-ul.

– O să-l tragă în ţeapă! strigă şeful de echipă.

Tot rîul a răsunat de un strigăt mînios şi în acelaşi moment sute de pînze au început să se îndrepte către mal. *Saper*-ii au încercat să facă semne cu mîna şi să ameninţe în continuare, dar în zadar. Apucînd vîsle, beţe, bucăţi de noroi uscat, pietre, orice le cădea în mînă, oamenii înfuriaţi, *mertu* şi *hemutiu*, se aruncau pe mal.

– Sob-ek! So-bek! scandau ei, ca într-un cîntec de şantier. SO-BEK! SCORPIONII PURUREA!

– Haideţi! strigă Reonet, cuprinsă de entuziasmul general. Înainte să închidă poarta!

Senu începu să gîfîie. Nici nu şi-a dat seama cînd s-a dat jos din barcă, pentru că deodată se trezi în noroi, încercînd să ţină pasul cu Reonet. Din toate părţile, pîlcuri de bărbaţi şi de femei urlau şi loveau cu armele lor rudimentare. Iny a preluat conducerea copiilor *hemutiu* în atacul asupra bărcii regale, ancorate puţin mai sus. Cîinii au mîrîit, apoi au început să latre. *Saper*-ii erau disciplinaţi şi se foloseau de vîrfurile lăncilor ca să-i pună pe oameni la pămînt, dar ceilalţi erau mult mai mulţi decît ei şi nu după mult timp au pierdut controlul. Degeaba strigau supraveghetorii şi scribii, strîngînd la piept sulurile de papirus, repetînd întruna că petiţia trebuie să ajungă la Stăpînul Khefren pe cale paşnică şi oficială. Cerşetorii, întrezărind ocazia de a face rost de nişte mîncare adevărată, au sărit şi ei la bătaie. *Saper*-ii au renunţat la încercarea de a mai face arestări şi au început să înţepe cu lancea oamenii în picioare pentru a-i opri să nu se urce pe Zid.

„L-au omorît pe Sobek, la altceva Senu nu se mai putea gîndi. L-au tras în ţeapă şi tata va rămîne în mină pentru totdeauna. E prea tîrziu."

– Şeful vostru nu este mort, îi şopti Red la ureche. L-au băgat înăuntru. Fereşte-te!

O lance se înfipse în pămînt chiar lîngă piciorul lui Senu, făcîndu-l să tremure îngrozit. Se repezi după Reonet, abia respirînd. Privit de pe rîu, drumul nu părea un urcuş prea greu, dar scurtătura pînă la Palat era o pantă destul de abruptă. Oprindu-se să-şi tragă

răsuflarea, Senu a mai aruncat o privire la creneluri. Red avea dreptate. Nu era nimeni în cele două ţepe.

Uşurarea nu i-a fost de lungă durată. *Saper*-ii se retrăseseră lîngă porţi. Imediat s-au strecurat prin uşa micuţă şi au baricadat-o, trîntind-o în nasul revoltaţilor. Apoi s-a auzit sunetul înăbuşit al unui gong şi pe creneluri a apărut un şir de capete întunecate. Răsculaţii au început să lovească porţile, fără să-şi dea seama de la început ce se întîmplă. Apoi săgeţile au început să cadă din cer asemenea unei ploi negre.

De-a lungul Zidului Alb oamenii cădeau cu expresii surprinse pe faţă şi cu mîinile încleştate pe vîrfurile săgeţilor intrate adînc în carne. Săgeţile nu făceau nici un fel de discriminare. *Mertu*, *hemutiu*, scribi, femei, copii, oricine se găsea în calea lor era doborît la pămînt.

Reonet l-a împins pe Senu lîngă zid. S-au rezemat de piatra caldă, gîfîind.

– Săgeţile nu ne pot atinge dacă stăm lipiţi de perete, ţipă ea peste urletele celorlalţi. Trebuie să intrăm într-un fel înăuntru. Poţi să te urci?

S-au uitat în sus. Zidul era perfect neted. Cîţiva *mertu* încercau să construiască o piramidă din propriile corpuri pentru a ajunge sus, dar zidul era prea înalt şi piramida se prăbuşi, împrăştiindu-i pe oameni pe jos, în noroi. El dădu din cap, neputincios. Reonet se încruntă.

– Hai să încercăm prin spate. Trebuie să fi lăsat dschisă una dintre celelalte porţi, zise strîngîndu-l de mînă, cu o hotărîre de neclintit.

Au reuşit să ajungă pînă la colţ, apoi pe o pantă unde noroiul se amestecase cu nisipul adus din deşert. Aici era mai liniştit, dar întreaga secţiune vestică a Zidului era netedă şi înaltă. Nu exista nici o poartă. Reonet dădu neputincioasă cu piciorul în piatră.

– Vreo idee?

Senu tăcea. Vederea oamenilor care mureau îi reamintise de ceea ce urma să li se întîmple tatălui său şi celorlalţi, dacă nu intrau în Palat înainte ca prizonierii să fie condamnaţi. Tremura în umbra Zidului, dorindu-şi să poată începe încă o dată *Akhet*-ul. Ar fi procedat altfel de data asta.

– Atunci, nu avem nici o şansă.

Reonet îl trase după ea înapoi în lumina soarelui către poarta principală.

Senu o urmă, prea îngrijorat să mai poată gîndi. Energia aceea ciudată pe care o simţise de cînd scăpase din piramidă începea să se stingă. Red, care nu-şi găsea nicicum locul, licărea slab cu o lumină albastră, continuînd să-i dea sfaturi precum: „Rămîi unde eşti!“, „Fii atent!“ sau „Lasă-te în jos!“ O săgeată trecu chiar prin *ka*-ul său, căzînd în noroi, foarte aproape de Senu.

Reonet începuse să dea cu piciorul în poartă, care îi răspundea cu un zgomot surd. Găsi o deschizătură şi încercă să îşi bage degetele în ea.

– Gardă! strigă ea. Acesta este băiatul care i-a ajutat pe hoţi. Cel care are *Heka!* A venit să se predea.

Senu s-a repezit la ea, a apucat-o de mijloc şi a tras-o după el pe lîngă Zid pînă cînd s-au pierdut în mulţimea de *mertu* furioşi.

– Ai înnebunit?

– E singura soluţie! îi zise ea printre dinţi. Dacă îi laşi să te aresteze, o să te ducă la ceilalţi.

– Da, legat şi bătut, poate! Ai văzut ce i-au făcut lui Sobek. Asta mi-ar trebui acum. Oricum, nu este singura cale...

– Coadă-Roşcată! strigă cineva încîntat. Ştiam eu că tu eşti!

Un băiat *mertu*, murdar şi plin de vînătăi, se îndrepta clătinîndu-se către el, urmat de un grup de băieţi, în aceeaşi stare. Senu tresări, recunoscîndu-i pe Patep, pe Teti şi pe băieţii care încercaseră să-i ajute pe Scorpioni. Se uitau curioşi la Reonet, care la rîndul ei îi privea, cu mîinile în şolduri.

– Aceştia... ei sînt băieţii de pe şantier, din echipa Scorpionilor şi de la celelalte echipe, zise Senu, cercetîndu-le cu atenţie feţele murdare.

– Gef este înăuntru cu ceilalţi, începu Patep. *Saper*-ii aveau de gînd să ne dea drumul nouă, băieţilor, dar Gef i-a tras un pumn în ochi unuia dintre ei, aşa că l-au luat prizonier. Încercăm să intrăm.

– Bine, zise Reonet. Senu are o idee. Taci şi ascultă!

Senu se înroşi, regretînd faptul că a deschis gura. Îşi umezi buzele.

– Ştiţi că eu am *Heka*. Eu şi Red am putea să... Eu şi Red putem să trecem prin ziduri. Dacă avem o uşă simbolică.

Băieţii *mertu* se priviră neîncrezători. Teti chicoti. Reonet se încruntă la el.

– Şşş! Cum crezi că a ieşit din piramidă?

Toţi s-au uitat la Senu cu ochii mari.

– Bineînţeles că este imposibil, zise el, fără să înţeleagă exact dacă era uşurat sau iritat. Am avea nevoie de un preot ca să facă uşa.

– Nu este nevoie, zise Reonet muşcîndu-şi buza. Ştiu eu incantaţiile.

Băieţii au privit-o suspicioşi.

– Oh, Ra! exclamă Teti. Cred că nu glumesc deloc.

Pentru prima oară, Patep se uită la Senu cu respect.

– Tu chiar poţi să faci asta, nu? Să treci prin zid?

– Dar pe voi nu pot să vă trec.

– Dacă tu poţi să treci prin pereţi, atunci nu ai nevoie de noi! mormăi băiatul. Bine, dă-i drumul! zise el, întorcînd capul către Reonet.

– Nu pot să scot o uşă aşa din aer, doar ştiţi şi voi! zise Reonet, aruncîndu-i o privire enervată. Am nevoie de cerneală. Cred că m-aş descurca şi cu nişte funingine de la unul dintre focuri. Am nevoie şi de nişte pensule. O să meargă mai repede dacă mă ajută cîţiva dintre voi să desenez hieroglifele.

Reonet i-a organizat pe băieţi, trimiţîndu-i pe cîţiva să caute prin tabăra cerşetorilor nişte lemn ars, pe Teti la rîu pentru trestie şi pe Patep să îi aducă pe Iny şi pe ceilalţi din barcă. După ce au plecat, a luat o săgeată care îşi ratase ţinta şi a scrijelit pe zid conturul unei uşi micuţe.

– Va trebui să te apleci, se scuză zîmbind Reonet. Durează prea mult să fac o uşă mare.

Zgomotul făcut de vîrful săgeţii pe piatră îl scotea din minţi pe Senu. Revolta se transforma treptat într-o mare învălmăşeală. Oamenii alergau în toate părţile încercînd să escaladeze Zidul, ploua cu săgeţi, iar pe

deasupra capetelor zburau pietre şi noroi. Între timp s-au întors Patep şi Teti, urmaţi de Iny şi de ceilalţi băieţi. Iny a ascultat tăcut planul, l-a privit îndelung pe Senu şi a rînjit.

– Am ştiut eu că îţi păstrezi *ka*-ul pentru ceva special! zise el.

Sub conducerea lui Reonet, copiii *hemutiu* s-au apucat de lucru, în timp ce băieţii *mertu* au creat o diversiune, o foarte convingătoare bătaie cu pumni. Senu privea cum uşa începe să prindă formă, tremurînd la gîndul că nu o să meargă, apoi la gîndul că, poate, chiar o să meargă.

Nu se simţea nici măcar pe jumătate pregătit, cînd Reonet i-a dat pe ceilalţi la o parte.

– Baftă! zise ea, sărutîndu-l pe obraz.

Senu era îngrijorat, închipuindu-şi reacţia băieţilor în cazul în care ar fi intrat direct în zid şi sîngele ar fi început să îi curgă din nas, cînd Red l-a împins cu blîndeţe către zid. Uşa s-a deschis suspinînd. Senu s-a grăbit să închidă ochii. Nici nu a mai avut timp să se gîndească la sărutul lui Reonet, pentru că uşa s-a închis şi s-a trezit de cealaltă parte a Zidului Alb.

Palatul era mult mai mare şi mai populat decît îşi imaginase Senu. La fiecare pas trebuia să se ascundă de servitorii care se grăbeau să ducă vase, coşuri cu pîine şi fructe sau platouri cu friptură de vînat. Pentru o vreme a mers în spatele unui grup de *imakhu* foarte importanţi, care purtau peruci parfumate şi sandale de aur, pînă cînd aceştia au intrat într-o încăpere cu o piscină în care nişte fete în pielea goală se bălăceau şi

chicoteau pe seama „muncitorilor *mertu* murdari" de-afară. Bineînţeles că nu îşi închipuiau că revoltaţii ar putea să ajungă dincolo de zid. Senu se aplecă, cu obrajii în flăcări. Se gîndi să întrebe pe cineva unde erau judecaţi prizonierii, dar Red strălucea din nou albastru şi nu voia să se repete ceea ce se întîmplase în casa lui Nemheb.

În timp ce intra tot mai adînc în Palat, ascunzîndu-se în spatele statuilor sau a coloanelor aurite, zgomotul revoltei de-afară s-a potolit treptat şi Senu a trebuit să îşi repete de cîteva ori motivul pentru care venise. În fiecare colţ umbros se aflau vase enorme cu lotuşi albaştri care parfumau aerul, îmbiindu-l să se aşeze pe jos şi să se culce. Doamnele din suita regală, înveşmîntate în pînze fine, stăteau tolănite pe canapele şi îşi făceau vînt cu evantaiele, privindu-i plictisite, cu ochii lor fardaţi cu *kohl*, pe servitorii care treceau în grabă pe lîngă ele. Una dintre femei privi direct către Senu, fără să pară că l-ar fi văzut. Senu tremură. Deschise gura să îl întrebe pe Red despre asta, dar acesta îi şopti.

– *Saper*-ii!

Senu a auzit zgomotul unor sandale care mărşăluiau în cadenţă, aşa că s-a repezit să se ascundă în spatele unui vas cu lotuşi înfloriţi. A dat într-o parte petalele şi i-a văzut pe cei patru *saper*-i care tocmai treceau prin faţa lui, tîrînd după ei un *mertu* plin de răni şi sînge, cu mîinile legate strîns la spate.

– Sobek! murmură Senu.

Rămase nemişcat în spatele florilor, privindu-l uluit pe şeful de echipă. Îi urmări cu privirea pe *saper*-i

pînă cînd aceştia intrară într-o sală atît de mare, încît tot satul *hemutiu* ar fi încăput în el. Coloane aurite, în formă de floare de lotus, străjuiau pe ambele părţi ale holului pînă la podiumul ridicat unde, pe un tron din granit negru, stătea Stăpînul Khefren. Pe cap avea Dubla Coroană, iar la piept strîngea sceptrul şi biciul regal. Aşa cum făcuse şi cînd venise pe şantier, Stăpînul Khefren privea fix, drept înainte, cu ochi ameninţători. Holul era plin de *imakhu,* bărbaţi şi femei, aliniaţi în tăcere la umbra coloanelor. *Saper*-ii formaseră un pătrat viu, ce servea ca zid între audienţă şi ceea ce urma să se întîmple în mijlocul încăperii. Alţi *saper*-i stăteau în poziţie de drepţi în faţa tronului, cu braţele încrucişate şi cu feţele impasibile. Pe treapta de jos stăteau, în şir, Urechea, Ochiul, Nasul, Limba şi Gura Regală, cu bastoanele aşezate pe genunchi, privind cu expresii plictisite desfăşurarea procesului.

Senu tresări; privi neputincios cum *saper*-ii îl tîrăsc pe Sobek pînă în centrul încăperii şi apoi îl aruncă fără milă în pătratul format de gărzi. Apoi undeva printre lăncile *saper*-ilor care stăteau lîngă prizonierii îngenuncheaţi a zărit umbrele unei blăni aurii cu pete întunecate şi a simţit un gol în stomac.

– Un leopard! murmură el îngrozit.

– Şşş! îl admonestă o femeie *imakhu* de la marginea sălii, cu gîtul întins în faţă ca să vadă ce i se întîmplase lui Sobek. E doar preotul, prostuţule! Du-te la locul tău. Se întoarse către el încruntată şi făcu ochii mari. Cine eşti? Ce faci aici? Nu eşti...

Senu se strecură pe sub braţul ei înainte ca ea să mai apuce să îl oprească. Se furişă printre ceilalţi,

apropiindu-se tot mai mult de prizonieri. Gărzile se aşezaseră din nou în faţa prizonierilor, aşa că nu mai avea cum să vadă blana de leoprad. Red îl urmă fără entuziasm.

– Este preotul *sem,* îi şopti Red cu o voce subţire, destul de stranie. Fii atent! Dacă treci peste incantaţiile pe care le-a desenat pe podea, nu o să te mai pot ascunde.

Aşadar, de-asta nu îl văzuse nimeni furişîndu-se prin Palat. Totuşi, nu mai putea dura mult. Senu observă înfiorîndu-se că pe dalele decorative de la marginea sălii fuseseră pictate în grabă hieroglife. Dar ceea ce crezuse el că era o fiară era numai un bărbat cu o piele de leopard care îi atîrna pe un umăr. Din nou se zăpăci. Preotul era un om bătrîn. Cu toate astea, într-o parte a capului său ras se zărea o coadă subţire, bine strînsă, coada *ka*-ului. Ar fi vrut să îi ceară o explicaţie lui Red, dar dacă vorbea acum, cineva ar fi putut să îl observe. Se rezemă de o coloană, sperînd să rămînă invizibil pînă cînd se hotăra ce să facă.

Sosirea lui Sobek întrerupsese dicuţia pe care preotul o purta cu Gura Regală. Discuţia începuse cu mai mult timp în urmă, întrucît preotul *sem* trebuia să se adreseze Urechii Regale, care întorcea capul şi îi comunica în şoaptă Gurii Regale, care îi vorbea apoi preotului. Din cînd în cînd Nasul Regal sau Ochiul Regal adăuga cîte ceva la discuţia purtată în şoaptă şi urma o pauză şi mai lungă pînă cînd Gura Regală vorbea din nou. În acelaşi timp, Limba Regală, ca de obicei, muşca dintr-o curmală sau gusta dintr-un

pocal înainte să i le ofere Stăpînului Khefren. Marele Stăpîn nu arăta prea mult interes faţă de ceea ce se discuta, aşa cum nu arătase nici faţă de construirea propriei piramide. Dar cînd Sobek şi ceilalţi prizonieri au fost aruncaţi la picioarele lui şi un *saper* a anunţat că revolta se înrăutăţea, Khefren s-a aplecat către Urechea Regală şi i-a şoptit ceva.

Urechea Regală i-a răspuns în şoaptă Gurii Regale, care s-a ridicat solemn în picioare. A bătut cu bastonul în podea pentru a atrage atenţia tuturor şi a anunţat:

– Stăpînul Khefren porunceşte ca procesul să se termine. Nu există nici o îndoială în privinţa vinovăţiei prizonierilor. Jumătate din aceştia ar trebui executaţi imediat. Întrucît există cîteva probleme de ordin spiritual care trebuie clarificate, ceilalţi vor fi interogaţi în absenţa sa şi executaţi la apus. În acest sens se acordă putere deplină preotului *sem* Ankhsheshonq din Templul Soarelui. Revoltaţii vor fi escortaţi pînă la Locaşul Adevărului. Oricine nu va respecta aceste ordine va fi arestat şi trimis la Cataracta lui Knum. Nu se va tolera nici un fel de nesupunere. Aşa a hotărît Khefren cel Mare, Taurul Atotputernic, Fiul lui Ra.

Bătu din nou cu bastonul în podea şi întreagă încăpere răsună. Un suspin străbătu aerul. Prizonierii îngenuncheaţi au gemut şi imediat gărzile şi-au reluat poziţia de drepţi. Senu avea inima cît un purice şi abia mai respira. Red plutea în cercuri agitate în jurul coloanei.

– E rău, e foarte rău.

Senu a ieşit din spatele coloanei şi a înaintat clătinîndu-se de-a lungul liniei cu incantaţii, pînă la spaţiul liber dintre pătratul *saper*-ilor şi podiumul regal.

– Stăpîne! strigă el, adresîndu-se direct celui care stătea pe tron. Înălţimea Voastră, trebuie să mă ascultaţi! Aceşti oameni sînt nevinovaţi. Căpitanul Nemheb...

N-a mai apucat să zică altceva. Se auzi murmurul îngrozit al tuturor demnitarilor din sală. Într-o secundă, pumnul greu al unui *saper* îl lovi în faţă şi cel puţin douăzeci de gărzi săriră pe el, aruncîndu-l la podea.

– *Hemutiu* nesocotit! ţipă cineva. Cum îndrăzneşte să se adreseze direct Stăpînului Khefren?...

– Cum a ajuns aici?...

– Nu şi-a tăiat coada încă...

– Străluceşte...

– Focul preoţilor...

– Este o înşelăciune...

– Profanator de morminte!...

– Doar un copil.

Auzind ultimul strigăt, Senu tresări. Înălţă capul, atît cît îl lăsa strînsoarea *saper*-ilor, şi se uită în jurul său.

– Red, şopti el el. Unde este Prinţul Mikerinos?

– În spatele tronului.

– Spune-i *ka*-ului său...

– Taci, băiete!

Un *saper* îl lovi în ceafă, aruncîndu-l cu faţa la podea. Simţi gustul sîngelui în gură. Mîinile îi erau legate cu o frînghie, atît de strîns, încît gemu de durere, cu ochii plini de lacrimi.

– Să nu încerci vreuna din magiile tale aici, băiete, scrîşni printre dinţi bărbatul care îi lega mîinile. Altfel o să te omoare, chiar dacă eşti încă minor.

– Trebuie să spun...

– Liniște! Lăncile îl împunseră mai tare. Prizonierul să tacă!

– Nu o să tac! strigă Senu cît putea de tare, cu obrajii lipiți de podea. Căpitanul Nemheb este un trădător! S-a folosit de acești oameni. Pot să demonstrez asta! zise Red, încet, în timp ce sala începea să răsune de strigăte de protest, spune-i Prințului Mikerinos să vină aici. Spune-i să caute în *perizoma* mea.

Red nu părea prea încîntat de ideea de a-l lăsa singur, dar pînă la urmă a dispărut, unduindu-se neliniștit între umbrele din spatele tronului.

Senu a rămas nemișcat, terorizat că unul dintre *saper*-i, luat de val, ar putea să-l împungă prea tare cu lancea. Apoi a văzut apropiindu-se de el o pereche de sandale din papirus.

– Lăsați-l să se ridice! zise o voce moale.

Saper-ii s-au retras. Senu și-a ridicat capul cu o privire recunoscătoare în ochi. A zărit o gheară de leopard și privirea preotului *sem* ațintită asupra lui. Ochii acestuia erau atît de adînci și de negri, încît Senu a început să amețească.

– Asemenea puteri *Heka*, șopti preotul, lăsîndu-se în jos ca să-l vadă mai bine. Unde te-ai ascuns pînă acum?

Red se grăbi să se întoarcă.

– Să nu spui nimic, îl sfătui *ka*-ul său.

Ochii lui Ankhsheshonq au scînteiat către Red, ca și cum l-ar fi văzut. Îl mai privi o dată îndelung pe Senu, apoi îl împinse pe *saper*-ul încordat și îl ajută să se ridice. Frînghia îi ciupea pielea sensibilă de la coate, dar Senu scrîșni din dinți, hotărît să nu plîngă.

– O să am eu grijă de băiat acum, zise Ankhsheshonq. Stai liniştit, mă descurc. Dacă Stăpînul Khefren ne acordă încuviinţarea, avînd în vedere şi faptul că asupra băiatului nu s-a găsit nici o parte din comoara regală, cer viaţa acestui prizonier pentru a servi în Templul Soarelui, zise apoi Urechii Regale.

Senu deschise gura.

– Nu...

– Şşş! Încerc să te ajut, zise Ankhsheshonq, punîndu-i mîna la gură.

– Cererea preotului *sem* se aprobă, rosti Gura Regală cu o voce plictisită. Ceilalţi prizonieri vor fi executaţi la data stabilită. Luaţi-i de aici!

– Nu, tată! zise o voce subţire şi piţigăiată.

Întraga sală a fost străbătută de un murmur de uimire.

Inima lui Senu a început să bată mai repede, plină de speranţă, văzîndu-l pe Prinţul Mikerinos îmbrăcat într-un şorţ simplu în care părea că se simte mult mai confortabil decît în hainele purtate în timpul vizitei pe şantier, cum îşi face loc printre *saper*-i. Întîlni însă privirea Prinţului şi inima îi sări din piept. Era întunecată, plină de ură, privirea lui Gef la prima lor întîlnire.

– Căutaţi în *perizoma*, ordonă Mikerinos. Are asupra sa ceva din comoară.

Senu încercă disperat să se explice, dar *saper*-ii care începuseră să îl percheziţioneze nici măcar nu îl băgau în seamă. Găsind cuta în care se afla Scarabeul spart, aceştia au tras imediat amuleta şi au ridicat-o în sus triumfători. Aripile rupte ale scarabeului scînteiau roşii în lumina torţei. Un alt murmur se ridică în aer.

Gura Regală bătu cu bastonul în podea.

– Întrucît asupra băiatului s-a găsit o bucată din comoara regală...

– Aceea nu este comoara Stăpînului Khefren, *imakhu* idiot ce eşti! ţipă o voce aspră ce venea din doi plămîni sănătoşi, antrenaţi pe şantier. Senu întoarse capul şi îl văzu pe Gef care se zbătea să treacă de gărzi. Acela este un scarabeu de templu! Piticul iscoditor al lui Nemheb l-a luat din sarcofag, dar a fost ucis de acest scarabeu şi...

Un *saper* îl trînti la podea şi cuvintele lui Gef se stinseră brusc într-un grohăit. Ankhsheshonq respiră adînc şi smulse scarabeul din mîna *saper*-ului. După ce îl examină cu atenţie, strînse pumnul, privindu-l aspru pe Senu.

– Băiatul nu poate fi considerat un hoţ, întrucît această amuletă aparţine într-adevăr Templului, a zis el cu voce severă, adresîndu-se Urechii Regale. Stăpînul Kheops – fie ca al său *ka* să umble liber pe unde voieşte – o purta cînd a murit. Eu nu cred că mai este nevoie să-i interogăm pe prizonieri. Nu se fac vinovaţi de delicte de ordin spiritual.

– Ce făceai cu amuleta Bunicului? îl întrebă încruntat Prinţul Mikerinos pe Senu.

Dar toţi ochii erau aţintiţi asupra podiumului: Stăpînul Khefren se ridicase în picioare. Coborî două trepte, privindu-l fix pe preotul *sem*.

– Cum a ajuns acel lucru în piramida tatălui meu? îl întrebă el cu o voce ascuţită. Preoţii care au pregătit *sahu*-ul său mi-au spus că au luat toate

măsurile necesare şi au eliberat *ka*-ul său înainte de sigilarea sarcofagului.

Senu, care era cel mai aproape de preot, a fost singurul care a observat în ochii lui Ankhsheshonq un licăr de nelinişte.

– Cu siguranţă, a fost o scăpare, Stăpîne, zise preotul mieros. Dar vă pot confirma un lucru, *ka*-ul tatălui Înălţimii Voastre este acum liber, deci nu aveţi de ce să vă faceţi griji...

Khefren îl întrerupse, plesnind cu biciul în aer. Îi privi cu ochi scînteietori pe prizonieri, zăbovi puţin cu privirea asupra lui Senu, apoi zise Urechii Regale:

– Unde este căpitanul Nemheb? El se află în spatele acestei revolte?

Urechea Regală s-a prosternat în faţa Stăpînului, bîlbîindu-se că el nu ştia nimic, dar că se întîmplaseră nişte lucruri ciudate cu o seară înainte la casa căpitanului. O lumină albastră pe cer şi un vînt nefiresc. Iar căpitanul nu mai fusese văzut de atunci.

Stăpînul Khefren a rămas cîteva clipe pe gînduri, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia asupra lui Senu. Băiatul simţea privirea regală grea, ca un jug cu zece vase. Încă o dată biciul plesni.

– O să vorbesc cu băiatul *hemutiu*. De-abia se domoliseră şoaptele şi mirarea oamenilor cînd Khefren cel Mare a rostit două cuvinte care i-au lăsat pe toţi cu gurile căscate pentru tot restul anului: *În particular,* a adăugat el.

Capitolul 17

IERTAREA REGALĂ

„Eu sînt Cel Mare, fiul
Celui Mare."
Incantaţia 43

Discuţia lui Senu cu Khefren cel Mare a fost purtată într-o încăpere mică de lîngă sala principală. Camera era plină de lotuşi albaştri al căror miros se amesteca cu parfumul perucii regale şi cu izul dulceag al vinului cu miere adus de un servitor lui Senu ca să-şi mai revină. La ordinul Stăpînului Khefren, băiatul a fost dezlegat; gărzile care intraseră în panică în Sala de Judecată îl legaseră atît de strîns, încît degetele îi amorţiseră şi acum începea să simtă furnicături. Aproape pe tot parcursul întrevederii, Senu şi-a privit mîinile crispate pe preţiosul pocal regal, rugîndu-se să nu-l scape pe jos. Prinţul Mikerinos stătea la picioarele tatălui său, încruntîndu-se la fiecare cuvînt. În cameră cu ei se aflau doi *saper*-i,

care stăteau nemişcaţi în umbra de lîngă uşă şi de a căror prezenţă Senu a uitat repede.

Servitorii au aşezat în faţa tronului din lemn masiv un taburet pentru Senu, apoi au făcut o plecăciune şi au ieşit. Stăpînul Celor Două Regate şi-a dat jos barba falsă şi s-a aplecat în faţă. Şi-a pus coatele pe genunchi, şi-a proptit bărbia în mîini şi tot timpul cît i-a pus întrebări lui Senu l-a privit drept în ochi. Vorbea cu o voce calmă, egală, uneori puţin stridentă. Nu a ridicat vocea mai mult decît în Sala de Judecată. Nici nu era nevoie. Întreaga poveste a ieşit imediat la lumină, cu toate detaliile sale, întreruptă doar din cînd în cînd de observaţiile lui Red, care tot timpul a stat foarte aproape de Senu.

Cînd Senu a terminat de povestit, Stăpînul Khefren s-a lăsat pe spate, a închis ochii şi a oftat obosit.

– Adevărul, zise el încet, de multe ori iese la iveală pe căi neaşteptate. Îţi mulţumesc, tinere *hemutiu*. Este reconfortant să asculţi pe cineva care spune lucrurilor pe nume. De-abia acum îmi dau seama că în spatele acestui jaf se ascund mai multe lucruri. Trebuie să stau de vorbă cu preotul *sem* şi să revin asupra verdictului. Ridică un deget şi gărzile săriră în poziţie de drepţi.

– Stă... stăpîne? se bîlbîi Senu, aplecîndu-se să atingă genunchiul moale. Mai este ceva. Tatăl meu...

Fruntea regală se încreţi. Senu se dădu înapoi, cu inima cît un purice. *Atinsese* Persoana Regală! Dar Stăpînul Khefren a zîmbit şi, pentru o clipă atît de scurtă, încît Senu nici n-a avut timp să realizeze că se

întîmplase de-a adevăratelea, şi-a lăsat mîna lui îngrijită pe capul lui Senu.

– Va fi trimis un mesager. Acum poate că o să îmi dai voie să mă ocup de această problemă înainte ca prietenii tăi să îmi facă Palatul bucăţi, ce zici?

Senu roşi. Gărzile deschiseră uşile, lăsîndu-l să intre pe unul dintre servitorii de dinainte. Acesta, cu foarte multă grijă, a pus barba falsă pe bărbia Stăpînului, împrospătîndu-i totodată *kohl*-ul de la ochi. Sceptrul şi biciul regal au fost şi ele aşezate la locul lor, în frumoasele mîini ale Stăpînului. Fără nici un alt cuvînt, Stăpînul Celor Două Regate s-a ridicat în picioare şi a părăsit camera, escortat de cei doi *saper*-i.

Senu puse jos pocalul, cu o privire surprinsă. Nu luase decît două, trei înghiţituri de vin, dar capul i se învîrtea deja, iar mîinile îi tremurau. Aruncă o privire suspicioasă către Prinţ, care rămăsese pe podea. Mikerinos era încă încruntat, dar ura din ochii săi se stinsese şi îl privea acum dus pe gînduri.

– Nu... nu ar trebui să plecăm şi noi?

Senu se uită către uşa deschisă.

Prinţul clătină din cap.

– Numai dacă ţii să îl mai asculţi pe Gura Regală plictisind de moarte pe toată lumea timp de o oră de lumină, îi zise el.

– Dar...

Senu îşi muşcă buza. Deodată se gîndi că nu se cădea ca el să stea pe taburet în timp ce Prinţul

Moştenitor stătea pe jos. Se ridică, dar se aşează stingherit la loc, văzînd că Mikerinos nu face nici un gest.

Prinţul rîse cu vocea lui piţigăiată şi mîngîie pardoseala de lîngă tron.

– Vino şi aşază-te şi tu jos lîngă mine, dacă te deranjează atît de tare. Oricum, arăţi de parcă eşti gata să cazi de pe taburetul acela.

Simţindu-se mai stingherit ca niciodată, Senu se strecură lîngă Prinţ. Red pluti în urma sa, privind aerul unde ar fi trebuit să fie *ka*-ul lui Mikerinos. Urmă o tăcere stînjenitoare.

– Îmi pare rău că te-am făcut hoţ. M-am înşelat, zise Mikerinos într-un final.

Senu mormăi ceva, nu prea inteligent, cum că îl iartă.

– Cînd *ka*-ul tău a încercat să discute cu al meu pe şantier, continuă Mikerinos, am fost un prost că nu i-am dat atenţie. M-am gîndit că era vreo glumă nesărată, făcută de un *hemutiu*. Oamenii sînt invidioşi cînd mă văd că port sandale din aur în public. Este o mare tîmpenie. Din cauza sandalelor am picioarele pline de băşici. Este mult mai comod să mergi în picioarele goale, numai că eu nu am voie. Îi aruncă o privire lui Senu: Apoi cînd te-am văzut cum străluceai în Sala de Judecată, cu lumina aceea albastră, şi *ka*-ul tău a venit la mine... ei bine, m-am cam speriat. Şi aveai scarabeul pe care Bunicul meu obişnuia mereu să-l poarte. Amuleta lui preferată sau, cel puţin, aşa am crezut eu. Nici nu mi-am închipuit vreodată că înăuntrul ei era închis *ka*-ul său! Nimeni nu-mi spune niciodată *asemenea* lucruri

interesante. Dar ar fi trebuit să îl ascult pe *ka*-ul tău. Astăzi am primit o lecţie bună pentru toată viaţa mea.

Se uită către uşa deschisă, apoi rînji, dintr-o dată răutăcios.

– Ştii cîte audienţe private acordă tatăl meu?

Senu încerca să se concentreze. „Toţi *imakhu* se aflau acolo. Şi trimişii ţărilor străine, se gîndi el. Şi mai erau şi preoţii din toate templele şi dregătorii..."

– Cam... nu ştiu. O sută pe săptămînă?

– Mai încearcă, îi zise Mikerinos cu ochi scînteietori.

– Păi... o sută pe zi? se corectă Senu.

De data asta Prinţul a izbucnit în rîs, hohotele lui piţigăiate răsunînd în întreaga camera.

– Tatăl meu vorbeşte prin Gura Regală şi ascultă prin Urechea regală. Mănîncă de la Limba Regală şi vede prin Ochiul Regal, miroase cu Nasul Regal. Singurele persoane cărora le vorbeşte direct sînt membrii familiei regale. Chiar şi Preotul Soarelui, care este Mai-Marele Preoţilor, trebuie să vorbească în prezenţa Urechii Regale şi a Gurii Regale; se poate întîmpla să i se acorde onoarea unei întrebări directe, aşa cum ai avut ocazia să vezi şi tu. Din cîte ştiu eu, eşti singurul *hemutiu* în viaţă care a vorbit vreodată direct cu Stăpînul Khefren. Şi, cu siguranţă, singurul *hemutiu* în viaţă care l-a atins.

Senu îl privit pe Prinţ, cuprins de disperare.

– Asta înseamnă că sînt mort, nu? zise el în şoaptă. Nu mă poate lăsa în viaţă.

– Ooo, nu trebuie neapărat să te execute, dacă la asta te referi, chicoti Mikerinos. Şi-ar face prea multe griji că se întoarce *ka*-ul tău ca să se răzbune.

– *Red?* era rîndul lui Senu să rîdă. Glumeşti! Să treci prin ziduri e un lucru, dar... Se întrerupse. „Oare ce ştia cu adevărat despre puterile lui Red?“

Prinţul se dădu mai aproape de el, cu ochii sclipind de curiozitate.

– Cum este? Să treci printr-un zid? Aş vrea să poată şi *ka*-ul meu să facă asta! El nu face decît să piardă timpul bombănind; mereu îmi zice că ar trebui să mă grăbesc şi să devin adult ca să se poată elibera.

Senu îl privi pe Red. *Ka*-ul său stătea pe unul din braţele tronului, legănîndu-şi unul dintre picioarele lui spectrale şi vorbind în şoaptă cu cineva invizibil, aflat lîngă celălalt braţ al tronului.

– Este... ciudat.

– Hai! Mikerinos era nemulţumit: Ai fost pe Tărîmul Viselor, nu? Cum a fost?

– Cam cum este şi pe-aici, zise Senu, dînd din umeri. Numai că mai frumos. Mai multă lumină. Mai multă apă.

– Mai multă apă?

– Un rîu mai mare, mai verde, nişte creaturi ciudate... nici nu ştiu. Dădu din cap neputincios: Ne cam grăbeam. Red trăgea de mine şi nu am apucat să mă uit bine. De ce nu îl întrebi pe *ka*-ul tău?

Mikerinos se încruntă.

– Nu îmi spune niciodată nimic! Şi dacă îmi spune ceva, nu sînt decît chestii plictisitoare despre protocol şi despre cum ar trebui să se poarte un Prinţ. Este la fel de rău ca Gura Regală.

– Cum arată *ka*-ul tău? îl întrebă Senu, privind curios către tron.

Mikerinos îl privi uimit. Senu se temea ca Prinţul să nu îi spună că nu era treaba lui şi să dea un ordin *saper*-ilor ca să îl închidă în vreo temniţă întunecată. Dar Mikerinos zîmbi.

– Ca mine, bineînţeles.

– Şi Red arată întotdeauna ca mine! Plin de vînătăi, murdar, şi are coada mea cîrlionţată!

Prinţul tuşi jenat.

– Chubby... zise el făcînd o grimasă. Chubby este întotdeauna solemn şi serios. Şi este mereu curat şi îmbrăcat cu mare grijă. Este de-a dreptul plictisitor.

– Red se strîmbă la oameni.

Mikerinos îl privi cu jind.

– Aş vrea să facă şi Chubby aşa.

– Pe Red îl înspăimîntă *ka*-urile morţilor.

Tăcere. Prinţul începu să-şi roadă o unghie.

– Şi pe mine, admise el. Într-o zi va trebui să construiesc şi eu o piramidă. Este îngrozitor, cînd te gîndeşti că *sahu*-ul tău o să zacă sub toate pietrele acelea. Aş vrea să pot să trec şi eu prin pereţi, aşa ca tine.

– Nu cred. Ţi s-ar face rău.

– Mi se face rău numai cînd mă gîndesc. Dacă Chubby nu mai poate ieşi după ce o să mor eu? Dacă rămîne închis acolo, aşa cum i s-a întîmplat *ka*-ului Bunicului meu?

– Asta nu are cum să se întîmple, decît dacă e pus într-un scarabeu de templu.

– Dar dacă nu găseşte drumul? Piramida tatălui meu o să fie atît de *mare*...

– Dar dacă a ta o să fie mai mică? Atunci zidurile nu vor fi atît de groase.

Prinţul îl privi îndelung, dus pe gînduri.

– N-am mai vorbit pînă acum cu un *hemutiu*. Ai nişte idei atît de ciudate! Tu mergi la şcoală? Aici, pe noi ne învaţă numai lucruri plictisitoare despre curte şi poveşti tîmpite pe care nu le crede nimeni despre zei şi zeiţe. Povesteşti-mi cum este în satul tău!

– Miroase urît.

– Aveţi şi voi lotuşi albaştri? Mda, miros urît...

– Nu lotuşii! Canalele...

Şi povestea a continuat. *Ka*-urile lor li s-au alăturat şi cei doi băieţi au fost atît de absorbiţi de discuţia lor, încît au pierdut revizuirea verdictului care se pronunţa în Sala de Judecată. Senu a presupus că toţi ceilalţi au uitat de ei. Dar nu era aşa. La un moment dat, cei doi băieţi care stăteau pe jos, lîngă tron, cu capetele atît de apropiate, chicotind ca doi prieteni vechi de-o viaţă, au fost întrerupţi de un *saper*, care, tuşind dezaprobator, le-a atras atenţia.

– Gura Regală a poruncit ca băiatul *hemutiu* să fie dus la baie, Prinţul meu. Iar preotul *sem* vrea să schimbe o vorbă cu el.

Băieţii au sărit în picioare, amîndoi stingheriţi că fuseseră surprinşi stînd unul lîngă altul. Prinţul s-a scuturat şi şi-a reluat expresia aceea mîndră de care îşi acuza *ka*-ul. Lui Senu i s-a făcut din nou frică. Ankhsheshonq îl văzuse strălucind cu lumina aceea

din Cealaltă Lume. Nu mai putea să ascundă puterile lui Red. Se uită la *ka*-ul său.

– Nu ne poate obliga să facem nimic, dacă noi nu vrem, îi zise Red, apropiindu-se. Nu acum.

Prizonierilor li s-a acordat iertarea regelui datorită contribuţiei avute în eliberarea *ka*-ului Stăpînului Kheops. Oamenii au ieşit pe poarta principală a Palatului, îmbăiaţi, hrăniţi şi purtînd *perizome* noi din pînză fină. Senu, simţind încă pe piele furnicăturile băii şi pe umeri palmele recunoscătoare ale Scorpionilor, a rămas în spatele celorlalţi, împreună cu Ankhsheshonq. Cînd porţile s-au deschis, mîna preotului l-a strîns mai tare de cot. Toată lumea a crezut că strînsoarea era pentru a-l ajuta pe Senu să meargă, băiatul fiind slăbit după toate emoţiile de care avusese parte. Dar Senu a simţit un fior rece, bănuind altceva, şi anume că Ankhsheshonq nu avea de gînd să îi dea drumul prea curînd. Într-o clipă, bucuria victoriei obţinute s-a stins. S-a uitat după Reonet, sperînd că avea destulă minte ca să se ţină deoparte.

Între timp, revolta încetase, dar grupuri de *mertu* încăpăţînaţi îşi făceau încă vînt către zid, printre săgeţile gărzilor, în repetate încercări de a-l escalada. Deşi *saper*-ii le strigaseră de pe creneluri că prizonierilor li se acordase iertarea regală, se părea că nimeni nu îi credea. Cînd poarta s-a deschis, femei şi bărbaţi furioşi au început să alerge către intrare, ţipînd mînioşi şi agitînd beţe în aer. *Saper*-ii au fost nevoiţi să-i ameninţe cu lăncile, încercînd să îi împingă în spate, lucru care i-a înfuriat şi mai tare pe revoltaţi.

La început, nimeni nu i-a recunoscut pe oamenii eliberaţi, aceştia fiind la un pas să fie călcaţi în picioare în învălmăşeală. Ankhsheshonq a scrîşnit din dinţi şi l-a tras pe Senu înapoi în umbra porţilor. Ar fi putut să se termine rău, dacă Sobek nu ar fi sărit pe o căruţă răsturnată şi nu ar fi urlat cu vocea lui răsunătoare de şef de echipă.

– Ce faceţi toţi aici, tăiaţi frunză la cîini, în miezul zilei? Treceţi înapoi pe şantier, leneşilor, lepădăturilor! Avem de construit o piramidă!

S-au auzit cîteva strigăte derutate. Apoi aerul a răsunat cu un ţipăt asurzitor.

– SOBEK! SOBEK! SCORPIONII! SCORPIONII PURUREA!

În următorul moment, toată lumea a sărit în picioare şi s-a repezit la căruţă. Toţi bărbaţii graţiaţi, inclusiv voinicul Sobek părînd foarte stînjenit, au fost ridicaţi în aer şi purtaţi către bărcile care aşteptau. Patep şi Teti au sosit, gîfîind, şi băieţii *mertu* s-au îngrămădit în jurul lui Gef, nerăbdători să afle tot ce se întîmplase. În timp ce era ridicat pe umerii oamenilor, Gef şi-a lăsat mîna în jos şi i-a strîns scurt braţul lui Senu.

– Mulţumesc, Coadă-Roşcată! a zis el. Să-ţi aduci aminte să vii să ne vezi cînd o să ajungi un preot puternic şi respectat, da?

Senu a bălmăjit că speră ca Gef să cîştige o grămadă de amulete cînd le vine din nou Scorpionilor rîndul la ridicare şi a promis să îi aducă într-o zi *ankh*-ul pe care i-l datora.

Ankhsheshonq s-a încruntat la băieţi şi le-a făcut un semn *saper*-ilor.

– Am face bine să ne grăbim, zise el. Am pierdut deja destul timp. Barca mea este la debarcaderul din partea de nord.

Fără să se mai uite în spate, a luat-o înainte cu paşi mici pe lîngă Zidul Alb, făcînd ca ghearele de leopard să se legene încet pe lîngă genunchii săi.

Senu şovăia, uitîndu-se prin mulţime după Reonet. Începuse să regrete promisiunea de a-l însoţi pe Ankhsheshonq la casa căpitanului pentru a-i arăta preotului locul exact în care fusese deschis scarabeul. Dacă Ankhsheshonq rămînea singur cu el, cine ştie ce vrăji îngrozitoare i-ar putea face lui Red ca să îl convingă să servească în templu?

– Nu o să facă asta, îi şopti Red, venind lîngă el. Ştie cum este.

Senu tocmai încerca să descifreze straniul comentariu al *ka*-ului său cînd în spatele lor i s-a auzit un ţipăt şi o apariţie cu ochi sălbatici şi cu părul vîlvoi a început să coboare panta în fugă, venind după ei. *Saper*-ii au intrat în panică, şi-au pregătit lăncile, dar imediat s-au relaxat şi au început să chicotească, văzînd că era vorba doar de o fată.

Reonet se repezi la preotul *sem*, agăţîndu-se de bastonul acestuia.

– Unde îl duceţi? Daţi-i drumul! Nu vrea să vină în templul acela al tău, nu-i aşa, Senu?

Ochii ei îi căutau disperaţi pe ai lui.

Faţa lui Ankhsheshonq se întunecă. Îşi eliberă bastonul, cu buzele strînse.

– Ar fi trebuit să îmi dau seama, zise el. Fata care era *prea* curioasă. Nu te priveşte, Reonet! Du-te acasă cu ceilalţi!

– Senu este prietenul meu şi nu am să vă las să îi faceţi vreun rău, îi zise Reonet cu o expresie războinică.

Preotul clătină cu tristeţe din cap.

– Nu am să-i fac nici un rău.

Ochii sclipitori ai lui Reonet spuneau că nu credea nici o vorbă. Se puse, cu mîinile în şolduri, în faţa lui Ankhsheshonq.

– Stai liniştită, eu am acceptat să mă duc cu el, şopti Senu repede. Ne ducem la casa lui Nemheb. Ochii lui Reonet sclipiră şi Senu îşi dădu seama cît de greu ar fi fost pentru ea să se întoarcă acolo. Nu trebuie să vii, îi zise el, încercînd să zîmbească. Nu o să mi se întîmple nimic. Îl am pe Red. Ne vedem în sat. Spune-le mamei şi lui Tamuway că sînt sănătos şi că mă întorc acasă cît mai curînd posibil.

Reonet privea încruntată mîna lui Ankhsheshonq, care se afla din nou pe braţul lui Senu.

– Ba trebuie să vin! îi zise, cu un zîmbet viclean. Ai putea să ai nevoie din nou de o uşă. Zîmbind încă, făcu un gest vag către Zidul Alb.

Senu întoarse capul. Privi Zidul pe care se vedea încă, în lumina soarelui de dimineaţă, uşa desenată de Reonet, deşi Iny şi ceilalţi şterseseră cu conştiinciozitate incantaţiile, cu colţurile *perizomelor*. Iny schiţă un gest deloc politicos către preot şi îi făcu strengăreşte cu ochiul lui Senu.

– Ai... ai... *îndrăznit*... ai desenat o uşă simbolică pe Zidul Alb? zise Ankhsheshonq, gîfîind.

Părea că nu ştie ce să facă, să îi cheme pe loc *ka*-ul sau să urce panta în fugă şi să vadă incantaţiile. Reonet continua să zîmbească.

– Cum crezi că a intrat Senu în Palat? zise ea mieroasă. O putea el să treacă prin ziduri, dar nu e bun de nimic, atunci cînd vine vorba de hieroglife.

Saper-ii o priveau încruntaţi. Faţa lui Red era toată un rînjet. Deşi se gîndea cu teamă la ceea ce ar putea să-i facă preotul lui Reonet, Senu se stăpînea cu greu să nu rîdă.

Ankhsheshonq oftă.

– Tu, fata mea, ai fost o pacoste de la început. Fă-cu un semn către *saper*-i: E în regulă, lăsaţi-o să vină!

Călătoria în josul rîului, pînă la domeniul lui Nemheb, s-a făcut în tăcere. Ankhsheshonq s-a aşezat în corabia Templului lîngă proră, departe de ceilalţi, cu pielea de leopard strălucind în soare şi coada *ka*-ului fluturîndu-i în vînt. Senu şi Reonet au stat rezemaţi de catarg cu capul sub discul lustruit al lui Ra, în timp ce Red se strîmba la echipajul tinerilor *imakhu* solemni care îşi spuneau rugăciunile. Cu siguranţă că vestea despre contribuţia lui Senu la proces se răspîndise peste tot. Veselia din bărcile celor care se întorceau la Locaşul Adevărului s-a potolit în momentul în care corabia Templului a trecut pe lîngă ei. Lumea îl privea curioasă pe Senu, strîngîndu-şi amuletele în mîini.

– Dacă aş fi ştiut ce înseamnă să ai puteri *Heka*, nu aş mai fi făcut oamenilor toate glumele acelea, zise Senu, cu pumnii strînşi.

Reonet îl strînse de mînă.

– Ba le-ai fi făcut. Numai că mai reuşite, îi spuse, cu o privire gînditoare.

În această linişte încordată, barca a ancorat la debarcaderul lui Nemheb. Ankhsheshonq şi *saper*-ii au sărit pe mal. Unul dintre ei a încercat să o ajute pe Reonet, dar ea i-a dat mîna la o parte şi a început să meargă de una singură, cu spatele drept, către casă.

Ajungînd la treptele care duceau spre curte, Reonet s-a oprit, cu ochii larg-deschişi. Senu a rămas şi el încremenit.

În locul în care se aflase arătoasa casă a lui Nemheb, nu mai era acum decît un crater, care se umplea încet cu apă. Nici o cărămidă, nici o coloană vopsită, nici un platou, nici un pocal, nici o fîşie de pînză nu mai rămăsese. Marginile craterului fumegau, iar focul albastru se stinsese aproape de tot. Cîţiva servitori derutaţi, care se strînseseră în ceea ce mai rămăsese din grădină cînd barca ancorase, l-au privit pe preotul *sem*, îndreptîndu-şi spinările. Doi dintre *medjay*-ii lui Nemheb au pornit să le taie calea, dar s-au oprit brusc şi au clătinat din cap, ca şi cum nu erau siguri dacă mai aveau ce să apere.

Ankhsheshonq s-a dus cu paşi mari la marginea craterului, a scos scarabeul rupt, a închis ochii şi a început să îngîne încet o incantaţie. Flăcări albastre îi scînteiau aproape de mîini şi de coadă. Red a şuierat printre dinţi. Aerul începuse să zumzăie aşa cum se întîmplase înăuntrul piramidei şi Senu sări într-o parte. *Saper*-ii s-au retras şi ei, neliniştiţi. Reonet privea cu ochii holbaţi, dar nu se mişca din loc.

– Ce face? îl întrebă ea în şoaptă. *Ka*-ul Stăpînului Kheops nu este liber acum? Eu aşa credeam! Doar nu îl cheamă din nou, nu?

Senu, cuprins de panică, şi-a ridicat privirea către cer, dar nu a văzut aripi cu pene albastre. Într-un tîrziul, Ankhsheshonq a oftat şi şi-a deschis ochii, iar focul cel albastru s-a stins.

Apoi s-a întors către *saper*-i.

– Puteţi să-i spuneţi Stăpînului Khefren că *sahu*-ul căpitanului Nemheb a dispărut din această lume. Va trebui să mă întorc la templu ca să mă ocup de *ka*-ul său, dar numele lui poate fi şters de pe listele oficiale. Va muri de două ori.

Saper-ii s-au cutremurat, cu mîinile încleştate pe amulete. Au mai aruncat o privire la craterul fumegînd, s-au întors şi au început să alerge în şir ordonat de-a lungul malului, către sud, înapoi către Zidul Alb al Palatului, lipsit de pericole.

După ce au plecat, Ankhsheshonq şi-a trecut o mînă peste ochi şi s-a aşezat alene pe rămăşiţele zidului prăbuşit. Părea foarte obosit.

– Poate că acum îţi dai seama cît de periculoasă poate fi *Heka* în mîinile unei persoane răuvoitoare? îi zise el. *Imakhu* slujesc în templu pentru a învăţa cum să stabilească legătura între lumea *ka*-urilor şi lumea noastră; în acest fel ei pot să-şi servească mai bine Stăpînul şi Cele Două Regate. Dar căpitanul Nemheb a încercat să folosească *Heka* în propriul interes şi iată rezultatul.

– Tot ce văd este o mare gaură, zise Reonet cu un aer îngrijorat. Ce s-a întîmplat cu *sahu*-ul său? De ce

trebuie să vorbeşti cu *ka*-ul său? Vrei să spui că dublura lui Nemheb se poate *întoarce?*

Senu încercă să o privească în ochi, dar ea era prea speriată şi supărată pentru a lua în seamă avertismentul lui. În afară de asta, avea şi el întrebări.

– De ce au închis preoţii *ka*-ul Stăpînului Kheops în scarabeul acela? izbucni el. Cum a fost posibil să fie îngropat cu el? A fost, într-adevăr, o greşeală aşa cum i-aţi spus Stăpînului Khefren sau...?

Ankhsheshonq oftă şi ridică o mînă.

– Nu ar trebui să dezvălui secretele Templului unor *hemutiu,* dar trăim vremuri neobişnuite şi voi nu sînteţi nişte tineri obişnuiţi. Aşezaţi-vă!

Reonet ar fi vrut să refuze, dar, dîndu-şi seama că asta nu ar fi rezolvat nimic, s-a aşezat pe jos, cu o expresie încăpăţînată. Senu s-a aşezat şi el jos lîngă ea. Red a scos limba la aerul din spatele preotului, nu foarte convins, apoi s-a aşezat şi el lîngă Senu.

– Cu siguranţă, ştiţi din lecţiile de istorie că Stăpînul Kheops a închis templele cînd a început să îşi construiască piramida, începu Ankhsheshonq. Avea nevoie de fiecare boabă din recolte pentru a-şi hrăni muncitorii, nu putea irosi nimic pentru a aduce ofrande zeilor. Majoritatea preoţilor au acceptat acest lucru, dar nu toţi. Existau unele resentimente. Cîţiva dintre predecesorii mei s-au adunat, au invocat *ka*-ul regal al Stăpînului Kheops şi l-au închis într-un scarabeu de templu. Voiau doar să îi dea o lecţie, să îl convingă să redeschidă templele şi apoi să-i elibereze *ka*-ul. Dar Stăpînul Kheops... Se încruntă uşor... Stăpînul Kheops şi-a trimis *saper*-ii să îi aresteze, a

confiscat scarabeul şi i-a omorît pe toţi în afară de preotul *sem* care îi închisese *ka*-ul. Preotul *sem,* luat prizonier, a intrat în panică şi s-a sinucis. Înainte de a mai putea fi forţat să deschidă scarabeul.

Făcu o pauză, privindu-l gînditor pe Senu.

– Ar fi fost mai bine pentru noi toţi dacă cineva ar fi putut să elibereze *ka*-ul bătrînului tiran, dar nimeni nu avea o *Heka* îndeajuns de puternică. Mulţi preoţi *sem* au fost torturaţi într-un mod oribil, apoi omorîţi. Între timp, Kheops purta peste tot scarabeul în care era închis *ka*-ul său, refuzînd să îl dea jos chiar şi cînd îşi făcea baie sau dormea. Cînd a murit, preoţii care i-au pregătit *sahu*-ul s-au confruntat cu o dilemă. Să păstreze scarabeul în speranţa că, într-o bună zi, o să găsească pe cineva cu *Heka* puternică, aşa încît să poată deschide scarabeul? Sau era mai bine ca scarabeul să rămînă închis, *ka*-ul Stăpînului mort neputînd face astfel nimănui rău? Vedeţi voi, toţi erau conştienţi de puterea care s-ar fi dezlănţuit în momentul în care *ka*-ul ar fi fost eliberat. Toate *ka*-urile devin mai puternice atunci cînd mor dublurile lor umane, şi *ka*-ul unui om puternic este de temut. Ceea ce i s-a întîmplat lui Nemheb s-ar fi întîmplat oricărui om care ar fi deschis scarabeul. Aşa că am fost uşuraţi cînd i-am comunicat Stăpînului Khefren că ne-am ocupat de tot şi că tatăl său a fost înmormîntat, mulţumind în acelaşi timp lui Ra pentru eforturile făcute de Stăpînul Kheops de a-şi construi cel mai sigur loc de veci din istoria Celor Două Regate. Nu ne-am gîndit niciodată că ar putea exista o persoană, cum a fost căpitanul Nemheb, care să aibă îndrăzneala să

jefuiască Orizontul lui Kheops. Bineînţeles că el habar n-avea de ceea ce era înăuntrul scarabeului. Acesta era un secret bine păzit.

– Dar Senu l-a deschis! zise Reonet. El nici măcar nu este un preot...

Îşi muşcă limba, furioasă pe ea însăşi.

Ankhsheshonq zîmbi.

– Totuşi, el are *Heka*, cea mai puternică *Heka* pe care am văzut-o vreodată. Pregătirea pe care noi o facem la Templu nu este, evident, atît de eficientă precum credeam noi. Poate ar trebui să învăţăm ceva din metodele căpitanului Nemheb.

Senu nu şi-a putut stăpîni un geamăt.

Ankhsheshonq îl mîngîie pe braţ.

– Nu, stai liniştit, nu sîntem nişte monştri, în ciuda a ceea ce ar putea să creadă prietena ta. Înţeleg că nu ţi-a fost uşor. Trezirea puterilor tale într-un mod atît de riscant ar fi putut tot atît de uşor să te distrugă. *Heka* este foarte puternică atunci cînd eşti tînăr şi nu ştii nimic despre lume. Cînd începem să o folosim cu înţelepciune, ne părăseşte. De-asta Templul are nevoie de tine, Senu! Tu şi Red aveţi un dar minunat. Nu ţi-ar plăcea să creşti gîndindu-te că nu va trebui să îţi iei niciodată la revedere de la *ka*-ul tău? Nu este o condamnare la închisoare. Poţi să serveşti în Templul Soarelui şi să îţi vizitezi în acelaşi timp familia. Poţi şi să te însori, dacă vrei. Îi aruncă o privire lui Reonet care roşi. Tot ceea ce îţi cerem e să îţi foloseşti *Heka* pentru binele celor Două Regate, şi nu în interes propriu.

Aerul din jurul lui Senu încremeni.

– Red va trebui să vorbească cu *ka*-urile morţilor? întrebă el.

Ankhsheshonq îl privea cu atenţie.

– Da.

Ştia el că trebuia să fie şi ceva urît.

– Red? zise el în şoaptă.

Ka-ul său rămase tăcut pentru mai mult timp.

– Mi-e frică încă, îi zise el cu o voce subţire. Apoi se grăbi să adauge: Dar dacă tu vrei să vin, eu o să vin. Te iubesc, Senu!

– Şi eu te iubesc.

Senu închise ochii, simţind cum i se învîrte capul. Reonet respira greu.

– Nu au mai rămas decît foarte puţini dintre cei care au adevărata putere, Senu, continuă preotul cu vocea lui convingătoare. Puterea de a folosi incantaţiile şi de a colabora cu *ka*-urile noastre, aşa cum îşi dorea Creatorul Knum. Eu îmbătrînesc. Îmi este din ce în ce mai greu să trec hotarul, în Cealaltă Lume. Poate că într-o zi va trebui să îmi tai coada. Înainte să fac asta, am jurat să găsesc pe cineva care să îmi ia locul. Aş vrea să fii tu acela.

Senu nu ştia ce să spună. Se gîndea la Pehsukher care îşi pierduse *ka*-ul şi murise în piramidă. Dar Ankhsheshonq încă avea *ka*-ul şi, dacă ar fi acceptat, ar fi putut să-şi păstreze *ka*-ul fără ca ceilalţi să îl sîcîie. Nimeni nu ar fi îndrăznit să se ia de un preot *sem* care purta piele de leopard şi care vorbise personal cu Stăpînul Celor Două Regate. Respiră adînc. Eu...

Reonet sări în picioare.

– Nu, Senu! Red va fi nefericit! Moon mi-a spus de *ka*-urile care nu cresc niciodată. Sînt sclavi, Senu!

Nimic altceva decît nişte sclavi. Întreabă-l pe Red! Cere-i lui Red să îl întrebe pe *ka*-ul lui Ankhsheshonq. El îţi va spune adevărul!

Ankhsheshonq se încruntă la ea:

– Bine, Senu, întreabă. *Ka*-ul meu este aici.

Senu privi peretele de lîngă preot. Reonet îşi muşca buzele. Ankhsheshonq zîmbea sigur pe sine.

– Red? zise Senu.

Ka-ul său plutea derutat.

– Zice că nu are de ce să îmi fie frică pentru că sînt puternic. Dar mie mi-e frică de *ka*-ul lui Nemheb! Mă urăşte acum.

Senu dădu la o parte mîna preotului *sem* şi se ridică în picioare.

– Dar cum rămîne cu *ka*-ul căpitanului Nemheb? îl întrebă el pe preot, privindu-l în ochii lui negri şi adînci.

– Nu voi nega că este încă liber şi vrea să se răzbune, zise Ankhsheshonq cu buzele strînse. Dar o să ne ocupăm de el înainte să intri tu în Templu, aşa că nu ai de ce să îţi faci griji.

Senu dădu afirmativ din cap.

– Mai am o condiţie. Trebuie să o primiţi pe Reonet înapoi în templul de lîngă rîu. Este un scrib bun. Aţi văzut uşa pe care a făcut-o pentru mine. Întrebaţi-o cum a scăpat din Camera Oarbă a lui Nemheb.

Expresia iritată de pe faţa lui Ankhsheshonq se transformase acum într-o curiozitate profesională.

– Hmm, zise el. M-am tot gîndit la asta de cînd Senu mi-a spus ce s-a întîmplat. Cum *ai ieşit* din Camera Oarbă, Reonet?

Reonet se încruntă.

– Am schimbat incantaţiile, bineînţeles. Mi-a luat o grămadă de timp şi mi-am distrus agrafa de păr. Dar m-am gîndit că, dacă schimb incantaţiile de constrîngere în incantaţii de trecere ca acelea care sînt puse pe uşile *ka*-urilor, atunci poate că Moon va putea să mă găsească şi să-i spună lui Red unde sînt... Se opri.

– Şi a mers! termină Senu în locul ei. Vedeţi? Reonet va fi mult mai de folos decît mine în templu.

Ankhsheshonq se încruntă.

– O fată, zise el cu ton sever, nu poate fi scrib într-un templu. Poate să fie bocitoare oficială sau poate să cînte în cor, atît. O privi pe Reonet îndelung, încruntat: Dar presupun că nu aş greşi deloc dacă v-aş lăsa să vă terminaţi ucenicia din timpul *Akhet*-ului. În regulă, dacă promiteţi să nu mai desenaţi uşi acolo unde nu aveţi voie, o să văd ce pot să aranjez.

Se întoarse către Senu.

– Decizia de a te face preot *sem* nu se ia în pripă. Următoarea ceremonie a *ka*-urilor la Locaşul Adevărului va fi de-abia la sfîrşitul *Akhet*-ului, aşa că ai o destul timp să te consulţi cu familia ta. Eu nu o să intervin. Nu te putem obliga să ni te alături, dacă tu nu vrei asta, deşi bineînţeles că eu mi-aş dori ca tu să accepţi acest lucru. Între timp, sper că mă pot baza pe discreţia voastră.

Senu, uşurat, aprobă cu un semn din cap. Reonet îl privea încă suspicioasă pe preot.

– Mulţumesc, îngînă ea pînă la urmă.

Ankhsheshonq îi primi mulţumirea cu o mişcare severă a capului, apoi se îndreptă spre corabia care îl aştepta. „Cred că am început să îmbătrînesc, murmură el *ka*-ului său în timp ce se îndepărta. Am ajuns să interoghez hoţi de morminte cărora li se acordă

iertarea regală şi sînt eliberaţi. Şi divulg secretele Templului unui băiat *hemutiu* care are cea mai puternică *Heka* pe care am văzut-o şi unei fete care vrea să ajungă neapărat scrib în templu. Oh, Ra! Încotro se îndreaptă lumea asta?" Se opri pe debarcader ca să se uite la ceva de pe rîu, îşi zîmbi, apoi se urcă în ambarcaţia sa care imediat se îndepărtă.

Senu răsuflă uşurat.

– Nu e chiar atît de rău pe cît mi-l închipuiam.

Reonet spuse mulţumită.

– Ar fi putut să se ofere să ne ducă pînă acasă! Trece chiar pe lîngă Locaşul Adevărului. Cred că acum va trebui să ne ducem pe jos. Toate corăbiile lui Nemheb au dispărut, în caz că nu ai observat.

– Ba nu. Mai soseşte una, uite!

Reonet a alergat la debarcader şi a început să facă semne cu mîna. Dar după cîteva clipe şi-a lăsat mîinile în jos şi a rămas acolo nemişcată, privind, cu ochii acoperiţi de părul răvăşit de vînt. Senu a ajuns exact în momentul în care un *hemutiu* neîngrijit, care coborîse cu mişcări stîngace de pe barcă, o strîngea la pieptul lui larg pe Reonet.

– Am crezut că te-am piredut, fetiţo! murmură el.

La început, Senu nu l-a recunoscut. Apoi şi-a dat seama că Reonet rîdea şi plîngea în acelaşi timp. Bărbatul era tatăl ei, care, ca niciodată, nu băuse nimic.

A împins-o uşor pe Reonet ca s-o privească cu atenţie, din cap pînă în picioare, apoi a întors capul către Senu.

– Haideţi acasă, le-a zis el.

Capitolul 18

SFINXUL

„Va apărea în plină zi, va păși printre cei vii și numele lui nu va mai pieri niciodată."

Incantația 70

După iertarea regală acordată Scorpionilor, muncitorii şi meşteşugarii de la Locaşul Adevărului au început să lucreze de două ori mai mult decît înainte, încercînd să mai spele din ruşinea atacului asupra Palatului Stăpînului. Pînă în ultima săptămînă a *Akhet*-ului, piramida Stăpînului Khefren a atins o treime din înălţimea stabilită; camera mortuară fusese terminată şi la umbra zidului estic se puseseră fundaţiile templului *ka*-ului. Statuile din granit negru ale lui Khefren erau aliniate la marginea şantierului, aşteptînd să li se aducă ultimele retuşuri şi să fie transportate. Peretele Promenadei care urma să ducă de la templul de lîngă rîu la templul *ka*-ului era în plină

construcţie şi meşteşugarii *hemutiu* începuseră deja să sculpteze animalele din partea de jos.

Nimeni nu a mai pomenit nimic de jaf. Oficial, nici nu se întîmplase. Neoficial, Scorpionii au plătit pentru delictul lor, muncind trei ore pe întuneric, în fiecare seară, după ce îşi terminau programul pe şantier, înăuntrul Orizontului lui Kheops. Sub strictă supraveghere, au returnat comoara, au curăţat camera mortuară, au reparat capcanele, au astupat tunelul pe care îl săpaseră şi au nivelat galeria din partea de nord unde – a decis şeful lucrărilor – nu mai era un loc potrivit pentru a îngropa o corabie regală. Fratele mai mic al lui Ġef, care îl înlocuise pe Senu în echipa Scorpionilor, era fascinat de toată povestea şi spunea tuturor că îl văzuse pe *ka*-ul Stăpînului Kheops în piramidă, urmărindu-i. Oamenii zîmbeau, clătinau neîncrezători din cap şi îi spuneau să termine cu poveştile. Căpitanul Nemheb a fost înlocuit cu un supraveghetor promovat de pe şantier, un bărbat pe care echipele îl respectau pentru faptul că nu-l deranja deloc să-şi murdărească mîinile. Nemheb nu a primit nici un obelisc pentru a-i păstra numele viu, nici în cimitirul *imakhu,* nici în vreo altă parte. Ceea ce mai rămăsese din domeniul său a fost nivelat şi semănat cu in. Membrilor gospodăriei li s-au oferit două posibilităţi, de a rămîne să muncească pe cîmp, urmînd apoi să meargă cu recolta de in la Palat, sau de a pleca pentru totdeauna din Cele Două Regate. Au rămas toţi, cu excepţia *medjay*-ului lui Nemheb, care a plecat în căutarea unei slujbe mai bune prin alte părţi.

Timp de o săptămînă după jaf, Senu nu a putut să doarmă, chinuit de gîndul întoarcerii *ka*-ului lui Nemheb din Tărîmul Visurilor pentru a se răzbuna. Dar, cum zilele treceau şi nu se întîmpla nimic extraordinar, a început să se întrebe dacă ceea ce văzuse în micuţa încăpere din casa lui Nemheb se întîmplase cu adevărat, sau, pînă la urmă, nu fusese decît un ultim ecou al coşmarurilor sale. În cea de-a noua noapte, a respirat adînc şi a stins lampa înainte să se bage în aşternut.

– Stai liniştit, Red, i-a şoptit el *ka*-ului său. În curînd o să fii liber, îţi promit.

S-a gîndit mult de-a lungul zilelor petrecute acasă, sub supravegherea mamei sale şi a lui Tamuway, zile care s-au transformat pe nesimţite în săptămîni. Să se facă preot şi să-l oblige pe Red să vorbească cu *ka*-urile morţilor împotriva voinţei sale? Sau să îşi taie coada şi să-l elibereze pe Red, ceea ce ar fi însemnat să renunţe la ocazia de a intra în Templul Soarelui şi de a-şi păstra *ka*-ul ca adult?

Reonet rămăsese la părerea ei că Red ar fi nefericit dacă el ar fi făcut ceea ce voia Ankhsheshonq. De fiecare dată cînd pomenea de Templu, ea îi distrăgea atenţia luîndu-l la ea acasă, ca să îi vadă noua pisicuţă. Aceasta era atît de jucăuşă, încît Senu, imediat ce ajungea acolo, începea să arunce mingi şi să mişte frînghii, rîzînd la Red, pretinzînd că este *ka*-ul pisicuţei şi uitînd într-o secundă de temple şi de orice altceva.

Mama lui refuza să se pronunţe în vreun fel.

– Trebuie să îţi urmezi inima, îi spunea ea cu ochii plini de lacrimi. Tatăl tău va fi în curînd aici. De ce nu aştepţi ca să discuţi cu el?

Dar drumul de la Cataracta lui Knum la Locaşul Adevărului era lung şi plin de primejdii, şi, cu toate că mesajul promis, ce anunţa iertarea acordată meşteşugarului Tefen, fusese trimis, venise înapoi un răspuns care spunea că Tefen era prea bolnav pentru a putea călători. Mama lui şi Tamuway voiau să pară liniştite, dar Senu ştia în adîncul sufletului că nu existau prea multe şanse ca tatăl său să se întoarcă înainte de ceremonie.

Trebuia să ia decizia de unul singur. Dar nu avea nici un fel de îndoială în acest sens. Urma să îşi taie coada, să se întoarcă la şcoală şi să îşi dea toată silinţa la hieroglife, pînă cînd avea să intre la şcoala de scribi, aşa cum îşi dorea tatăl său. Poate că va fi altfel cu un profesor nou. Era puţin îngrijorat că, atunci cînd Ankhsheshonq o să afle de decizia lui de a nu se face preot, acesta ar putea să încerce să îi păcălească pe el şi pe Red în ultimul moment, ca să intre în slujba Templului. Dar, conform promisiunii făcute, Ankhsheshonq nu l-a revăzut pe Senu pînă în dimineaţa ceremoniei *ka*-urilor.

În ultima zi a *Akhet*-ului, soarele a răsărit aducînd adierea unei brize. Apele revărsate se retraseseră, lăsînd cîmpuri fertile cu noroi negru şi scînteietor pe care *mertu* deja începuseră să le muncească, pregătindu-le pentru însămînţări. Bărcile care soseau pentru ceremonie erau nevoite să folosească debarcaderul de jos. Dar, înainte să plece de pe şantier, echipele au mai pietruit un drum cu calcar şlefuit, aşa că Marele Preot al Soarelui a putut să conducă procesiunea pe

deal pînă la platoul unde urma să aibă loc ceremonia, fără să îşi murdărească sandalele de noroi.

Publicul din acel an era neobişnuit de numeros. Stăpînul Khefren nu venise, dar îl trimisese în locul lui, pentru a supraveghea desfăşurarea ceremoniei, pe Prinţul Mikerinos, însoţit de Ochiul Regal. Prinţul cel grăsuţ şi *imakhu*-ul cel înalt stăteau sub un baldachin cu franjuri, la cîţiva paşi de mulţime, înconjuraţi de gărzile de corp. Platoul zumzăia într-o atmosferă de sărbătoare datorită copiilor pregătiţi să îşi elibereze *ka*-urile şi care se strînseseră la marginea satului. Poarta de lîngă Rîu fusese închisă în spatele lor în mod ritualic, deşi familiile lor aveau voie să privească de pe zid. Dincolo de Pasajul de Purificare, două piramide se înălţau spre cer – una care strălucea cu reflexe de alb şi auriu, cealaltă din piatră galbenă neşlefuită, neterminată încă şi fără vîrf. Şantierul era liniştit. Pe Zidul lui Amun se zărea un mic contingent de gărzi. Acestea stăteau rezemate în lănci şi priveau cu o curiozitate apatică.

Senu stătea stingherit la cîţiva paşi de ceilalţi. Îşi coborîse puţin umerii ca să nu iasă în evidenţă faţă de ceilalţi copii mai mici. Mikerinos îi aruncă un zîmbet. Gef şi Sobek îi făcură un semn cu mîna din faţa mulţimii. Senu îşi atinse coada. Cu toate că o dăduse de dimineaţă cu ulei de peşte încercînd s-o aranjeze puţin, coada lui Senu era zburlită de parcă era coada unei pisici speriate. Copiii mai mici se uitau întruna la el şi chicoteau.

– Ignoră-i, îi şuflă în ureche Red, invizibil. Nu ai de ce să te ruşinezi.

Pentru a mia oară, se întreba dacă era bine ceea ce făcea.

A ridicat ochii în sus la rezervorul de apă, pe marginea căruia stătea Reonet, legănîndu-şi picioarele ei lungi şi măslinii. Fata rînji, mimînd cu mîna gestul de tăiere a cozii. De la atacul asupra Palatului, tatăl ei nu mai băuse orz fermentat şi ajunseseră la o oarecare înţelegere în ceea ce o privea pe mama ei. Deşi Reonet nu vorbea prea mult despre asta, Senu ştia că, în fiecare seară, amîndoi se duceau la mormintele *hemutiu* ca să aducă ofrande şi să lase scrisori. Reuşi să schiţeze şi el un zîmbet şi îşi îndreptă atenţia din nou către Ankhsheshonq, care ajunsese la capătul potecii. Doi preoţi, care nu aveau coadă, îl urmau. Unul purta spada rituală. Celălalt, un micuţ vas cu jăratic, în formă de floare de lotus deschis. În spatele lor venea corul de femei, înveşmîntate în pînză, care zdrăngăneau cu sistrele şi plasmodiau Incantaţiile de Eliberare a *Ka*-urilor.

Copiii, curpinşi de nelinişte, s-au îngrămădit unii într-alţii. Zidul din spatele lor era fierbinte şi înalt. Nu aveau unde să fugă. Senu a văzut scînteierile din ochii celorlalţi şi şi-a dat seama că îşi priveau *ka*-urile pentru ultima dată. Îşi dorea ca Red să se facă vizibil.

Corul a tăcut. Mulţimea şi-a ţinut răsuflarea.

Ankhsheshonq s-a uitat scrutător la rîndul de copii tăcuţi şi privirea lui s-a oprit asupra lui Senu. Ochii lui negri şi adînci au scînteiat. A nesiguranţă? A frică? Înainte ca Senu să îşi dea seama, Ankhsheshonq şi-a mutat privirea în altă parte.

Şi-a ridicat braţele către soarele abia răsărit şi a început un discurs din care Senu nu a auzit nimic. Preotul cu spada a venit lîngă copii, împingîndu-i cu blîndeţe pentru a se aşeza în genunchi. Cel de-al doilea preot a pus vasul cu jăratic în faţa primei fete şi a suflat în tăciuni. Ankhsheshonq a întins mîna după spadă, a ridicat-o către soare şi a mormăit o incantaţie.

Liniştea şi căldura, în acel moment, erau insuportabile. Ceremoniile *ka*-urilor pe care Senu le urmărise liniştit de pe zidul satului nu i se păruseră niciodată atît de lungi. Se întreba ce aştepta Ankhsheshonq. Bărbia preotului era plină de picături de sudoare. Într-un tîrziu, şi-a terminat incantaţia şi a păşit în faţă. Senu se afla la capătul rîndului. Ankhsheshonq a început de la celălalt capăt; trecea prin faţa copiilor, îi tăia fiecăruia coada, apoi o dădea preotului care ţinea vasul cu jăratic; acesta o lăsa să cadă pe tăciunii fierbinţi unde, arzînd repede, se făcea cenuşă, care se împrăştia scînteind, dusă de vînt.

Aerul de deasupra platoului a început să şuiere. Toţi porii lui Senu s-au deschis. Cînd preoţii au ajuns la el, era plin de transpiraţie şi tremura din toate mădularele. Încercă să respire adînc.

„Red, se rugă el. Red, vreau să te văd. Doar o dată, te rog, înainte să facem asta."

Ankhsheshonq s-a dus în spatele său şi i-a împins capul în faţă. Cînd degetele care miroseau a lotus i-au apucat coada, iar spada i-a atins capul, Senu a fost cutremurat de un spasm violent. Cu greu s-a stăpînit să n-o ia la fugă.

– Eşti sigur că vrei să faci asta? îi suflă Ankhsheshonq în ureche. Poţi încă să te răzgîndeşti.

– Nu am să îl oblig pe Red să facă ceva ce nu vrea, scrîşni Senu printre dinţi. Niciodată.

Preotul *sem* oftă, apucîndu-l mai strîns de coadă.

– Înţeleg, zise Senu foarte încet. Dar ar trebui să vă spun că noi nu am fi în stare...

Ceea ce voia să spună se pierdu într-o rafală de nisip. Ankhsheshonq lăsă coada lui Senu şi se dădu înapoi cu un urlet, în timp ce soarele era acoperit de un nor de culoarea sîngelui. Ceva îl lovi pe Senu între umeri, aruncîndu-l la pămînt. Vasul cu jăratic căzu, rostogolindu-se pe jos şi vărsînd tăciunii fierbinţi. Femeile din cor au sărit într-o parte, ţipînd. Baldachinul regal s-a prăbuşit pe platou. Gărzile de corp s-au apropiat de Prinţul Moştenitor şi de Ochiul Regal, privind alarmaţi cerul.

– Furtună de nisip! strigă cineva şi brusc toată lumea începu să alerge să se adăpostească.

Senu s-a pomenit pe platou singur cu Ankhsheshonq, prins în vîrtejul de nisip, care era atît de dens, încît nu putea vedea nici măcar zidul oraşului. În lumina difuză de culoarea chihlimbarului, Red nu mai era decît o pată.

– Nu! ţipă îngrozit *ka*-ul său. Ia-l de pe mine, Senu! Nu-l lăsa să mă atingă!

– Ce se întîmplă? strigă Senu, tîrîndu-se prin nisip către preot.

– *Ka*-ul lui Nemheb! murmură Ankhsheshonq. Mi-era teamă că se va întîmpla acest lucru...

– Ce *vrei* să spui? urlă Senu, prea speriat ca să-şi mai dea seama că vorbea cu Marele Preot al Soarelui. Parcă ai spus că o să te ocupi tu de el!

– Am încercat... prea puternic... ceremonia *ka*-urilor deschide prăpastia dintre lumi... trebuie închisă... cu ajutorul lui Red, poate...

Senu îl privi pe preot bănuitor.

– Ai făcut special asta, nu? Ştiai că o să fim atacaţi de *ka*-ul lui Nemheb!

– Nu, noi...

– SENU! ţipă Red.

Cu greutate, Senu şi-a ridicat capul. Gura, ochii, urechile îi erau pline de nisip care îl înţepa asemenea unui roi de ţînţari. Ankhsheshonq îngîna o incantaţie, cu mîinile încleştate pe amulete. Arătă către centrul întunecat al furtunii, unde se zăreau nişte aripi roşii cu solzi, o coadă lungă şi sinuoasă, la vederea cărora Senu a îngheţat.

– Spune-i *ka*-ului tău să îl ajute pe al meu! îi strigă Ankhsheshonq. Dacă avem noroc, am putea chiar să îl trimitem înapoi.

Senu văzu una dintre aripile monstrului răsucindu-se ca şi cum ceva i s-ar fi agăţat într-o parte. Monstrul a întors capul său imens, asemănător unui cap de crocodil şi a muşcat aerul cu dinţii. Ankhsheshonq şi-a dus mîna la stomac cu un geamăt de durere, de parcă ar fi primit o lovitură de pumn. Incantaţia s-a oprit brusc în mijlocul unui cuvînt. Ochii roşii şi învăpăiaţi ai monstrului îl căutau pe Senu. Băiatul avea inima cît un purice. Nemheb era acolo, privindu-l amuzat, sigur

pe puterea lui absolută asupra unui băiat *hemutiu* neînsemnat şi asupra *ka*-ului său.

– Fugi, Senu!

Red a plutit pe deasupra platoului, s-a aruncat pe coada monstrului şi şi-a pus mîinile lui spectrale neîndemînatice în jurul solzilor scînteietori. *Ka*-ul lui Nemheb a urlat şi s-a rotit în cerc, şi-a înfipt dinţii în coada lui Red, dar n-a reuşit decît să-i smulgă un smoc de păr. Ankhsheshonq a căzut în genunchi şi şi-a terminat incantaţia. Văzînd cît de furios dădea monstrul din aripi, Senu şi-a dat seama că lui Red i se alăturase *ka*-ul preotului. Disperarea s-a topit.

– Rezistă, Red! Sosesc!

Se ridică în picioare, clătinîndu-se, şi se aruncă în vînt, închizînd ochii din cauza nisipului. Cu un muget asurzitor, cu aripile întunecate întinse pe cer, *ka*-ul lui Nemheb se avîntă către Senu. Red îşi făcu vînt, dar, lovindu-se de un obstacol invizibil, se prăbuşi neajutorat la pămînt.

– RED! strigă Senu, încercînd să ajungă la *ka*-ul său. Ridică-te, oh, te rog, ridică-te!

Monstrul s-a năpustit asupra lor. Vîrful uneia dintre aripi l-a ridicat pe Ankhsheshonq şi l-a aruncat în zidul oraşului. Din nou incantaţia preotului s-a întrerupt. Dar de data asta nu a mai fost reluată.

– *Acum o să mori*, auzi Senu o voce înfiorătoare în capul său. *Încet şi în chinuri, aşa cum a murit dublura mea umană. Apoi îţi voi face* ka-*ul bucăţi şi îi voi împrăştia spiritul în Lacul de Foc unde tu o să mori pentru a doua oară.*

Senu nu putea să îşi ia ochii de la Red.

– Ridică-te, îl implora el, ridică-te!

Senu zări o umbră lîngă zid. Inima începu să îi bată mai tare, plină de speranţă. Pe lîngă preotul care gemea trecu în viteză o siluetă zveltă, cu părul fluturînd în aer, care se îndrepta prin furtună către el.

– Nu! strigă el, disperat. Înapoi, Reonet! Pleacă de aici!

Reonet continua să meargă. *Ka*-ul lui Nemheb rîse, se ridică către cer şi începu să dea din aripi, smulgînd din rădăcini un palmier pe care îl aruncă apoi în rîu. Reonet nu a ezitat. Cu o voce subţire, dar hotărîtă, care se ridica deasupra rîsului monstrului şi zgomotului furtunii, fata a început să îngîne o incantaţie:

Chem inima ta, ib, care cuprinde tot ceea ce tu iubeşti.
Chem spiritul tău, akh, care îţi dă ţie suflare.
Chem sufletul tău, ba, care aparţine zeilor.
Chem puterea ta, sekhem, creată de tine pentru tine.
Chem umbra ta, khabit, care se ascunde în spatele tău.
Chem ka-ul tău, Kheops, să vină din Tărîmul Visurilor, din locul în care doarme.

Din spatele lor, Ankhshehonq gemu.

– Nu, şopti el. Oh, nu!

Dar Reonet a continuat:

Prin cele şapte elemente ale vieţii, eu te chem!
În numele Celui Mare, te chem!
Oriunde te-ai afla, îţi ordon, rostind numele tău secret,
Mai repede decît un ogar, mai iute ca lumina
Să vii, Kheops, să vii acum!

– Red poate să-ţi explice! şuieră ea în urechea lui Senu, aruncîndu-se amîndoi la pămînt şi acoperindu-şi capetele cu mîinile.

Senu îl privi neliniştit pe Red, în aerul care începuse din nou să bîzîie. Dar *ka*-ul său era deja în picioare, vorbind repede către cer, aşa cum făcea Senu cînd încerca să explice ceva bătrînului Batahotep.

Ka-ul lui Nemheb se opri din rîs şi îşi ridică capul lui urît. S-a auzit ţipătul lui, un ţipăt ascuţit, îngrozit, şi din furtună a apărut o creatură enormă, cu aripi albastre, care, dînd înfuriată din coadă, s-a năpustit cu ghearele întinse asupra *ka*-ului lui Nemheb. Pentru o clipă, cît o bătaie de inimă, nou-venitul şi-a întors privirea sa feroce spre cei trei oameni ghemuiţi pe platou, iar aceştia au putut să vadă clar *ka*-ul încadrat de focul albastru. Corpul său de leu a strălucit, coada a fost prinsă de foc, nemaipomenita lui coamă s-a transformat, pe rînd, în pene, în păr, apoi în foc aprins. Aripile lui se unduiau asemenea unui rîu într-o zi de vară. Iar faţa lui era cea a lui Kheops, tiranul, dură şi întunecată, cu nişte ochi care văzuseră mai multe decît orice altă fiinţă vie. Timp de o secundă, o îngrozitoare secundă, privirea aceea care venea din cealaltă lume i-a încremenit. Apoi, cu mugete sălbatice, într-o ploaie de pene albastre, ambele *ka*-uri au dispărut.

Senu s-a ridicat în picioare tremurînd şi şi-a scos nisipul din ochi. Vîntul se potolise. Soarele strălucea deasupra rîului, cu o lumină liniştită. Zidul lui Amun a reapărut, plin de gărzile care îşi descopereau capetele, clipind către cer. Cei care se adăpostiseră veneau împleticindu-se pe platou, discutînd aprins

despre ceea ce văzuseră. Ochiul Regal privea dus pe gînduri micuţa pată albastră de deasupra piramidelor care dispărea încet.

Ankhsheshonq se ridică rigid în picioare, scuturîndu-se.

– A fost foarte periculos, îi zise el lui Reonet, clătinînd din cap. Dar foarte îndrăzneţ, şi nu ştiu prin ce minune se pare că ai reuşit. Cred că putem să spunem că Nemheb a murit pentru a doua oară, aşa că ar trebui să vă mulţumesc amîndurora.

Privi încruntat nisipul şi grămada de pene albastre care erau împrăştiate peste tot, pe platou.

– Se pare însă că am pierdut spada rituală. Te-ar supăra dacă aştepţi pînă mîine ca să îţi tai coada, Senu? Avînd în vedere ce s-a întîmplat, cred că ar fi mai bine să nu deschidem încă o dată prăpastia dintre cele Două Lumi.

Senu îi aruncă o privire lui Reonet, care îl strînse de mînă. Apoi lui Red, care dădu afirmativ din cap.

– Nu trebuie s-o tăiaţi, îi spuse el preotului, cu voce hotărîtă. Lui Red nu îi mai este frică să stea de vorbă cu *ka*-urile morţilor. M-am răzgîndit. Vreau să mă fac preot *sem*.

Ankhsheshonq ridică o sprînceană.

– Vrei să ni te alături, chiar dacă te-am păcălit?

– Nu m-aţi păcălit. Ştiam, *ka*-ul lui Nemheb nu plecase. Numai că nu voiam să mă gîndesc la asta. Dădu din umeri, stingherit: În afară de asta, *Heka* este singurul lucru la care sîntem buni, eu şi Red. Ar fi bine să învăţăm să o folosim cum trebuie.

Poarta de la Rîu s-a deschis cu un scîrţîit şi toţi sătenii s-au înghesuit pe platou. Spaima pe care o trăiseră în timpul duelului şi victoria Stăpînului Kheops sporise dorinţa de a sărbători. Rîzînd şi sporovăind, s-au dus cu toţii să îşi îmbrăţişeze cu mîndrie odraslele. Copiii care renunţaseră la *ka*-uri şi-au atins capetele cu degete şovăitoare, apoi au dat la o parte mîinile mamelor lor. Vorbind încă, plini de emoţie, despre lupta dintre *ka*-uri, au alergat să se înfrupte din tradiţionalul festin de la sfîrşitul *Akhet*-ului.

Ankhsheshonq îl strînse pe Senu de braţ.

– O să te aşteptăm, zise Ankhsheshonq, strîngîndu-l pe Senu de braţ. Nu o să plecăm pînă cînd nu se termină festinul. Zăbovi cu privirea asupra lui Reonet, dus pe gînduri. Şi, dacă prietena ta este încă hotărîtă să se facă scrib, s-ar putea ca Templul să dispună de nişte fonduri. N-ar fi o idee rea să aibă şi ea parte de o pregătire adecvată, înainte să ajungă să omoare pe cineva.

Cu un zîmbet discret a luat vasul de jăratic şi a urmat familiile mîndre de odraslele lor, către malul rîului.

Reonet şi-a revenit prima.

– Ei bine, ce mai aşteptăm? zise ea. Avem pîine din curmale şi fiertură de orz cu miere, şi peşte proaspăt, şi nişte fructe ciudate trimise de la Palat. După toată întîmplarea asta ciudată cu *Heka*, mi s-a făcut o foame!...

– Cum poţi să te gîndeşti la mîncare într-un asemenea moment? îi zise Senu, clătinînd din cap. Dacă nu ai fi invocat *ka*-ul Stăpînului Kheops, aş fi murit, iar Red...

Se înecă şi se uită după *ka*-ul său, care se pare că dispăruse din nou.

Ea îi atinse mîna.

– Din cauza mea v-a atacat *ka*-ul lui Nemheb. Nu m-am gîndit la tine şi la Red cînd ţi-am spus să îţi tai coada, ci numai cum să mă răzbun pe Ankhsheshonq. M-am înşelat, acum îmi dau seama de asta. În plus, şi îi aruncă un zîmbet viclean, nu puteam să îi las să îţi taie coada, nu? Am încă nevoie de tine ca să mă ajuţi la ceva.

Discuţia a fost întreruptă de nişte ţipete piţigăiate care veneau de undeva de la marginea platoului. Fetiţele lui Tamuway se rostogoleau pe pietrişul de lîngă cărare.

– Unchiule! strigară ele cu răsuflarea tăiată, chicotind. Unchiule! Vino repede! S-a întors bunicul!

Senu tresări. Ridică privirea către deal, neîndrăznind să îşi facă vreo speranţă. Neobservată, în confuzia generală, o barcă micuţă ancorase la debarcader şi în jurul său se adunaseră cîţiva oameni.

– Este slab de tot şi are un deget sucit, continuară fetele. A întrebat de tine. Vino încoace, unchiule! *Vino!* îi spuseră ele şi se agăţară de braţul lui.

Reonet rîse şi îl eliberă de fetiţa mai mică.

– Bine, venim. Dar să nu uitaţi că Senu o să fie preot. Toată lumea trebuie să îi arate acum respectul cuvenit...

– O să îţi arăt eu ţie respect!

Senu o luă pe cealaltă fetiţă, o ridică pe spate, de unde aceasta se căţără pe ceafă, şi începu să alerge după Reonet spre rîu. Pietrele se rostogoleau cu

repeziciune sub picioarele lor. Fetiţele ţipau încîntate şi le strigau pe mama şi pe bunica lor, care îmbrăţişau pe cineva sub razele aurii ale discului lui Ra.

– Tată! strigă Senu, cu un nod în gît. TATĂ!

Femeile se dădură într-o parte. Tefen îşi privit îndelung fiul, apoi deschise larg braţele.

– Senu, zise el încet. Te-ai hotărît, văd.

El făcu un semn afirmativ din cap.

– Aşa pot să îl mai ţin pe Red, cel puţin pentru o vreme...

Roşi. Suna atît de copilăreşte.

Tatăl său zîmbi.

– Eu şi mama ta sîntem foarte mîndri de tine, fiule! Nu am mai avut pînă acum nici un preot în familie.

Reonet aştepta într-o parte, ţinîndu-le de mînă pe cele două fetiţe şi zîmbind. Toţi erau atît de ocupaţi să rîdă şi să vorbească, încît Senu nu a văzut prima unduire a aerului de deasupra corăbiei Templului. S-a uitat peste umărul tatălui său, clipind, gîndindu-se că furtuna i-a făcut ceva la ochi. Un *ka* frumos, cu o coadă minunată, cu nişte muşchi de invidiat se căţăra cu o mînă pe catarg. Bătea cu degetele lui spectrale în discul sacru al lui Ra, cu faţa toată un rînjet.

– La ce te holbezi? îl întrebă Red. Să ştii că şi *ka*-urile cresc. Tocmai voiam să îţi spun, înainte să începi să te îndopi, că, dacă dublura umană a lui Moon vrea încă să stau de vorbă cu *ka*-ul mamei sale, nu e nici o problemă.

I-a aruncat o privire lui Reonet, a clipit, s-a pus în mîini, apoi s-a ridicat şi a plecat.

Senu începu să rîdă. Observînd privirea suspicioasă a lui Reonet, încercă să se stăpînească, dar nu reuşi şi îşi întinse larg braţele, de parcă ar fi vrut să-şi îmbrăţişeze întreaga familie, dar şi pe muncitorii care sărbătoreau festinul de sfîrşit al *Akhet*-ului, preoţii a căror spaimă nu se risipise încă, rîul, piramidele şi ambele lumi atît de frumoase.

– Sînt atît de fericit! strigă el. Totul este perfect!

Mama sa clătină din cap.

– Aşteaptă pînă la *Akhet*-ul următor, îl avertiză ea. Ochiul Regal zicea ceva în legătură cu construirea unei statui a *ka*-ului Stăpînului Kheops pentru a comemora acest moment şi nimeni nu ştie exact cum o să arate; doar că o să fie mare. Mai mulţi oameni, mai multă muncă, mai multă bătaie de cap...

Tefen o luă de mijloc şi, cu un sărut, o făcu să tacă.

– Senu are dreptate, îi zise el. Nu simţi şi tu? Aerul este altfel. *Ka*-urile sînt fericite. De-abia aştept să mă apuc de noua statuie – o s-o sculptăm în stîncile de-acolo de sus, ca să stea cu faţa către rîu. O să facem cea mai frumoasă piramidă din Cele Două Regate şi lumea o să se minuneze de munca noastră mult timp după ce noi nu vom mai fi pe această lume. O să vedeţi!

Lumea lui Senu – ghid

Senu şi Reonet au trăit în Cele Două Regate în timpul domniei Stăpînului Khefren, care a ţinut douăzeci şi trei de ani, aproximativ din 2555 î.Hr. pînă în 2532 î.Hr. În acest timp îndepărtat nu existau prea multe din cuvintele pe care noi astăzi le asociem cu aceste ţinuturi. (Au fost inventate de grecii antici cu aproximativ două mii de ani mai tîrziu.) De aceea, în această povestire, nu veţi întîlni termeni moderni precum „Egipt", „Faraon" sau „mediteranean"! Totuşi, veţi putea întîlni unele cuvinte descriptive, precum „piramidă", tocmai pentru a evita traducerile prea lungi. Alte cuvinte, precum *Heka*, care pot fi oarecum „familiare", sînt folosite pentru a reda parfumul şi magia epocii.

Fragmentele de incantaţii de la începutul capitolelor sînt luate dintr-o colecţie de texte magice numite *Capitolele despre ieşirea la lumină* (cunoscute azi sub titlul *Cartea egipteană a morţilor*). Acestea erau puse în morminte pentru a asigura liniştea vieţii de dincolo a celor morţi şi pentru a da posibilitatea *ka*-urilor de a părăsi mormintele la momentul potrivit.

Următorul ghid ar putea să vă ajute în călătoria voastră prin tărîmul lui Senu:

Amuletă – Obiect căruia i se atribuie puteri magice, purtat de obicei de persoanele care au nevoie să fie protejate.

Amun – Zeu cunoscut sub numele de „Cel Ascuns".

Ankh – Hieroglifă care simbolizează viaţa.

Bes – Zeu pitic, cu picioarele bandajate, cu coadă de leu, care poartă noroc unei case.

Cele Două Regate – Fîşia îngustă de pămînt fertil care mărgineşte rîul între Cataracta lui Knum şi Templul Soarelui (Coroana Albă), la care se adaugă zona mlăştinoasă dintre Templul Soarelui şi Marea Verde (Coroana Roşie). Erau considerate două „ţări" separate datorită climei diferite.

Coada *ka*-ului – Smoc de păr, lăsat într-o parte a capului copiilor, care indică legătura cu *ka*-ul lor. O dată cu apropierea de vîrsta maturităţii, coada trebuie să fie tăiată, după care copiii sînt liberi să poarte părul cum vor sau să îşi pună perucă.

Singurii adulţi care nu îşi taie cozile, păstrîndu-le şi după pubertate, sînt preoţii *sem*, care au puteri *Heka*.

Dubla Coroană – Coroana Albă a Sudului şi Coroana Roşie a Nordului, purtate împreună, ca însemn al supremaţiei asupra Celor Două Regate.

Faianţă – Produs ceramic, asemănător cu porţelanul, fabricat prin ardere din cuarţ; folosită pentru amulete ieftine, mărgele etc.

Hieroglifă – Semn din scrierea egipteană care reprezintă noţiunile prin figuri de fiinţe sau obiecte.

Fiertură de orz – Supă groasă, făcută din orz proaspăt cules, la care se adăugau uneori curmale sau miere. Foarte

nutritivă, mai mult o mîncare decît o băutură; totodată, prin fermentarea ei se poate obţine o bere foarte tare.

Hapi – Zeul revărsărilor apelor care aveau loc în fiecare an, în timpul *Akhet*-ului.

Heka – Puteri magice pe care le deţin copiii care au o legătură foarte strînsă cu *ka*-urile lor. Intensitatea puterilor variază de la persoană la persoană. Persoanele cu o *Heka* puternică servesc în temple ca preoţi *sem* sau se fac doctori. *Heka* presupune:

– contactarea *ka*-urilor morţilor;

– capacitatea de a intra în Tărîmul Viselor şi de a trece peste obstacolele fizice din această lume;

– folosirea magiei.

Ka – Dublura unei persoane, numit cîteodată „suflet material". Poate fi văzut numai de copii, care comunică în mod constant cu el. Cînd copii cresc, *ka*-urile lor se duc pe Tărîmul Visurilor. Adulţii pot comunica cu dublurile lor numai în somn.

Unii oameni (precum Senu) stabilesc o legătură neobişnuit de strînsă cu *ka*-urile lor, ceea ce le dă puteri *Heka*. Nu se cunoaşte forma luată de *ka*-uri, dar în această povestire ele apar ca nişte copii spectrale ale dublurilor lor umane.

Knum – Zeu cu cap de berbec care trăieşte în prima cataractă a rîului şi care trimite în fiecare an inundaţiile. El poate face, cu roata sa de olar, copii şi *ka*-uri.

Kuş – Regiune aflată la sud de Cataracta lui Knum, populată de războinici negri şi cruzi.

Locaşul Adevărului – Platoul Giseh, unde se află Marea Piramidă a lui Kheops, Piramida lui Khefren, în

construcţie, şi aşezările celor care lucrează la aceasta din urmă (satul *hemutiu*, tabăra *mertu* etc.).

Lotus – Floare asemănătoare nufărului de apă care creşte în apă. Cel mai des întîlnit este lotusul albastru, care este foarte parfumat; există şi lotuşi albi. Lotusul este un narcotic slab.

Medjay – Soldaţi mercenari nemiloşi, originari din Kuş, cîteodată angajaţi drept gărzi de corp de către oficialii înalţi, precum căpitanul Nemheb.

Obelisc – Monument înalt, ca un deget cu vîrful în sus, inscripţionat deseori cu hieroglife.

Oră de lumină – Ziua, măsurată de la răsăritul pînă la apusul soarelui, este împărţită în douăsprezece părţi, „ore de lumină". Durata orelor de lumină variază în funcţie de anotimp. Vara, orele de lumină sînt mai lungi decît orele de întuneric.

Ora de întuneric – Noaptea, măsurată de la apusul pînă la răsăritul soarelui, este împărţită în douăsprezece părţi, „ore de întuneric". Durata orelor de întuneric variază în funcţie de perioada anului. Iarna, orele de întuneric sînt mai lungi decît orele de lumină.

Orizontul lui Kheops – Piramida Stăpînului Kheops, pe care noi o numim Marea Piramidă. Una dintre cele Şapte Minuni ale Lumii Antice.

Papirus – Plantă înaltă care creşte pe malurile rîurilor, folosită pentru a face hîrtie.

Ra – Zeul Soarelui. Pe vremea lui Senu, Ra era cel mai important zeu al Celor Două Regate. Mulţi oameni îşi luau

numele de la el. De exemplu, Khefu înseamnă „a apărea precum Ra".

Rîul – Cunoscut azi ca Nil.

Urechea Regală, Ochiul Regal, Gura Regală, Nasul Regal, Limba Regală – Cei cinci *imakhu* oficiali care acţionează în public în numele Stăpînului Celor Două Regate, protejîndu-l de lume. Ochiul, Urechea şi Gura au puterea de a lua decizii de importanţă minoră în numele lui, fără ca Stăpînul să fie prezent la întîlniri. Nasul şi Limba miros şi gustă mîncarea şi băutura la banchetele oficiale înaintea Stăpînului, înlăturînd astfel riscul ca Stăpînul să fie otrăvit.

Sahu – Cadavru, de obicei învelit în bandaje din pînză. Cînd *sahu*-urile celor bogaţi erau mumificate, organele scoase din corp erau depozitate în vase, apoi corpul era bandajat; cadavrele oamenilor săraci însă erau uscate, fără nici o altă intervenţie, de aerul fierbinte.

***Saper* -i** – Cei responsabili cu paza piramidelor şi cu asigurarea bunei conduite a muncitorilor. Totodată, ei păzesc Palatul şi patrulează prin deşert însoţiţi de ogari.

Scarabeu – Gîndac care se hrăneşte cu excremente. Totodată, o amuletă foarte populară pe care sînt gravate uneori incantaţii. Amuletele speciale numite „scarabei de templu" sînt făcute de preoţi cu puteri *Heka* pentru a închide *ka*-urile. Un scarabeu de templu, odată sigilat, nu poate fi deschis decît prin magie. Dacă este spart, *ka*-ul dinăuntru moare.

Preot *sem* – Preot căruia i se permite să poarte piele de leopard, care şi-a păstrat *ka*-ul şi coada ca adult. De obicei, deţine puteri *Heka,* mai mari sau mai mici.

Sistru – Instrument muzical, alcătuit dintr-o lamă curbată în formă ovală, cu capetele unite, prevăzute cu un mîner şi cu bare metalice mobile, care, prin atingere sau lovire cu o vergea de fier, produceau sunete.

Sfinx – O creatură puternică avînd corp de leu, cap de om şi aripi. În această povestire, forma luată de un *ka* regal cînd moare dublura sa umană.

Săptămînă – Zece zile.

Teslă – Unealtă ascuţită din cupru, folosită pentru a da formă pietrei.

Zidul lui Amun – „Zidul-care-Ascunde" satul *hemutiu* şi tabăra *mertu* de sufletele din Locaşul Adevărului.

ANOTIMPURILE

Akhet

Inundaţiile. Iunie–septembrie.
Cea mai caldă perioadă a anului.
Vacanţă pentru toată lumea, cu excepţia celor care munceau la piramide.

Peret

Însămînţările. Octombrie–ianuarie.
Perioada semănăturilor.

Shemu

Secetă. Februarie–mai.
Perioada recoltei.

PRINCIPALELE CLASE ALE SOCIETĂȚII

1. Stăpînul Celor Două Regate
Conducătorul suprem, Khefren.

2. Prinţul moştenitor
Fiul lui Khefren, Mikerinos.

3. *imakhu*
Membrii familiei regale şi servitorii civili importanţi.

4. scribi
Oamenii care ştiu să scrie

5. *hemutiu*
Meşteşugarii (pictori, sculptori etc.)

6. *mertu*
Muncitorii care lucrau pe cîmpuri şi pe şantier.

7. sclavii
Străinii capturaţi în războaie.

CELE ŞAPTE MINUNI –
romane fantastice pentru adolescenţi.
În centrul fiecărui roman se află cîte una
dintre cele şapte minuni ale lumii antice,
iar amestecul exploziv de mit, istorie, legendă
şi magie îi va încînta, cu siguranţă,
nu doar pe cei mai tineri cititori.

PRĂDAREA MARII PIRAMIDE:
haosul cuprinde cele Două Regate atunci cînd,
sub pretext că ajută la construirea celei mai mari
şi mai impresionante piramide, Senu,
un adolescent hărăzit cu puteri extraordinare,
este obligat să participe la jefuirea piramidei
lui Kheops. Împreună cu prietena sa, Reonet,
el trece printr-o serie de aventuri iniţiatice.
Numai că un blestem mai vechi decît timpul
se trezeşte la viaţă şi eroii vor fi prinşi într-o
luptă disperată cu forţe dintr-un alt tărîm.

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-644-2
www.raobooks.com